

Giới thiệu Phượng Hoàng Lưu Lạc

Truyện Phượng Hoàng Lưu Lạc của tác giả Nhượng Tình thuộc thể loại cổ đại, nữ chính Hường Lăng Ba được nam chính Phục Thành Ngạn sủng rất tình tứ chỉ có nét riêng ở thời cổ đại.

Những câu chuyện tình cảm cổ đại sẽ có điểm khác biệt so với hiện đại rất nhẹ nhàng. Trong Hoa Khôi các, có vị Lăng Ba đệ đệ nổi danh lừng lẫy. Mỗi đêm đều đến phòng hoa khôi “bồi ngủ”, là tứ đại hoa khôi được yêu thương nhất.

Vì sự mê luyến “không bình thường” này, hần cả ngày đều “ưu tư đầy mặt” Cho đến một ngày Lăng Ba đệ đệ đáng yêu uống lầm rượu bị hạ xuân được. Càng làm cho hần có cơ hội chứng sự “đồng minh”. Cùng đọc truyện tại website DocTruyen.Org nhé!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Lưu Lạc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Vừa thấy liền ái mộ

Lại không có cách nào quên

Dung nhan

Giang Nam Hoa Khôi các

Danh kỹ Giang Nam xinh đẹp mặc vào lăng la tơ lụa, dùng son phấn bột nước tốt nhất, mỗi người đều được trang điểm đẹp nhất.

“Lăng Ba, người xem tỷ tỷ dùng son phấn loại này xem được sao?”- các hoa khôi xinh đẹp trang điểm son phấn màu hồng nhạt của Hoa Khôi các đôi mắt đẹp khiêu khích nhìn về phía tuần mỹ thiếu niên đang dựa vào cột nhà.

Hường Lăng Ba cười như không cười đi về phía trước, ngón tay thon dài nâng cằm “Xuân hoa khôi” Liễu Nghênh Xuân, trái phải kiểm tra.”Dung mạo tỷ tỷ còn hơn Dương Quý Phi, dùng cái gì đều đẹp”

Lời của hần chọc cười tất cả các cô nương ở đây.

Liễu Nghênh Xuân hờn dỗi một tiếng ”Lăng Ba thật không ngoan, lại dám nói tỷ tỷ béo! Tỷ tỷ không chịu, mau để tỷ tỷ đánh một cái”. Nói xong liền giơ lên bàn tay dài nhỏ hướng hần làm bộ muốn đánh.

“Ái chà, Nghênh Xuân tỷ tỷ, nể mặt muội muội thủ hạ lưu tình, đừng làm bị thương khuôn mặt tuần tú của Lăng Ba chúng ta”. Hạ Tự Hà ngồi ở trước một cái bàn trang điểm khác nhắc nhở.

“Đúng đó, làm bị thương khuôn mặt tuần tú của Lăng Ba thì lúc rảnh rồi chúng ta không thể nhìn khuôn mặt tuần tú của Lăng Ba hơn nữa còn phải đối mặt với xấu nam mấy ngày... Đừng vì việc nhỏ mà làm uổng việc lớn a!” Miêu Thu Ngừ đặt cây lược bạch ngọc xuống xoay người lại dặn dò nói.

Hường Lăng Ba môi mỏng vung lên một nụ cười yếu ớt, mắt liếc tề chừng ở hướng khác “Tỷ tỷ, Lăng Ba biết sai rồi, xin tỷ tỷ tha thứ cho Lăng Ba”

Biết rất rõ ràng một chương này tuyệt đối sẽ không đánh tới mặt hần, nhưng hần vẫn là bày ra bộ dáng đáng thương để cầu xin tha thứ, bộ dáng giả ngây giả dại chọc cười các cô nương ở trong các.

“Được, lần này trước tha cho tên tiểu tử nhà ngươi” Lăng Ba đã cho nàng bạc thang xuống, nếu nàng không hảo hảo lợi dụng, nàng thật là sẽ mất mặt lớn.(chém!)

“Cảm ơn tỷ tỷ” Hường Lăng Ba giả vờ phong lưu ở trên mặt Liễu Nghênh Xuân hạ xuống một nụ hôn khê, không ngờ lại khiến cho các cô nương khác không chịu, hờn dỗi.

"Lăng Ba, tỷ tỷ cũng muốn." Đinh Liên Đông giả vờ tức giận nói.

Liễu Nghênh Xuân hi hi cười duyên, hai tay ôm cổ Hường Lăng Ba, thân thể ôn nhu lớn mật dán lên hần."Lăng Ba thích nhất Nghênh Xuân tỷ tỷ, đúng không?"

Hường Lăng Ba không khỏi cười nhẹ, thanh âm bắt nam bắt nữ dẫn dụ khiến lòng người ngứa ngáy khó nhịn."Tỷ tỷ, người muốn làm Lăng Ba khó xử sao?"

Đôi mắt đẹp của Liễu Nghênh Xuân bị nhiễm một tầng ướt át, "Lăng Ba, lời nói của người người ở trên giường cũng không phải là lời thật lòng của người sao? Người... Thật là làm tỷ tỷ đau lòng mà!"

"Tỷ tỷ đừng đau lòng, lời nói của Lăng Ba ở trên giường từng câu từng chữ, đều là tự đáy lòng Lăng Ba nói ra." Hân cười đến rất vô hại."Thế nhưng tỷ tỷ, Lăng Ba sẽ không chỉ yêu một mình người, người đã quên rồi sao?"

Những lời này, như mũi tên bén nhọn, hung hăng xuyên qua lòng người.

"Lăng Ba... Người..."hước mắt ngưng đọng ở khóe mắt rơi từng giọt, lệ quang dịu dàng của tiểu mỹ nhân chọc người triu mến, khiến lòng người muốn đau nhập tâm khảm

"Ta nói đại bài Nghênh Xuân a, người đừng có giả bộ. Người biết rất rõ ràng Lăng Ba của chúng ta chính là vô tâm vô phế như vậy, người còn cố ý tự tìm thương tâm cho chính mình." Hoa ma ma mang theo một thân nồng hương bước vào phòng trang điểm, đồng thời chế nhạo đường tử cùng hoa khôi thương yêu nhất.

"Ma ma!" Liễu Nghênh Xuân thanh âm giận dữ nũng nịu, nước mắt trong mắt nói thu liền thu, hoàn toàn không để lại dấu vết.

"Người làm sao có thể nói Lăng Ba vô tâm vô phế? Nếu không phải nhờ hân, ta mỗi một ngày đều không ngủ được đâu!"

Nàng thế nhưng không cho người khác nói xấu tâm can Lăng Ba của nàng.

"Chờ một chút, Nghênh Xuân tỷ tỷ, Lăng Ba đáp ứng đêm nay bồi người ta ngủ, người cũng không nên đến cướp người a!" Miêu Thu Ngừ chân thành đi tới, từ trên tay nàng kéo Hường Lăng Ba qua.

"Sao có thể như vậy? Lăng Ba, người sao có thể như vậy?" Đôi mắt đẹp ảo não từng tuần mỹ thiếu niên.

Hường Lăng Ba bắt đầu dĩ khoát tay chặn lại, "Thu Ngừ tỷ tỷ nói, nếu là đêm nay Lăng Ba bồi nàng ngủ, nàng sẽ cho Lăng Ba nhẫn ngọc nàng yêu thích nhất. Hơn nữa, tối hôm qua ta mới cùng tỷ tỷ người ngủ." Còn buồn bán có lời một chuỗi dây chuyền trân châu Nam hải quý báu.

"Người chán cùng tỷ tỷ ngủ rồi sao?" ánh mắt thật oan ức.

"Tỷ tỷ xinh đẹp thiên tiên, Lăng Ba nhìn hoài không chán. Chỉ là Nghênh Xuân tỷ tỷ, những tỷ tỷ khác cũng muốn cùng Lăng Ba ngủ a! Lăng Ba thật sự là không có biện pháp." đành phải xin lỗi người một lần.

"Người... Thu Ngừ muội muội..." Tâm mắt ai oán chuyển hướng trên người Miêu Thu Ngừ, "Giường của người để lại một vị trí cho tỷ tỷ, đêm nay tỷ tỷ với các người cùng ngủ chung, được không?" Cũng không nghĩ lời nói ra khỏi miệng có bao nhiêu thâm đáng, Liễu Nghênh Xuân chính là nói ra khỏi miệng.

"Đại bài của ta, lời này của người không nên để đại gia bên ngoài nghe được!" Hoa ma ma sợ đến hoa dung thất sắc hô lớn.

Nếu để cho đại gia bên ngoài nghe được, "Xuân hạ thu đông" tứ đại hoa khôi của nàng cùng nam nhân -- ách, là thiếu niên -- ngủ cùng mà nói, nhất định mỗi người sẽ dùng tài bút nàng bán các nàng ra ngoài.

Nhưng ông trời thích nhất trêu chọc lão bà là nàng, xem có chết hay không, của nàng "Xuân hạ thu đông" liền vì một mình Hường Lăng Ba, thế nhưng kiên trì bán rẻ tiếng cười bán nghệ không bán thân.

"Ta mặc kệ! Ta chỉ cần có thể cùng Lăng Ba ngủ, muốn người ta làm cái gì cũng được." Liễu Nghênh Xuân kiêu mị nói.

"Ông trời của ta a!" Hoa ma ma đau đầu xoa thái dương." Cái dạng bây giờ của người, làm thế nào người khác tin người là cái kia kiêu mị động lòng người 【Xuân hoa khôi】?"

"Ta mới không muốn làm hoa khôi gì đâu... ta chỉ nghĩ mỗi ngày buổi tối có thể cùng Lăng Ba ngủ chung một chỗ, như vậy muốn ta trở thành phụ nữ nhà nông, mỗi ngày lao đầu làm việc, ta cũng không hề oán hận một câu." Liễu Nghênh Xuân một tay che ngực, vô cùng nghiêm túc nói.

"Người... Người..." Chọc nàng tức chết mà! Hoa ma ma cảm thấy đầu của nàng càng thêm đau.

"Ma ma, ngồi xuống trước, uống chén trà." Hường Lăng Ba cẩn thận nhìn ra Hoa ma ma bệnh cũ tái phát, vội vã kéo ghế tựa, đưa trà qua.

Hoa ma ma nhẹ nhấp hớp trà, nồng đậm mùi hoa ý vị xông vào miệng của nàng. Lá trà hoa này, cũng là do đường tử đa tài đa nghệ của nàng làm ra.

Nhìn Hường Lăng Ba trước mắt, nàng bắt đầu dĩ thờ dài: "Ai! Thiên quái vạn quái cũng chỉ có thể trách Lăng Ba người bộ dạng quá mức tuấn mỹ, cá tính quá mức tri kỷ, ôn nhu, mới có thể đem tâm các cô nương ở chỗ này của ta cấp bắt đi." Nghĩ đến điều này, đầu của nàng lại càng đau đớn.

Ngay từ đầu, nguyên nhân nàng thu dưỡng của hân chỉ là muốn làm cho hân hảo hảo mà tập võ, bảo hộ Hoa Khôi các, không được để bất cứ kẻ nào ở Hoa Khôi các làm bậy; đáng tiếc nàng đánh giá thấp lực hấp dẫn của Lăng Ba.

Lăng Ba của nàng giống như là trời sinh vật sáng, bắt lượn đi tới chỗ nào, nhất định hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Không chỉ là Hoa Khôi các cô nương bị hấp dẫn, ngay cả Hoa Khôi các khách nhân cũng tranh nhau muốn đạt được Lăng Ba.

Ai! Đây đối với Lăng Ba mà nói, đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu?

"Ma ma..." Hường Lăng Ba bắt lấy bàn tay được bảo dưỡng bóng loáng, nhỏ nhắn, đáng thương hỏi: "Ma ma, ngài trách Lăng Ba sao?"

"Ai... Người bộ dạng như vậy, ma ma cũng không biết nên trách người là tốt hay vẫn là thương người là tốt." Hoa Khôi các của nàng có cảnh tượng như ngày hôm nay là đứa nhỏ này có công lao thật lớn.

"Ma ma, ma ma tốt của ta, Lăng Ba đáng yêu như thế, ngài làm sao nhẫn tâm đi trách hử?" Nhìn Lăng Ba yêu quý trên mặt u buồn, tứ đại hoa khôi lập tức vì hân hận hộ.

Trong đó đặc biệt Liễu Nghênh Xuân là chính."Tốt thôi tốt thôi, đêm nay ta sẽ không cùng Lăng Ba cộng chẩm, tặng cho Thu Ngừ muối muối một đêm là được rồi." Nàng lấy bộ dáng nữ chính bị kịch đáng thương ôm nỗi hận nước mắt rùng rùng lui ra.

"Ai..." Vì này dưỡng tử cùng tứ đại hoa khôi, Hoa ma ma thế nhưng tóc bạc đi không ít, nếu không có Lăng Ba vì nàng cố ý tìm ra phương thuốc duy trì sợi tóc như thuận đen nhánh... Ai! Lại là Lăng Ba.

Hắn như vậy, bảo nàng thế nào giận hử? Hoa ma ma một mặt ư oải muốn khóc, một mặt lại thương hân thương nhập vào trong tâm khảm.

"Ma ma yên tâm, Lăng Ba sẽ thu mình lại." Hường Lăng Ba chần chừ nói.

Hoa ma ma càng thêm ư oải."Lăng Ba a Lăng Ba, ma ma biết lòng của người, thế nhưng... Người bộ dạng rêu rao như thế, cho dù người muốn thu lại, cũng không có nghĩa là người có thể a! Hơn nữa, tứ đại hoa khôi của ma ma cả ngày cùng một chỗ với người, người có biết ma ma mỗi ngày đều chịu đựng bao nhiêu ánh mắt ghen tỵ sao?"

"Lăng Ba..." Biết! Hắn sao không biết? Thế nhưng hắn cùng Hoa ma ma đều như nhau, cũng không thể tránh được a! Trưởng thành như vậy lại không phải lỗi của hắn.

"Ta nói ma ma, ngài cần gì phải bị quan như thế đâu?" Hạ Tự Hà từ trong gương đồng nhìn mọi người, "Ký lai chi, tặc an chi, đây không phải là tôn chỉ nhất quán của Hoa Khôi các chúng ta sao? Ngài cần gì phải vì những ánh mắt kia mà tự phiền nhiễu lâu như vậy đâu?"

Hướng chi nghề nghiệp của các nàng, đã làm cho các nàng chịu đựng không ít ánh mắt của thế tục.

"Tự Hà tỷ tỷ nói đúng cực kỳ!" Hường Lăng Ba gật đầu, an ủi Hoa ma ma.

"Cũng đúng." Sau một hồi lâu, Hoa ma ma mới đồng ý.

"Được rồi, Lăng Ba, tỷ tỷ đã nói đúng, còn không qua đây cấp tỷ tỷ một nụ hôn ngọt như mật?" Đây mới là nguyên nhân chính Hạ Tự Hà nói chuyện.

Nghe vậy, Hoa ma ma lại nhin không được thờ dài.

Đây là vận mệnh của Lăng Ba sao?

Phục Thành Ngạn biết rõ nhiệm vụ lần này sẽ có nguy hiểm, nhưng là hắn vẫn tiếp nhận, chỉ là vì không dám cùng tiểu sư muội quá tiếp cận, miễn cho đại sư huynh đổ kị.

So sánh với đại sư huynh tức giận, nguy hiểm chừng này liền biến thành không có gì.

Bất quá...lần này hắn tính sai rồi sao? !

Nhìn đao kiếm trên tay hắc y nhân trước mắt, nếu hắn không có đoán sai, hắn là thoa lên độc vật "Bách bộ hồng" của Tây Vực -- là loại một khi dính vào, sẽ ở trăm bước phát ra mà chết.

Vô cùng tàn nhẫn chính là lúc dính vào độc này, thân thể cũng sẽ không có gì khác thường, ngay ngốc đi trăm bước mới phát độc rồi chết.

Nhờ hắn cẩn thận một chút, nếu không hắn hôm nay nhất định sẽ hồn đoạn.

"Đưa vật trên tay buông ra, ta còn có thể cho người toàn thân." người dẫn đầu lạnh giọng quát.

"Hừ! Cười nhạo, vật ta lấy được sao có thể bởi vì một câu nói nhỏ của người mà buông tha?" Nhất là nó thế nhưng lại có thể mang đến không ít tiền thưởng. Phục Thành Ngạn vừa nói vừa rút ra nhuyễn kiếm quán ở thắt lưng.

"Giết hắn. Cẩn thận trên tay hắn ngọc Bò Tát." người dẫn đầu hạ lệnh.

Hắn ra lệnh một tiếng, binh lính phía sau liền lập tức xông lên trước, nhiều chiêu sắc bén, muốn đưa Phục Thành Ngạn vào chỗ chết.

Cho dù đối phương nhân mã đông đảo, nhưng Phục Thành Ngạn vẫn có thể ứng phó như thường, thậm chí có thể khiêu khích: "Đầu lĩnh! Vì sao ở một

bên xem chiến? Chẳng lẽ ngươi sợ ngươi thất bại vì ta?"

Nghe vậy, nam nhân dẫn đầu xông lên trước, trường kiếm dùng sức chém, Phục Thành Ngạn trên tay nhuyễn kiếm lập tức bị vừa chém làm hai, đoạn kiếm rơi trên mặt đất.

"Đoạn long kiếm!" Phục Thành Ngạn nhận ra được kim long phù điêu trên chuôi kiếm, "Đáng chết! Ngươi là 『 cuồng long 』 Phong Vô Kỵ!"

"Lắm miệng!" Phong Vô Kỵ một chương đánh hướng Phục Thành Ngạn.

"Đáng chết!" Phục Thành Ngạn thực sự tính sai rồi! Liên nay cả sát thủ đứng đầu giới sát thủ cũng thành tay sai của cậu quan hoàng thừa tướng, lần này chẳng lẽ hắn thực sự bỏ mạng ở đây?

Hắn nghiêng thân đi, tránh chương phong trí mạng.

Lúc này, hắn thập phần hối hận vì sao chính mình không hào hào khổ luyện võ công. Nếu hắn có võ nghệ của đại sư huynh hoặc là tam sư huynh, như vậy hắn hiện tại cũng sẽ không có chật vật không chịu nổi như lần này.

"Nạp mạng đi!" Phong Vô Kỵ lại dùng kiếm quét về phía Phục Thành Ngạn.

Đáng chết! Phục Thành Ngạn thả người nhảy, tránh vị trí mà một kiếm kia muốn hại, lại không thể tránh được vùng bụng.

Máu đỏ tươi tràn ra, nhiễm đỏ y sam

Phục Thành Ngạn điểm huyết đạo trên người, ngăn máu chảy ra. Nếu như phải chết hắn muốn Phong Vô Kỵ phải chôn cùng!

Hắn muốn giở trò tiểu nhân, tay đưa hướng thắt lưng lấy một đồng lớn thuốc độc.

"Nhảy xuống kênh đào", Thành linh, Phong Vô Kỵ tới gần Phục Thành Ngạn, nhẹ giọng nói một câu sau đó một chương đánh hướng đầu vai hắn

Một chương kia của hắn chỉ dùng 3 phần công lực, nhưng đã đủ để đem Phục Thành Ngạn đang bị thương đánh rơi khỏi tường thành, hướng phía kênh đào rơi xuống.

Tiểu nhân! Nhớ kỹ cho ta!-Lúc đang rơi xuống, Phục Thành Ngạn im lặng hướng về phía Phong Vô Kỵ nói.

Muốn cứu hắn tại sao phải cho hắn một đao? Hại hắn hiện tại đau muốn chết! Bất quá, may là trên thân kiếm của Phong Vô Kỵ không có bôi thuốc độc, nếu không hắn nhất định phải chết.

Một giây sau, hắn rơi vào trong kênh đào băng lãnh, hàn ý làm cho thân thể hắn cứng ngắc, nhưng... Hắn không thể chết được!

Ý thức muốn sống làm hắn bắt đầu khởi động tay chân, hướng phía bờ bơi tới, vải đen che khuất tuấn dung trên mặt bị chảy xiết theo dòng nước trôi đi.

Đáng chết! Vào thẳng chạp mà rơi vào trong nước sông thật không phải là người mà ! Mới bò lên bờ, thổi tới gió lạnh cơ hồ muốn mạng của hắn, thật muốn ngã trên mặt đất giả chết quên đi.

Bất quá muốn hắn ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, bị Phong Vô Kỵ bắt trở lại, làm hắn không cam lòng. Hắn cố khởi động thân thể, lao đảo chạy trốn.

Vết thương ở bụng không ngừng chảy máu, trở ngại nghiêm trọng bước đi của hắn, cũng làm thể lực hắn tiêu hao rất nhanh.

Hắn từ bên hông lấy ra túi thuốc chứa đại bổ hoàn, mặc dù không thể cầm máu, nhưng ít ra có thể cho hắn có thể giữ lại thêm một ít máu.

Tiếp tục đi vào trong rừng cây không biết bao lâu, xác định phía sau không có truy binh, hắn mới không còn chút sức lực nào mà vào tựa một gốc cây khô, ngã ngồi trên mặt đất.

Lấy ra túi thuốc, đem tất cả những thứ bên trong đổ ra, hắn mới đau khổ phát hiện, túi thuốc của hắn có vài trăm loại thuốc có thể trị những chứng bệnh khó chữa trong thiên hạ, cũng có hơn một nghìn vạn loại thuốc độc, phần độc có thể tùy thời đưa người vào chỗ chết, nhưng mà lại --

Không có kim sang được cầm máu!

Thực sự là mụ nội nó!

Không cam lòng nuốt mấy viên đại bổ hoàn, dù sao loại này thuốc có công dụng chữa bệnh, không có việc gì thì bổ thân -- nhất là bổ huyết!

"Ân..." Phong Vô Kỵ chết tiệt, thật là... Đau chết hắn !

Hướng Lăng Ba cho là mình gặp quý !

Tại đây nửa đêm canh ba, có bóng dáng tựa ở dưới cây đại thụ, hơn nữa còn truyền đến từng tiếng thở --

Không giống với tiếng thở mà Hoa Khôi các tỷ tỷ cùng nam nhân trên giường lúc cuộn cuộn phát ra, mà như là tiếng thở lúc sắp chết...

"Đáng chết!"

Hương Lăng Ba nhú đôi chân mày, thế nào mà quý cũng sẽ nói tiếng thô tục của con người? Tò mò đi vòng qua phía sau gốc cây, hẩn cúi đầu nhìn về phía người co quắp trên mặt đất "Quý" --

Kỳ quái? Thế nào mà quý còn đang chảy máu...

Ồ o! Nam nhân này không phải quý, mà rõ ràng là người!

"Người không sao chứ?" Hẩn đi lên phía trước, ngồi xổm trước người nam nhân.

"Người... Là người hay quý a?" Cảnh tượng hỗn loạn làm hoa mắt, khiến Phục Thành Ngạn nhìn không ra "Bóng dáng" trước mắt rốt cuộc là người hay là quý.

"Các hạ hình như so với ta càng giống quý đi!" Nếu như Hoa ma ma biết hẩn lại cứu một người, nàng nhất định sẽ vặn đứt lỗ tai của hẩn."Ta dẫn người đi tìm đại phu."

Kéo một tay quàng qua đặt ở trên đầu vai của chính mình, Hương Lăng Ba dùng sức nâng hẩn.

"Tiểu huynh đệ, người thật là nhỏ." Phục Thành Ngạn miễn cưỡng dùng sức tự nâng phần lớn trọng lượng, để tránh khỏi đè ép Hương Lăng Ba thấp bé.

"Ta cũng không nhỏ, chỉ là người quá cao to mà thôi." Nam nhân này tám phần là từ phương Bắc tới. Hương Lăng Ba không tự ti cũng không kiêu ngạo trả lời.

"Phải không? Chẳng trách mọi người đều nói nam nhân phía Nam hào nhỏ nhắn xinh xắn." Tuy là bị thương nặng, nhưng Phục Thành Ngạn vẫn chế nhạo người cứu hẩn, tuyệt không sợ Hương Lăng Ba sẽ nửa đường ném hẩn xuống.

"Nếu như có thể, ta hi vọng người có thể cầm miệng của người lại, giữ hơi sức tiếp tục đi." Cũng không biết kỳ thực bản thân Phục Thành Ngạn đã gánh chịu phần lớn trọng lượng, Hương Lăng Ba liếc hẩn một cái.

Bất ngờ, Phục Thành Ngạn dừng bước lại, "Tiểu huynh đệ, không cần đi tìm đại phu." Thân là con của thần y lại muốn tìm đại phu khác đến cứu chính mình, truyền tới trong tai sư huynh đệ, nhất định sẽ bị cười đến không có mặt mũi gặp người.

"Người muốn chết?" Kia nói sớm một chút, hẩn cũng không cần khiêng khổ cực như vậy thôi! Vừa nói, Hương Lăng Ba đã bỏ Phục Thành Ngạn ra, mặc hẩn tự sinh tự diệt.

"Không phải vậy... Chờ một chút, tiểu huynh đệ, ta chỉ là... Trên người của người có kim sang được sao?" Phục Thành Ngạn không ôm hi vọng hỏi.

"Có a!" Ngoài ngoài ý nghĩ của hẩn, Hương Lăng Ba từ trong lòng lấy ra một bọc thuốc nhỏ.

Chẳng lẽ tiểu huynh đệ này là quý nhân trong mệnh của hẩn?

Phục Thành Ngạn tiếp nhận gói thuốc, ý bảo Hương Lăng Ba để hẩn xuống đất."Người tại sao lại có thể có kim sang được?" Lòng hiếu kỳ làm hẩn hỏi ra lời.

"Ma ma nói ta suốt ngày gặp rắc rối, bắt ta phải mang một chút kim sang được ở trên người, chuẩn bị bất cứ tình huống nào." Kỳ thực ma ma là lo lắng vô ích, lấy thân thù của hẩn, làm sao đơn giản để cho người ta thương tổn được?

"Ma ma?" Đáng chết! Tay run không bôi thuốc được.

"Dường mẫu của ta." Hương Lăng Ba tiếp nhận thuốc trên tay Phục Thành Ngạn, một phen xé mở áo của hẩn, lộ ra vết đao dài hơn một tấc."Vết thương tuy lớn, nhưng không sâu, người còn chưa chết được."

Nói xong, hẩn bốc lên một vốc kim sang được, tiện tay cứ như vậy vẩy lên vết thương của Phục Thành Ngạn, tuyệt không quản Phục Thành Ngạn đau đến mặt trắng bệch.

Phục Thành Ngạn thiếu chút nữa đau đến chảy xuống nước mắt nam nhi quý báu."Người..."

Hẩn... Thật ác độc! So với vô tâm vô phế đại sư huynh kia của hẩn còn ác hơn! Đại sư huynh của hẩn còn có thể vì tình sư huynh đệ, cẩn thận từng li từng tí vì hẩn bôi thuốc; nhưng tiểu huynh đệ này quả thực là đem hẩn trở thành người chết không cảm giác!

"Người trước ở trong này nghỉ ngơi một chút, đợi ta mang người về nhà của ta." Dùng y sam xé vừa rồi bao vết thương của Phục Thành Ngạn, Hương Lăng Ba dường như ngại hẩn không đủ đau mà nặng nề vỗ vài cái ở trên vết thương.

Cái đau thấm vào nội tâm, lại bị thương nặng Phục Thành Ngạn thiếu chút nữa ngất đi.

"Nghỉ ngơi một chút đi!" Nhân nhật phân phó, Hướng Lăng Ba tự sửa soạn kim sang được còn lại, không có để ý tới hấn.

Tiểu huynh đệ nhỏ nhắn xinh xắn này..."Thực là không biết đồng tình ..." Đây là câu nói sau cùng của Phục Thành Ngạn trước khi rơi vào hôn mê.

"Không biết đồng tình, phải không?" Lời của hấn thành công khiến Hướng Lăng Ba nhướng mày. Nếu như hấn không biết đồng tình, vậy hấn hiện tại đang làm cái gì? Thật là nam nhân không biết tốt xấu!

"Ái chà chà, Lăng Ba tốt của ta a, người từ nơi nào tìm được soái ca phương Bắc này?" Mặc dù là có điểm tái nhợt nhưng vẫn là một soái ca.

"Ồ trong rừng cây." Hướng Lăng Ba vì người trên giường đắp kín chắn. "Hấn nằm chết ngất ở nơi đó, ta thuận tay nhặt hấn trở về."

"Ồ trong rừng cây có thể tiện tay nhặt được soái ca? Vậy ngày mai tỷ tỷ cũng muốn đi thử thôi vậ." Liễu Nghênh Xuân vỗ hai tay, cười hi hi nói.

Hướng Lăng Ba khuôn mặt tươi cười chào đón.

"Nghênh Xuân tỷ tỷ, người thay lòng sao?" Đinh Liên Đông nhân nhật thanh âm bay tới, thân thể mềm mại lại nhiệt tình dán lên bên cạnh Hướng Lăng Ba. "Vây Lăng Ba, tối nay người tới bồi Liên Đông tỷ tỷ ngủ có được không? Tỷ tỷ đem bạch ngọc trầm yêu thích nhất cho người."

Mấy ngày nay Lăng Ba đều bị Nghênh Xuân tỷ tỷ chiếm, hại nàng mấy ngày cũng không có cảm giác ngủ ngon, thật muốn đem Lăng Ba để bên người mỗi ngày...

Hướng Lăng Ba còn không có lên tiếng, liền bị Liễu Nghênh Xuân đoạt đi.

"Không thể không thể không thể, Lăng Ba đã đáp ứng đêm nay ngủ cùng ta." Liễu Nghênh Xuân nũng nịu thay Hướng Lăng Ba cự tuyệt.

"Thế nhưng người thay lòng không phải sao?" Đinh Liên Đông đoạt lại Hướng Lăng Ba, vững vàng ôm vào ngực. "Vì thế Lăng Ba đêm nay bồi Liên Đông tỷ tỷ là được rồi."

"Không có không có không có không có!" Liễu Nghênh Xuân vội vã lắc đầu phủ quyết, đôi mắt đẹp chuyển hướng Hướng Lăng Ba. "Lăng Ba, người cùng tỷ tỷ ngủ đi! Tỷ tỷ đem từ ngọc trầm nhị vương gia đưa ta cho người, người đừng cùng Liên Đông nha." Không nói hai lời đem từ ngọc trầm ở trên vân kê rút xuống, hai mắt đắm lệ lưng trông đưa cho hấn.

Cá cùng hùnh chương, hai người không thể đồng thời đạt được; soái ca trên giường thủy chung sẽ có một ngày biệt ly, chỉ có Hướng Lăng Ba đáng yêu sẽ ở lại Hoa Khôi các.

Vì tương lai có thể ngủ yên, đại soái ca trên giường nàng đành phải trách xa là tốt nhất.

Liễu Nghênh Xuân chảy nước mắt cáo biệt Phục Thành Ngạn.

"Hai vị tỷ tỷ, Lăng Ba đêm nay muốn chiếu cố vị đại ca này để tránh ma ma phát hiện ra hấn. Vì thế Lăng Ba khuya hôm nay..." Thanh âm khó xử từ trong miệng Hướng Lăng Ba phát ra, trên khuôn mặt tuần tú luống cuống cùng với khó xử, khiến hai vị mỹ nhân yêu thương.

"Hảo hảo hảo, Lăng Ba đừng phiền não, đừng phiền não, đêm nay người hãy theo vị công tử này, Liên Đông tỷ tỷ không âm ỉ người." Đinh Liên Đông vạn phần yêu thương thay Hướng Lăng Ba vuốt tuấn mi nhấn lại thuận tay đem Liễu Nghênh Xuân không đồng ý dắt ra khỏi sương phòng.

"Còn có, hai vị tỷ tỷ, chuyện Lăng Ba nhặt nam nhân trở về, ngàn vạn lần không thể để cho ma ma biết, có thể chứ?" Bằng không một khi Hoa ma ma tức giận, người trên giường liền chuẩn bị bị người trói gô ném ra Hoa Khôi các. Tuấn nhan Hướng Lăng Ba cầu xin khiến người khác không thể chống cự.

"Có thể có thể, Lăng Ba người nói thế nào liền thế ấy." Bị tuần dung mê hoặc khiến đầu óc choáng váng hoa mắt hai vị đại mỹ nhân gật đầu lia lịa, chân cũng không dừng lại.

Hướng Lăng Ba thở nhẹ, một mặt vì cam đoan của hai vị tỷ tỷ, nam nhân trên giường có thể tiếp tục lưu lại; một mặt khác là vì đêm nay rốt cuộc không cần tiếp tục làm công việc "bồi ngủ".

Từ nhỏ đến lớn cũng đã quen ngủ một mình rồi, từ cái đêm hấn cùng Liễu Nghênh Xuân ngủ một đêm, tin tức không cẩn thận bị truyền ra, từ đó mỗi một đêm hấn đều phải cùng bất đồng mỹ nhân ngủ...

Trên thực tế, hấn ghét muốn chết, nhưng không cách nào cự tuyệt.

Cùng hấn ngủ một đêm nhất định phải dùng trân bảo trả giá, dụng ý chỉ là muốn làm cho đại gia biết khó mà lui, ai biết... Lại khiến đại gia càng thêm cuồng nhiệt.

"Vì tại hạ mà bỏ qua lời mời của hai vị mỹ nhân, đáng giá không?" Phục Thành Ngạn chịu đựng đau đớn trên người, khởi động nửa thân trên ghẹo hỏi, rõ ràng đem một màn vừa rồi từ đầu tới cuối thấy rõ ràng.

Hướng Lăng Ba cười khê, "Không có gì đáng giá hay không, người bị thương, ta cứu người, nên ở lại chỗ này chiếu cố người." Hấn mặt đầy chính nghĩa, hoàn toàn không thừa nhận mình là vì có lòng riêng.

"Đa tạ, tiểu huynh đệ." Bất quá Phục Thành Ngạn tổng cảm thấy tiểu huynh đệ này trong lòng có tính toán khác.

"Ta đã ngủ bao lâu?" Cảm thấy thân thể cứng ngắc.

"Công tử mê man cả một ngày." Trong đôi mắt phượng hẹp dài hiện lên một tia tính toán, nhanh đến mức làm cho người khác không nắm bắt được. "Còn không biết công tử cao tính đại danh?"

"Phục Thành Ngạn."

"Phục Thành Ngạn? Thân y Phục Danh là... của người?" Hắn là nhi tử của thân y?

"Chính là gia phụ." Phục Thành Ngạn tiểu ý dụ dằng nói.

"Công tử là bị người đánh lên sao?" Nếu không, thân là đại phu lại không thể tự chữa trị, thật là làm người khác thập phần hoài nghi bản lĩnh của hắn.

"Lăng Ba là tên của tiểu huynh đệ người sao? Mới vừa nghe đến hai vị mỹ nhân kêu người như vậy." Phục Thành Ngạn chuyển đề tài, không trả lời vấn đề của Hường Lăng Ba.

"Đúng." Hường Lăng Ba cũng không có kiên trì truy hỏi. Bởi vì, hắn có tính toán khác.

"Vậy người không để ý ta kêu người Lăng Ba đệ đệ đi?" Phục Thành Ngạn mặt dày không chút nào để ý tới chán ghét trên mặt Hường Lăng Ba, tự mở rộng quan hệ. "Lăng Ba đệ đệ, nơi này là nơi nào a?"

Hắn bèn nhảy tai nghe được bên ngoài truyền đến từng tiếng oanh thanh yển ngữ.

"Hoa Khôi các." Khóe môi câu dẫn ra một nụ cười vẻ mặt chờ xem kịch vui, nhưng -- "Người không biết Hoa Khôi các là địa phương nào sao?" Vì sao hắn một điểm thần sắc khác thường cũng không có?

"Ta biết." Là địa phương chuyên để cho nam nhân cầu hoan. Nhưng làm cho hắn tương đối có hứng thú chính là Lăng Ba đệ đệ vì không nhìn thấy biểu tình khác thường xuất hiện trên mặt hắn mà lộ ra biểu tình thất vọng. "Ta không cho là nơi này có cái gì không ổn." Hắn nhún nhún vai.

"Phải không?"

"Lăng Ba đệ đệ, người làm sao vậy?" Tuấn mỹ thiếu niên nhún mày, quả thực đẹp như thanh xuân thiếu nữ, như nhau câu dẫn nhân tâm, thảo nào vừa rồi hai vị đại mỹ nhân âm ỉ muốn cùng hắn ngủ, nhưng... "Lăng Ba đệ đệ, người cùng Hoa Khôi các cô nương ngủ?"

"Đúng." Kia thì thế nào?

"Người là Hoa Khôi các... Nam sủng?" Phục Thành Ngạn cẩn thận từng li từng tí lựa lời mà nói, để tránh làm tổn thương thiếu niên tâm linh yếu đuối.

"Nam sủng?" Hường Lăng Ba không khỏi hài lòng cười rộ lên. Khó trách hắn vẫn tìm không được từ thích hợp để hình dung chính mình, thì ra là nam sủng a!

"Lăng Ba đệ đệ, người đừng như vậy, làm nam sủng kỳ thực không có gì đáng ngại, hơn nữa có thể mỗi đêm cùng bất đồng đại mỹ nhân đồng sàng cộng chẩm, đây là chuyện rất nhiều nam nhân tha thiết ước mơ!" Che vết thương niền cường ngồi dậy, Phục Thành Ngạn bị phản ứng quái dị của Hường Lăng Ba hù dọa.

"Không có gì. Người cẩn thận." Hường Lăng Ba đến gần bên giường đỡ Phục Thành Ngạn ngồi thẳng, để tránh hờ miệng vết thương trên người hắn.

Chóp mũi truyền đến một trận thơm ngát, làm cho nhịp tim Phục Thành Ngạn nhất thời hỗn loạn. "Lăng Ba đệ đệ, nam sủng Hoa Khôi các cũng sức huân hương sao? Nếu không vì sao người trên người có mùi hương?"

"Có thể mùi hương là từ trên người các tỷ tỷ dính vào đi!" Hường Lăng Ba không có giải thích nhiều.

"Cũng đúng." Vừa rồi hắn nhìn thấy Đinh Liên Đông cùng Liễu Nghênh Xuân toàn bộ dán lên người Hường Lăng Ba.

"Thân thể của người còn chưa có phục hồi như cũ, trước nghỉ ngơi một chút. Tối nay ta trở lại thăm người." Diu hắn nằm lại trên giường, Hường Lăng Ba đứng lên, ra khỏi phòng, lại bắt đầu việc hắn mỗi một ngày cần làm --

Hộ vệ, không phải nam sủng

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Lưu Lạc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Mấy ngày sau

Ở Hoa Khôi các, mấy ngày không phải trả tiền ăn ở, Phục Thành Ngạn ngồi ngay ngắn ở trên giường mềm mại, vui vẻ tiếp nhận chăm sóc của Hường Lăng Ba.

"Lăng Ba đệ đệ, người thật biết chăm sóc người khác." Vết thương trên người được Hường Lăng Ba cẩn thận chăm sóc đã giảm bảy tám phần rồi, rất nhanh hẳn có thể trở lại báo cáo kết quả công tác .

Chắc chắn! Nói thật, hẳn thật sự có điểm luyện tiếu đại mỹ nhân oanh thanh yến ngữ ở đây; nhất là trước mắt tiểu huynh đệ, thật muốn mang hẳn trở về làm được đồng.

"Đem thuốc này uống vào." Hường Lăng Ba không có trả lời lời cảm ơn của Phục Thành Ngạn, đưa đem chén thuốc ấm áp bên cạnh đưa cho hắn.

"Lăng Ba đệ đệ, " Phục Thành Ngạn nịnh nọt kêu một tiếng, "Thuốc này còn nóng rất đâu! Không như người trước đặt xuống, đợi lát nữa tự ta ngoan ngoãn uống."

"Không." Hường Lăng Ba một ngụm từ chối.

Nếu không có lần đầu tiên thay hẳn sắc thuốc nhìn thấy hẳn len lén đỏ hết, hẳn thực sự không tin một đại nam nhân -- hơn nữa còn là con của thần y, thể nhưng còn sợ uống thuốc hơn so với đứa trẻ ba tuổi.

"Lăng Ba đệ đệ, thuốc này rất đáng..."

"Thuốc đáng dā tật, uống nhanh!" Không có lại làm cho hắn nói nửa câu, Hường Lăng Ba chủ động cầm chén thuốc để sát vào miệng hắn, cường quăn đổ vào trong miệng hắn.

"Ừ ừ ừ..." Thật là đáng! Đáng chết người đi được! Phục Thành Ngạn thiếu chút nữa liền bị thuốc cay đắng bức ra hai hàng nước mắt nam nhi.

"Tự làm vậy!" Hường Lăng Ba cũng không cảm thương hắn."Ai bảo người cho Thu Ngữ tỷ tỷ thuốc so với hoàng liên còn đắng hơn? Hại nằng cảm giọng nói hai ngày không thể phát ra âm thanh."

Nhất là Miêu Thu Ngữ sở trường bán nghệ đúng lúc là hát từ khúc, hai ngày không thể gặp khách biểu diễn, mất rất nhiều "Khen thưởng", nói cách khác mất rất nhiều trân bảo trao đổi cơ hội cùng Hường Lăng Ba ngủ, bảo Miêu Thu Ngữ sao có thể tha thứ cho người khơi xương là hắn đây?

Vì thế Miêu Thu Ngữ cố ý đem tất cả mật cùng cam thảo trong thuốc của Phục Thành Ngạn toàn bộ lấy ra, làm cho chính hắn ném thử cái "đắng".

Phục Thành Ngạn đáng thương núp ở góc giường, cắn góc chăn, tròn mắt lệ quang óng ánh nhìn chăm chăm Hường Lăng Ba, không nói gì lên án .

Cái này không thể trách hắn a! Ai bảo có hắn thói xấu như vậy, toàn khai một ít thuốc so với hoàng liên còn đắng hơn làm thuốc chữa bệnh.

Thật là đáng... Miệng của hắn sau một hồi khá lâu vẫn là rất đắng.

Hường Lăng Ba bắt đầu dĩ thử dài, chịu không nổi ánh mắt oán hận của Phục Thành Ngạn so với oán phụ còn hơn, từ trong vạt áo lấy ra một bọc nhỏ dùng giấy bao lấy vật gì đó, lại làm cho Phục Thành Ngạn hưng phấn tròn to mắt, mỗi ai oán trong nháy mắt biến thành cười hoa.

"Ta biết Lăng Ba đệ đệ người đối với ta tốt nhất." Vui vẻ chụm hai tay tiếp nhận vật nhỏ, Phục Thành Ngạn lập tức mở ra, phóng viên mút hoa quả vào miệng."Ăn ngon..." Cảm động muốn rơi nước mắt.

Bất quá, một trận hương khí nhàn nhạt kia như có như không lại quẩn trên chóp mũi hắn, giống như "Tứ đại hoa khôi" son phấn ý vị, nhưng lại không hẳn tương tự như vậy...

Hường Lăng Ba bị Phục Thành Ngạn hành động khoa trương chọc cười, nhàn nhạt ôn nhu cười yếu ớt lan tràn trên cánh môi hồng hào.

Thình thịch phanh...

Thất thần chăm chú nhìn mặt cười trên môi Hường Lăng Ba kia, Phục Thành Ngạn tim đập không khỏi nhanh vài cái, một loại cảm xúc tên là "Tâm động" nổi lên trong lòng, làm hắn cả kinh xác thực.

Lăng Ba đệ đệ là một vị nam tử, một vị hàng thật giá thật nam tử, hẳn làm sao có thể đối với hắn (Lăng Ba) sinh ra cảm xúc không bình thường như vậy ?

"Phục Thành Ngạn, người làm sao vậy?" Thế nào thoáng cái lại cười đến giống như đồ ngọc, thoáng cái lại thập phần nghiêm túc nhìn thẳng hắn?

Hường Lăng Ba bị ánh mắt Phục Thành Ngạn làm tóc gáy dựng lên, nhin không được vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Phục Thành Ngạn bị ánh mắt lo lắng của Hường Lăng Ba nhìn, "Lăng Ba đệ đệ, ta nghĩ muốn hôn người... Ngộ!" Cứ như vậy không lịch sự đại náo

khiến lời nói thốt ra.

Hương Lăng Ba nắm chặt quyền, cũng là không lịch sự đại náo phản xạ đánh ra, hơn nữa trăm phần trăm thẳng trúng mục tiêu -- con mắt trái của Phục Thành Ngạn, hung hăng đánh hấn khiến hắn nằm thẳng trên giường giả chết.

"Lăng Ba đệ đệ, ta chẳng qua là chỉ đùa một chút với ngươi mà thôi, có cần xuống tay nặng như vậy sao?" Ái chà, hắn có phải sẽ mù hay không? Đau chết hắn !

Hương Lăng Ba liếc mắt trừng Phục Thành Ngạn một cái. Hôn hắn? Hắn đây không phải là muốn chết sao?

"Hào hảo hảo, là ta sai rồi, thỉnh Lăng Ba công tử tha thứ cho ta, được không?" Buông tay che chỗ đau, Phục Thành Ngạn làm cho Hương Lăng Ba thấy rõ ràng viên mắt bị sưng đỏ -- dọi biến thành vết bầm màu đen, để tiện lợi dụng lòng đồng tình của Hương Lăng Ba đối với hắn.

"Sau này đừng đùa như vậy nữa." Lạnh lùng cảnh cáo, Hương Lăng Ba vẫn là nhìn không được đối với hắn mềm lòng. Nhìn hắn cũng đã muốn hai mươi bảy tuổi, thế nào mà vẫn giống như cái tiểu hài tử chưa trưởng thành?

"Dạ dạ dạ, ta xin lỗi Lăng Ba đệ đệ anh tuấn mê người, Phục ca ca ta cũng không dám có lần nữa." Phục Thành Ngạn liên thanh cam đoan, lại chỉ chỉ trên đầu lưỡi hứa hẹn.

"Ái chà, nghe một chút giọng nói trung khí mười phần, có thể thấy được Phục công tử của chúng ta nguyên bản đang hấp hối, đã phục hồi bảy tám phần, đúng không?" giọng nói mềm mại tề đại nhân tâm vang lên, câu hỏi lực chú ý của hai người.

Từ đại hoa khôi cùng nhau tiến vào trong sương phòng của Hương Lăng Ba, người mới mở miệng nói chính là người lúc trước bị Phục Thành Ngạn làm hại hai ngày không mở miệng được - Miêu Thu Ngữ.

Hương Lăng Ba lập tức thu liễm cảm xúc trên mặt, thay vào đó hé ra khuôn mặt tuấn mỹ cười yếu ớt. "Các tỷ tỷ thế nào lại rảnh rỗi đến sương phòng của Lăng Ba?" Ở trước mặt mỹ nhân, nụ cười bên môi hắn vĩnh viễn cũng sẽ không biến mất.

"Lăng Ba, việc lớn không tốt, không xong!" Liễu Nghênh Xuân bước liên tục tiến lên, tinh ôm lấy cánh tay trái Hương Lăng Ba. "Hoa ma ma sau khi biết người nhật nam nhân trở về, hiện tại tức giận ngút trời nha!" Nguyên là khuôn mặt nhỏ nhắn thiên kiều bá mị, lúc này tràn đầy kinh hoàng.

"Chuyện gì xảy ra? Ma ma làm sao biết?" Hương Lăng Ba lại không quá kinh ngạc Hoa ma ma sẽ phát hiện, trong "Hoa Khôi các" tất cả sự vụ đều chạy không khỏi Hoa ma ma pháp nhãn.

Chỉ là hắn hiểu kỳ, Hoa ma ma làm thế nào phát hiện ?

"Lăng Ba, Tụ Hà tỷ tỷ xin lỗi người..." Hạ Tụ Hà nói roi lệ liền roi lệ, lập tức khóc ướt má phấn, đầm đìa đáng yêu tiến sát Hương Lăng Ba.

"Tụ Hà tỷ tỷ trước đừng khóc, trước nói sự tình từ đầu đến cuối cho Lăng Ba đi!" Hương Lăng Ba đưa tay qua, vỗ nhẹ bả vai nhỏ yếu của Hạ Tụ Hà.

"Tụ Hà tỷ tỷ nhất thời không phát hiện ma ma ở sau người, liền thảo luận chuyện này... Lăng Ba, người phải tin tưởng tỷ tỷ cũng không phải là cố tình." Chỉ là cố ý mà thôi!

Bởi vì bốn tỷ muội các nàng đối với việc Hương Lăng Ba vì chiếu cố nam nhân bên ngoài bay tới này, mà cự tuyệt cùng các nàng đồng sàng cộng chẩm cảm thấy phi thường tức giận.

Để cho Hương Lăng Ba chiếu cố nam nhân này nhiều ngày như vậy, các nàng đều sắp không có kiên trì chờ đợi. Đợi thêm nữa, sự xinh đẹp của các nàng sẽ bởi vì giấc ngủ không đủ mà trở nên tiêu tụy .

Để tránh vẻ đẹp của các nàng thực sự biến thành như vậy, các nàng đành phải càng quyết tâm, hi sinh Phục công tử quen biết không lâu này.

"Tụ Hà tỷ tỷ, Lăng Ba biết người cũng không phải là cố tình muốn tiết lộ để ma ma biết." Bàn tay vì Hạ Tụ Hà lau đi nước mắt, Hương Lăng Ba mềm giọng trấn an.

"Lăng Ba..." Hạ Tụ Hà nức nở mấy tiếng, không khỏi dạng nở một nụ cười yếu ớt. Không uổng công nàng làm nhiều chuyện như vậy đuổi đi Phục Thành Ngạn, tất cả đều đáng giá a! Rất đáng giá a!

"Chỉ là các tỷ tỷ, nếu ma ma đã biết, vì sao còn không qua đây quở trách Lăng Ba, cùng với đuổi Phục Thành Ngạn đi đâu?" Hương Lăng Ba đưa ra nghi vấn.

Lấy Hoa ma ma tính cách mặt trước dịu dàng, mặt sau nóng nảy, sáng sớm liền cửa phòng hắn, trước đem hắn mắng cái củ huyết lâm đầu, sau đó sẽ sai người đem Phục Thành Ngạn trời gô đá ra Hoa Khôi các mới phải. Thế nhưng, thế nào bây giờ còn không có phá cửa mà vào đâu?

Hắn khoanh tay nhìn về phía cửa gỗ, thật sự là có điểm quái dị.

"Lăng Ba, người có điều không biết." Miêu Thu Ngữ dán lên phía bên phải Hương Lăng Ba, vẻ mặt thành thật nói: "Trần đại nhân vẫn luôn vọng tưởng đến người kia lại tới cửa cùng ma ma thương thảo, lần này hắn ra giá năm ngàn lượng mua một đêm của người kia!"

Cái hành vi của lão biến thái khiến tỷ muội các nàng đều cảm thấy phi thường khinh thường, nhất là đối tượng là Lăng Ba đệ đệ mà các nàng yêu thương sâu sắc.

"Lăng Ba đệ đệ, ngươi không thể tiếp khách nữa." Từ đầu tới đuôi đều ở một bên hóng mát Phục Thành Ngạn rốt cuộc có chuyện muốn nói "Không được! Ta không thể để cho ngươi sống như thế, ngươi đi theo ta đi!"

Hắn không cho phép Hường Lăng Ba làm tiếp loại chuyện bán thân thể này.

"Phục công tử, ngươi đang nói cái gì? Lăng Ba của chúng ta khi nào muốn tiếp khách? Hắn tiếp cái gì khách?" Đinh Liên Đông nguyên muốn đem cánh tay quàng lên cổ Hường Lăng Ba cứng ở không trung, mặc danh kỳ điệu hỏi: "Lăng Ba, ngươi chừng nào thì chạy đi tiếp khách? Vì sao tỷ tỷ các không biết?"

"Đừng vậy! Lăng Ba, các tỷ tỷ đưa cho ngươi trân bảo chẳng lẽ không đủ? Nếu như không đủ nói, ngươi chỉ cần cùng các tỷ tỷ nói một tiếng, các tỷ tỷ sẽ vì ngươi lấy nhiều bảo vật hơn đến." Liễu Nghênh Xuân ôm chặt cánh tay trái Hường Lăng Ba, nước mắt trong hốc mắt cũng nhanh muốn rơi xuống.

"Hay là Lăng Ba ngươi có bí mật gì khó nói sao? Nếu không tại sao muốn chạy đi tiếp khách đâu?" Miêu Thu Ngừ cũng thêm vào.

Hường Lăng Ba dở khóc dở cười, không nghĩ được Phục Thành Ngạn thực sự đơn thuần như vậy, thực sự đem hắn trở thành nam sủng Hoa Khôi các.

"Ta lúc nào tiếp nhận khách? Thế nào liền chính ta cũng không biết được?" Cuối cùng, hắn vẫn là đem vấn đề ném lại cho Phục Thành Ngạn.

"Cái gì?" Tứ đại hoa khôi đều là ngân ra.

Trước hết lấy lại tinh thần chính là Hạ Tự Hà. "Đừng vậy, Phục công tử, Lăng Ba của chúng ta lúc nào chạy đi tiếp khách? Tiếp cái gì khách?" Nàng quay đầu lại hỏi Phục Thành Ngạn.

"Lăng Ba đệ đệ không phải nam sủng Hoa Khôi các sao?" Phục Thành Ngạn thất thần một lúc lâu mới hỏi.

"Lăng Ba thế nào lại là nam sủng Hoa Khôi các? Hắn thế nhưng là chủ nhân Hoa Khôi các -- đường tử Hoa ma ma thương yêu nhất, sao có thể để hắn đi làm nam sủng?" Dù cho các nàng mấy nguyện ý, Hoa ma ma cũng không muốn.

"Lăng Ba là hộ vệ Hoa Khôi các, không cho người khác ở Hoa Khôi các làm bậy." Nể tình Phục Thành Ngạn là soái ca, Liễu Nghênh Xuân có lòng tốt vì hắn giải trừ nghi hoặc.

"Kia... Vì sao hắn mỗi đêm đều thay phiên ngủ với từng người trong các người?" Đây mới điểm là hắn để ý nhất.

"Đó là bởi vì cùng Lăng Ba ngủ chung quy có loại cảm giác an lòng, sẽ ngủ ngon hơn một chút." Tứ đại hoa khôi không cảm thấy có vấn đề gì trả lời.

"Là nguyên nhân này sao? Lăng Ba đệ đệ." Phục Thành Ngạn hỏi Hường Lăng Ba bị tứ đại hoa khôi trọng trọng vây quanh.

"Không sai, tựa hồ là nguyên nhân này." Nghĩ nghĩ, Hường Lăng Ba gật gật đầu. "Dù sao cùng các nàng ngủ một đêm, ta có thể đạt được một kiện trân bảo, có sao mà không làm đâu?"

Đếm một chút số trân bảo đã đủ để hắn sống ba đời vô ưu vô lo đó!.

Thật là cuộc sống khiến cho người ta muốn hưởng tới! Phục Thành Ngạn trừng lớn hai mắt, không nghĩ tới chính mình thế nhưng đem người có trọng trách hộ vệ trở thành người vì tiền bán rẻ tiếng cười, khiến người sau rơi lệ nam sủng họa thủy.

"Phục công tử cũng không cần cảm thấy kinh ngạc, đích xác có không ít phú hào quan lớn đến Hoa Khôi các chỉ tên muốn Lăng Ba hầu hạ bọn họ, chỉ bất quá đều nhất nhất bị Hoa ma ma cho ở ngoài cửa." Liễu Nghênh Xuân tiếp tục nói.

Lúc Hường Lăng Ba mười ba tuổi năm ấy chính thức trở thành hộ vệ Hoa Khôi các, từ ngày đó trở đi, gần gũi mấy năm đã có không ít người có "Ý tưởng" thay hắn "Chuộc thân"; chỉ bất quá sau này khi bọn hắn biết Hường Lăng Ba là hộ vệ, cũng chỉ có thể mỗi ngày đến Hoa Khôi các xa xa nhìn lên hắn mà thôi.

"Bất quá nếu như Lăng Ba thực sự nguyện ý 『 tiếp khách 』, chúng ta tứ đại hoa khôi nhất định sẽ bị ‘hạ đài’." Liễu Nghênh Xuân đối với dung mạo của Hường Lăng Ba rất tự tin.

"Nghênh Xuân ngu ngốc, Lăng Ba mới sẽ không đi tiếp khách, hắn là của chúng ta." Mặt khác ba vị hoa khôi rõ ràng đối với lời nói của nàng phản đối không ngớt.

Liễu Nghênh Xuân bị mắng, nhảy đôi mắt nhỏ bắt lực liếc về phía Hường Lăng Ba.

"Ta nghĩ Nghênh Xuân tỷ tỷ cũng không phải là có ý này, các vị tỷ tỷ đừng hiểu lầm, Nghênh Xuân tỷ tỷ sao có thể để ta đi tiếp khách đâu?" Tiếp nhận tín hiệu cầu cứu của Liễu Nghênh Xuân, Hường Lăng Ba nở một nụ cười nhạt mê hoặc chúng sinh hỏi lại.

"Đừng đừng đừng, Lăng Ba ngươi nói cái gì thì là cái đó." Ba vị hoa khôi bị nụ cười yếu ớt như luồng điện lập tức làm tê dại không thể tự vấn.

"Lăng Ba, Nghênh Xuân tỷ tỷ biết ngay người hiểu ta nhất." Liễu Nghênh Xuân rất là cảm động, nhiệt tình đối Hướng Lăng Ba "đầu hoài tổng bão". (đầu hoài tổng bão: ôm ấp yêu thương để đạt mục đích)

Phục Thành Ngạn nhìn cảnh tượng năm người kẻ sát trước mắt, rõ ràng hiện tại Hướng Lăng Ba đang đứng ở hoàn cảnh mà bao nhiêu nam nhân đều tha thiết ước mơ, bị bốn đại mỹ nhân xinh đẹp như thiên tiên ôm thật chặt, nam nhân bình thường nhất định sẽ mừng rỡ như điên, lập tức hóa thân làm cảm thú vô sỉ, nước bọt chảy ròng; nhưng mà Hướng Lăng Ba lại chỉ lộ nụ cười nhợt nhạt, một bộ dáng hoàn toàn không bị hấp dẫn.

Quý dị! Thật là quý dị!

"Hướng Lăng Ba -- người đây là có ý gì?"

Một tiếng rống giống như sư tử Hà Đông chất vấn truyền đến, ván cửa bị một cái đùi đẹp được bảo dưỡng thỏa đáng đá văng, Hoa ma ma hóa thân thành hỏa long xuất hiện.

"Hướng Lăng Ba, người dám cả gan lừa gạt ta, len lén nhét nam nhân về Hoa Khôi các, người rốt cuộc có hay không đem ta để vào mắt? !" Hoa ma ma tức sùi bọt mép, kim châm cài trên đầu lung lay chập chòn.

"Không có." Hướng Lăng Ba đứng trong trung tâm của tứ đại mỹ nhân không chút ngại ngùng trả lời.

Tứ đại hoa khôi ai cũng thu hồi tay nhỏ bé quấn trên người hắn, chăm chú che hai mắt, không dám nhìn thăm kịch kẻ tiếp.

Lăng Ba a Lăng Ba, người làm sao dám nói với ma ma người chưa từng đem nàng để vào mắt? Quả thực là hành động tìm chết mà!

Phục Thành Ngạn thì vận sức chờ phát động, tính toán chờ Hoa ma ma vừa ra tay sẽ hảo hảo mà bảo hộ Hướng Lăng Ba, không cho hắn đã bị một chút thương tổn.

"Hướng Lăng Ba, người không nhìn lão nương người là ta ngâm đắng nuốt cay từ lúc người bị bỏ tập nói nuôi dưỡng đến lúc này, cũng phải ngẫm lại ta lúc rảnh rỗi còn phải giúp người cự tuyệt phú hào quan lớn muốn người, giúp người bảo tồn dòng trình của người cho tới bây giờ, người này tiểu tử không lương tâm thế nhưng không đem lão nương để vào mắt..." Hoa ma ma tức giận đến văng đầu mắt hoa, quả muốn đem "đứa con bất hiếu" không biết điều này hảo hảo mà dạy dỗ một trận.

Bước tới phía trước vài bước, tới gần Hoa ma ma đang lửa giận hừng hực, Hướng Lăng Ba lại là nhàn nhạt, nhợt nhạt cười. "Ma ma, Lăng Ba không phải không đem ngài để vào mắt, mà là bởi vì vạn nhất Lăng Ba mù, thì không thể tái kiến lệ dung xinh đẹp của ma ma; nhưng nếu như Lăng Ba đem ma ma để ở trong lòng, cho dù Lăng Ba sau này mù, câm, điếc, cũng sẽ vững vàng nhớ kỹ ma ma, trọn đời không quên."

"Ba hoa tiểu tử!" Hoa ma ma nguyên bản lửa giận ngút trời, lại bị dăm ba câu hoàn toàn dập tắt, trái lại còn thêm yêu thương hắn. "Hảo hảo, tại sao có thể nguyên rủa chính mình như vậy? Mau, phun một hộp nước miếng lại nói một ít câu may mắn."

"Ma ma, Lăng Ba xin lỗi ngài, không có thông báo ngài một tiếng liền đem người mang về Hoa Khôi các, là Lăng Ba sai. Để tỏ lòng ta thật tình sửa đổi, từ đêm nay trở đi, Lăng Ba một giọt nước cũng không đựng, một miếng cơm cũng không ăn, thẳng đến khi ma ma ngài hết giận, Lăng Ba mới nguyện ý ăn uống."

Trên mặt hắn đích thực rất chân thành, khiến Hoa ma ma luôn luôn sùng ái hắn cực kỳ không đành lòng. "Tại sao có thể không ăn không uống đâu? Làm hư thân thể thì làm sao bây giờ? Ma ma không trách người đem người mang về, vì thế người ngàn vạn lần đừng không ăn không uống nha!"

"Ma ma, ngài thực sự không giận Lăng Ba?" Thành ý trên mặt có thấp xuống dù chỉ là nửa phần.

"Không giận, ma ma không tức giận." Hoa ma ma dùng sức lắc đầu, trên đầu kim châm cài lỏng ánh kim.

"Đa tạ ma ma, ma ma hiểu ta nhất." Ở trên mặt đầy yên chí thủy phần của Hoa ma ma ẩn xuống một nụ hôn khẽ, động tác này lại làm cho Hoa ma ma như mở cờ trong bụng.

"Hài tử ngốc, nói cái gì tạ ơn đâu?" Hoa ma ma không có ý tứ nói.

Phục Thành Ngạn cùng tứ đại hoa khôi đứng ở một bên, nhìn tình cảnh mẹ con thân cận này, không khỏi chặc chặc lấy làm kỳ lạ; Phục Thành Ngạn rốt cuộc minh bạch vì sao Hướng Lăng Ba nhận được đông đảo đại mỹ nhân trong Hoa Khôi các ưu ái thật sâu.

Chỉ cần khuôn mặt tuấn mỹ khuynh quốc khuynh thành của hắn đã đủ để đem lòng mỹ nhân bắt đi hơn phân nửa, hơn nữa còn khéo dễ ngon dễ ngọt lòng người, liền hoàn toàn đem toàn bộ trái tim của các mỹ nhân đều lấy đi!

"Người -- chính là nam nhân Lăng Ba nhét về?" Một hồi thất thần, Hoa ma ma liền nhìn thấy người nương nhờ trên giường dường tử, Phục Thành Ngạn, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia tinh quang.

"Đúng vậy."

"Xem ra bộ dạng rất tốt." Hoa ma ma không lưu tình chút nào nói.

Phục Thành Ngạn cười khổ, đây coi như là ca ngợi hay vẫn là gièm pha?

Bất quá cũng khó trách Hoa ma ma, gặp qua Hường Lăng Ba tuần mỷ giống như không dính chút nhân gian khói lửa này, lại anh khí bức người, có nhiều nam tử phong lưu tài hoa hơn nữa cũng lập tức trở nên không hấp dẫn người, trong mắt một đám nữ nhân ở Hoa Khôi các này những nam tử đó sợ rằng cũng chỉ là một tục nhân đi!

"Nghe nói vết thương của ngươi đã ổn bảy tám phần rồi, có thể ly khai chứ?" Hoa ma ma tiếp tục lấy thái độ người có địa vị cao lại nhân nhượng trước người có địa vị thấp cùng Phục Thành Ngạn nói chuyện.

"Vâng, ta lập tức sẽ rời đi liền, sẽ không để cho ngài thêm phiền phức." Mặc dù vạn phần không muốn rời khỏi sự săn sóc của Lăng Ba đệ đệ, nhưng người ta là nương đã ở đây đuổi người, hẳn cũng không thể không thuận theo ý dân, tự tìm cách.

"Ngươi ở Hoa Khôi các của ta ăn ở không phải trả tiền mấy ngày, bây giờ lại muốn vỗ mông chạy đi?" Hoa ma ma vẻ mặt nguy hiểm nói.

"Ma ma!" Từ đại hoa khôi cả kinh.

Thế này là thế nào, ma ma không phải lập tức phải đem Phục Thành Ngạn trói gô đánh ra khỏi Hoa Khôi các, mà là có ý định để hắn lưu lại?

Hường Lăng Ba cũng là đầy bụng nghi vấn, nhưng không có biểu hiện ra ngoài.

"Không biết ý của Hoa ma ma là?" Phục Thành Ngạn cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Hiện tại Hoa Khôi các không đủ người làm tiểu nhị, ngươi ở nơi này giúp chiêu đãi khách nhân, thẳng đến khi ngươi trả hết nợ mới thôi." Hoa ma ma nói ra điều kiện.

"Không thể!" Lời này vừa nói ra, đưa tới tiếng la cực lớn.

"Nói gì thế?" Hoa ma ma nhướng đôi mày liễu được vẽ xinh đẹp tuyệt trần, nhìn thần tình kích động khó có được của bốn hoa khôi sùng ái xuất hiện.

"Ma ma, chúng ta không biết thân thể Phục công tử, sợ rằng sẽ vì Hoa Khôi các mang đến phiền toái không cần thiết." Miêu Thu Ngừ tâm tư tinh tế lập tức nói ra một nguyên nhân làm người ta không thể không tin phục, đưa tới cái gật đầu tán thành của các đại hoa khôi.

"Này thôi..." Hoa ma ma trầm tư.

"Đúng vậy, ma ma, ngài trước giờ cũng không dễ dàng giữ lại người lai lịch không rõ, không phải là vì nguyên nhân này sao?" Đinh Liên Đông thêm vào một câu.

"Hoa ma ma, Thành Ngạn cam đoan sẽ không vì Hoa Khôi các mang đến bất cứ phiền phức gì." Phục Thành Ngạn cam đoan.

Hắn làm việc luôn luôn dè dặt cẩn thận, chỉ là lần này không có lòng trước Phong Vô Kỵ thế nhưng sẽ trở thành tay sai của hoàng thừa tướng cầu quan kìa, mới có thể tính sai bị thương; bất quá, hắn cũng coi như nhân họa được phúc.

Nhìn Hường Lăng Ba không nói một câu, không biết hắn có muốn giữ hắn lại?

Nghĩ tới điều này, Phục Thành Ngạn hơi run sợ một chút, bởi vì đáp án của Hường Lăng Ba thế nhưng so với người đứng đầu là Hoa ma ma còn quan trọng hơn, điều này cần hắn cẩn thận suy tư.

"Ta tin Phục công tử. Hơn nữa, ta tin cũng không có ai dám can đảm đến Hoa Khôi các của ta đập phá." Hoa ma ma tràn đầy tự tin nói.

Từ đại hoa khôi khuôn mặt xinh đẹp đau khổ, các nàng đương nhiên biết không có người dám đến Hoa Khôi các đập phá, chỉ cần Hoa ma ma ở bên gối "Người nào đó" oán giận mấy tiếng, nhân mã đập phá cũng sẽ bị tra xét cả nhà, liền một đồng cũng sẽ không lưu lại cho hắn.

Thế nhưng, một khi Phục Thành Ngạn lưu lại, lực chú ý của Hường Lăng Ba sẽ bị hắn đoạt đi một phần, nguyên vốn đã không đủ phần cho các nàng, sao có thể dễ dàng để cho một người đến chia sẻ Hường Lăng Ba?

"Ma ma..." Liễu Nghênh Xuân mở miệng, lại bị Hoa ma ma cắt ngang.

"Được rồi, đừng nói nữa, ta đã quyết định." Hoa ma ma bá đạo quyết định tất cả, không cho phép người khác nói nhiều thêm một câu. "Ngươi, từ ngày mai trở đi, đến phòng khách giúp đỡ, Lăng Ba sẽ dạy tất cả cho ngươi. Hiện tại ngươi có lời gì muốn nói?" Hoa ma ma nị nhãn nhìn về phía Phục Thành Ngạn vẫn ngồi trên giường.

"Thành Ngạn cảm tạ ma ma để cho Thành Ngạn lưu lại, Thành Ngạn nhất định đem hết toàn lực giúp đỡ Hoa Khôi các." Phục Thành Ngạn chấp tay lại thi lễ, vô cùng cung kính nói.

Hoa ma ma gật gù đầu, chuyển hướng từ đại hoa khôi, "Bốn người các ngươi còn ở đây làm cái gì? Còn không mau theo ta đi chào hỏi khách khứa! Đêm nay Trần đại gia dẫn theo vài bạn bè đến, các ngươi sử dụng tài nghệ tốt nhất của mình hảo hảo mà chiêu đãi bọn hắn."

Ha ha, nghĩ đến thu nhập tối hôm nay, Hoa ma ma liền cười đến toe toét.

"Ma ma..." Các hoa khôi làm nũng không nghe theo lên tiếng, không cam không nguyện theo Hoa ma ma đi khỏi gian phòng của Hường Lăng Ba, khi đi khỏi sương phòng, còn không quên hung hăng nhìn chằm chằm Phục Thành Ngạn.

Đối mặt với từng người một vô tình nhìn chằm chằm, Phục Thành Ngạn một điểm ảnh hưởng cũng không có. "Lăng Ba đệ đệ, từ ngày mai trở đi, xin người chỉ giáo nhiều hơn." Hắn cười đến rất nịnh nọt nói.

"Không có gì. Người nghỉ ngơi trước, ta ra ngoài." Hơi gật đầu, Hường Lăng Ba cũng không có nói thêm nữa, xoay người rời khỏi sương phòng.

Phục Thành Ngạn cười đến rất thích thú, hắn cũng không muốn rời khỏi Hoa Khôi các sớm như vậy; bất quá, đầu tiên là phải đem tất cả công việc giao cho đại sư huynh. Vấn đề là, dùng phương pháp gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Lưu Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Phục Thành Ngạn ở trong Hoa Khôi các làm tiểu nhị rất thuận buồm xuôi gió.

"Vương đại gia, ngài hôm nay lại tới rồi? Hoan nghênh hoan nghênh, là tìm tứ đại hoa khôi hay vẫn là tìm cô nương khác chiêu đãi ngài?" Thấy Vương đại gia bụng to giống như đang mang thai bước vào đại môn, Phục Thành Ngạn lập tức nở một nụ cười thật to, nhiệt tình hỏi.

"Tiểu Ngạn Tử, hôm nay “Xuân hoa khôi” có khách nhân sao?" Vương đại gia vuốt cái bụng thật to của chính mình, giọng nói tận lực dè xuống hỏi.

"Không có không có, bởi vì hôm nay Xuân đại bài tâm tình phi thường, phi thường không tốt, vì thế không muốn gặp khách." Phục Thành Ngạn cũng cùng hắn dè thấp giọng nói, nhỏ giọng trả lời.

"Tâm tình phi thường, phi thường không tốt?" Vương đại gia nghe vậy, nhăn khuôn mặt tròn vo lại. "Vậy tối hôm nay sẽ không thể trông thấy xuân hoa khôi?"

"Không quan hệ, để tiểu nhân đi thông truyền một tiếng, Xuân đại bài vừa nghe người đến là Vương đại gia ngài nhất định sẽ lập tức tới gặp Vương đại gia." Bởi vì Vương đại gia xuất thủ hào phóng, Liễu Nghênh Xuân làm sao buông tha cơ hội tốt này?

"Thực sự?" Vương đại gia đắc chí, thật sự cho là mình có năng lực lớn như vậy, có thể làm cho Liễu Nghênh Xuân đi ra đón chào. "Hào hảo hảo, nhanh đi, nhanh đi!" Hắn đem một thỏi bạc nhét vào trong tay Phục Thành Ngạn, vẫy tay nói.

"Thỉnh Vương đại gia chờ." Phục Thành Ngạn đem bạc bỏ vào trong vạt áo, cười lui ra.

Kỳ thực Liễu Nghênh Xuân cũng không phải là tâm tình không tốt, chỉ là đang ở cùng với ba vị hoa khôi tranh nhau xem đêm nay Hường Lăng Ba nên cùng ai ngủ mà thôi! Nhưng hắn sẽ không đàn như vậy, buông tha ngân lượng trắng bóng không lấy.

"Mới không cần! Lăng Ba hôm qua mới cùng người ngủ mà, hôm nay nói như thế nào ta cũng sẽ không đem Lăng Ba tặng cho người!" Đinh Liên Đông giọng nói thánh thót từ trong cửa truyền ra. (này là chém vì không thể nào tìm ra nghĩa của từ nhô tiêm giọng nói)

"Liên Đông muội muội, Nghênh Xuân tỷ tỷ hai ngày trước cũng không có cùng Lăng Ba ngủ, xin người thương xót, đêm nay để cho Lăng Ba bồi tỷ tỷ, có được không?" Liễu Nghênh Xuân giọng nói mềm mại ẩn chứa tiếng khóc nỉ non. (lại chém cho hay~~hehe)

Cho dù cách một cánh cửa, thế nhưng Phục Thành Ngạn đã có thể tưởng tượng, Liễu Nghênh Xuân lúc này hẳn là hai tay chăm chú, vững vàng quàng trên cổ Hường Lăng Ba, đáng thương cầu xin Đinh Liên Đông.

Hai tay nhẹ nhàng đẩy, ván cửa "Nha" một tiếng bị đẩy ra, cử động của người trong phòng hoàn toàn rơi vào trong mắt Phục Thành Ngạn.

Trong sương phòng lịch sự tao nhã, chỉ có Hường Lăng Ba đang bị hai đại mỹ nhân chăm chú vây quanh, cùng với hai vị hoa khôi vì hắn mà khắc khẩu không ngừng.

Rất khó có được, hôm nay chỉ có hai nữ nhân ăm ỉ muốn Hường Lăng Ba bồi ngủ.

Hường Lăng Ba lẳng lặng đứng bên cạnh hai vị mỹ nhân, môi cười yếu ớt nhàn nhạt, phảng phất cùng người trước mắt khắc khẩu một chút quan hệ cũng không có.

"Xuân đại bài, Vương đại gia tới, chỉ tên muốn người đi hầu hạ." Vì lấy của Vương đại gia kia một thỏi bạc, Phục Thành Ngạn mạo hiểm bị rống giận nói.

"Cái gì? ! Người không nhìn thấy bản cô nương hiện tại tâm tình rất không tốt sao? Người không nhìn thấy ta đang cùng Liên Đông muội muội thương lượng, muốn nâng đêm nay đem Lăng Ba tặng cho ta sao? Người không nhìn thấy ta hiện tại rốt cuộc có bao nhiêu bận rộn sao? Phục Thành Ngạn,

ngươi có ý cùng bản cô nương đối nghịch có phải hay không?" Liễu Nghênh Xuân mảy liễu vừa nhủ, hung hăng trừng Phục Thành Ngạn.

"Không có không có, tiểu nhân sao dám cùng xuân đại bài ngài đối nghịch?" Phục Thành Ngạn giả bộ kinh sợ, hèn mọn nói lời dối trá.

"Không có ngươi liền rút qua một bên cho ta!" Không có tâm tình nói chuyện cùng hắn "Ngoắc ngoắc triền", Liễu Nghênh Xuân tiếp tục cố gắng quán lấy Đinh Liên Đông cùng với Hường Lăng Ba. "Tốt thôi, Liên Đông muội muội, muội muội tốt của ta, đêm nay đem Lăng Ba tặng cho tỷ tỷ, xem như tỷ tỷ van ngươi..."

"Chỉ là, Xuân đại bài, ta cho rằng Vương đại gia luôn luôn ra tay hào phóng, lại đem Xuân đại bài ngươi xem như trân bảo, mỗi một lần đều đem châu báu quý giá đưa đến trên tay ngươi, ngươi nhất định sẽ không buông tha cơ hội tốt như vậy mà thôi." Không có nghe lời rút qua một bên, Phục Thành Ngạn kính cẩn nói: "Bất quá nếu như xuân đại bài ngươi thực sự không muốn gặp Vương đại gia, ta hiện tại liền lập tức đi gặp Vương đại gia nói một tiếng, bảo hắn đem trân bảo mang đến hôm nay mang về hoặc là đưa cho cô nương khác."

Nói xong, hắn liền cung kính khom người, tính toán xoay người rời đi.

Hắn động tác rất thông thả, bởi vì hắn chắc chắn Liễu Nghênh Xuân trong vòng năm tiếng nhất định sẽ thay đổi chủ ý. Một, hai, ba, bốn...

"Chờ một chút." Quả nhiên, chưa tới năm tiếng, Liễu Nghênh Xuân đã gọi hắn lại.

"Còn có chuyện gì sao, xuân đại bài?" Phục Thành Ngạn áp chế ý cười ở khóe môi, cung kính hỏi.

"Ngươi đi cùng Vương đại gia nói một tiếng, đợi ta đổi ý phục, đeo trang sức sẽ xuống lầu nghênh tiếp." Vì châu báu Vương đại gia có ý mang đến dâng cho của nàng, cho dù tâm tình không tốt hay ác liệt, nàng cũng nhất định sẽ mang khuôn mặt tươi cười đón chào.

Đơn giản là nàng cần châu báu này, để đổi lấy cơ hội cùng Hường Lăng Ba ngủ.

"Thế nhưng Vương đại gia đã tới có một lúc rồi, ta sợ lại chờ một lát, hắn sẽ mang theo châu báu trở về." Phục Thành Ngạn cố ý không đề cho Liễu Nghênh Xuân có cơ hội tiếp tục quán quất lấy Hường Lăng Ba.

"Ngươi..." Liễu Nghênh Xuân tức giận đến sắc mặt một trận xanh trắng, "Được, ta hiện tại liền đi!" Dùng sức phất ống tay áo, nàng nổi giận đùng đùng đi khỏi gian phòng của Hường Lăng Ba.

"Nghênh Xuân tỷ tỷ, kia Lăng Ba khuya hôm nay liền bồi muội từ..." Thấy Liễu Nghênh Xuân ra khỏi phòng, Đinh Liên Đông cao hứng được mặt mày rạng rỡ, thân thể thơm phức dính sát vào người Hường Lăng Ba. "Lăng Ba à Lăng Ba, ngươi khuya hôm nay liền thuộc về tỷ tỷ..." Ngữ khí thật thỏa mãn.

Thấy thế, Phục Thành Ngạn nhủ lòng mảy rậm lại.

Hắn thế nhưng không thích nhìn thấy những nữ nhân khác đối Hường Lăng Ba thân mật như vậy, lại càng không vui khi nghe được những nữ nhân khác nói Hường Lăng Ba thuộc về các nàng.

Phát giác suy nghĩ của chính mình, chân mày hắn nhíu chặt hơn, sắc mặt càng thêm khó coi. Hắn phát hiện, ý muốn giữ lấy của chính mình đối với Hường Lăng Ba tựa hồ càng thêm trầm trọng hơn một chút.

Điểm này, hắn nên muốn hảo hảo mà tỉ mỉ suy nghĩ một phen mới được.

"Ngươi còn không đi xuống chiêu đãi khách nhân, đứng ở đó làm cái gì?" Đinh Liên Đông nheo đôi mắt đẹp lại, đối Phục Thành Ngạn không biết thức thời phi thường bất mãn.

"Nha, cái kia... Hoa ma ma có việc muốn cùng Đông đại bài thương lượng, thỉnh Đông đại bài lập tức đến 『Hoa Khôi các』." Phục Thành Ngạn mở to mắt nói dối, đơn giản là không muốn để cho Đinh Liên Đông có cơ hội tiếp tục ôm Hường Lăng Ba.

"Phải không?" Biểu cảm của hắn khi nói chuyện thật là làm người cảm thấy phi thường hoài nghi.

"Đương nhiên." Hắn đương nhiên là thực sự đang nói dối. Phục Thành Ngạn dùng sức gật gật đầu, gia tăng lực thuyết phục thêm nửa điểm.

"Ngươi tốt nhất là không có gạt ta, nếu không... Hừ hừ!" Hai âm tiết cuối cùng, Đinh Liên Đông cười lạnh phát ra. Người lừa dối nàng, hậu quả nhất định phải tự chịu trách nhiệm.

Nàng ở trên má Hường Lăng Ba ấn lên dấu môi son, sau đó lưu luyến không rời buông hắn ra. "Hảo Lăng Ba, tỷ tỷ đi trước một lát, buổi tối ngươi phải tới phòng tỷ tỷ bồi ta nha! Tỷ tỷ sẽ đem ổ chăn ngủ ủ ấm."

Hường Lăng Ba môi nhồn ra một mặt cười yếu ớt, lại không có mở miệng trả lời.

"Ngươi lần nào cũng không chịu chính miệng đồng ý ta." Đinh Liên Đông chu môi đỏ mọng, không đồng ý nói.

"Lăng Ba luôn luôn đối xử bình đẳng, không chỉ có đối Liên Đông tỷ tỷ mà thôi." Môi cười yếu ớt chuyển thành bộ dáng cười như không cười càng làm lòng người chua xót.

Hắn bạc tình, là trời sinh hoặc là bồi dưỡng mà thành ? Phục Thành Ngạn nhìn Hường Lăng Ba, âm thầm suy đoán tâm tư Hường Lăng Ba.

Là bởi vì sợ một khi trả giá bằng tình cảm thật, lại không chiếm được tình yêu của đối phương, sợ hãi sẽ bị thương, cho nên mới không muốn giao trái tim đặt ở trên người một người?

Ánh mắt của hắn vẫn không có từ trên người Hường Lăng Ba lấy ra, thẳng đến khi ánh mắt lạnh đậm từ từ đón nhận hắn.

Hường Lăng Ba nhìn thẳng đôi mắt thăm dò của Phục Thành Ngạn, hắn không sợ cũng không tin Phục Thành Ngạn có tài năng ở trong mắt của hắn nhìn ra cái gì.

Bí mật của mình, chỉ cần Hoa ma ma cùng bốn vị hoa khôi tỷ tỷ không nói, như vậy, trên cái thế giới này sẽ không có thể có bất kỳ người nào biết.

Mà hắn cực kỳ tin, các nàng tuyệt đối sẽ không đối với người ngoài tiết lộ nửa điểm.

"Lăng Ba, người thực sự là bạc tình, uống cho tỷ tỷ yêu người như thế. Tỷ tỷ yêu người có thể so với Nghênh Xuân béo ít hơn sao?" Đinh Liên Đông bắt đầu đến mức không lựa lời mà nói rồi, len lén ở sau lưng thầm mắng tư thái "đầy ắp" (cái này chắc là hơi béo) của Liễu Nghênh Xuân.

"Lời này của tỷ tỷ, không thể để Nghênh Xuân tỷ tỷ nghe được." Nếu không Hoa Khôi các lại sẽ trình diễn một hồi tiết mục mỹ nữ tranh thiếu niên lang, khiến Hoa ma ma đau đầu thêm mấy ngày.

"Người không thể thiên vị ta nhiều một chút sao?" Nàng dùng móng tay đâm vào lòng bàn tay, đôi mắt đẹp đỏ lên, hai mắt đầm lệ lưng tròn hỏi.

"Tỷ tỷ cũng biết, Lăng Ba tuyệt đối sẽ không thiên vị bất luận kẻ nào." Hường Lăng Ba không thèm để ý nàng sẽ vì vậy mà bị tổn thương chút nào, kính cần cười yếu ớt , nhàn nhạt nói.

"Lăng Ba..."

"Đông đại bài, ma ma còn đang chờ người." Thấy nước mắt trong hốc mắt Đinh Liên Đông sắp rơi xuống, Phục Thành Ngạn vội vã nhắc nhở.

Vừa nghe đến ba chữ "Hoa ma ma", nước mắt lưng tròng trong mắt của Đinh Liên Đông tựa như ảo thuật sau một khắc liền biến mất vô tung vô ảnh, một điểm dấu vết cũng không lưu, dường như vừa rồi từ lòng đau như đứt thành từng đoạn kia, cũng không phải là nàng.

"Lăng Ba, nhớ nha, ước định đêm nay." Đinh Liên Đông phong tạo ném cái mị nhãn cho Hường Lăng Ba, nhanh chóng biến thành phong tình vạn chủng phong trần nữ tử.

"Lăng Ba nhớ." Đối với kỹ xảo trong nhảy mắt biến sắc của nàng nhìn quen lắm rồi, Hường Lăng Ba gật gật đầu, cho nàng một nụ cười ôn nhu mê chết người.

Mang theo biểu cảm lưu luyến không rời rời khỏi phòng Hường Lăng Ba, Đinh Liên Đông trước khi chia tay vẫn là nhìn không được đưa lên một cái hôn gió mới cam tâm rời khỏi.

"Lăng Ba đệ đệ thật phiền phức, không chỉ đem tâm của xuân hạ thu đông tứ đại hoa khôi đoạt đi, liền nam tử cũng bị người chọc cho tâm ngứa ngứa khó nhịn, vọng tưởng muốn chiếm đoạt người." Phục Thành Ngạn trong lòng một phen không hiểu lửa giận, tựa như là vì Hường Lăng Ba đáp ứng Đinh Liên Đông ước định mà sinh ra.

Hắn(PTN)cho rằng, hắn(HLB) hiềm lạ bậc này phiền phức? Bất ngờ, một cái ý niệm hiện ra trong tâm trí Hường Lăng Ba.

Chỉ thấy mắt phượng của Hường Lăng Ba nhú lại, không cần bộ dáng cố tình câu nhân, phong tình tự nhiên tỏa ra. Hắn dịu dàng đi lên phía trước, thon gầy thân thể dựa vào người Phục Thành Ngạn.

"Người..." Phục Thành Ngạn hô hấp cứng lại, vội vã muốn đẩy Hường Lăng Ba ra, lại bị động tác kế tiếp của Hường Lăng Ba làm cho khiếp sợ không thể phản ứng.

Bàn tay thon dài trắng nõn, đưa vào trong lòng ngực dày rộng của hắn chậm rãi qua lại vỗ về chơi đùa; má phấn tuấn mỹ vô cùng bị nhiễm một tầng đỏ tươi làm say lòng người, mắt phượng ẩn tình ngưng đọng liếc hắn.

"Xin hỏi Phục công tử, có phải bị diện mạo của ta đây mê hoặc làm cho tâm ngứa ngứa khó nhịn, muốn giữ lấy ta, đem ta làm của riêng?" Hường Lăng Ba phóng mềm giọng nói, cố ý đem hai câu cuối cùng gần như thì thầm nói ra.

Đương nhiên là... Có!

Phục Thành Ngạn bị diện mạo bất nam bất nữ của Hường Lăng Ba mê hoặc đến mức lòng ngứa ngứa khó nhịn, muốn lập tức giữ lấy hắn, khiến hắn cùng mỹ nhân khác tách ra, đem hắn nhét vào trong lòng, biến hắn làm của riêng!

Nhưng, lý trí lại cảnh cáo hắn, Lăng Ba đệ đệ chưa bao giờ chủ động dựa vào người hắn, lại càng không lấy tư thái mềm mại đáng yêu bậc này dựa vào hắn, trừ phi -- Lăng Ba đệ đệ có chủ ý gì khác, mới có thể không chút keo kiệt nào đối với hắn tươi cười.

Mà sau khi Lăng Ba đệ đệ đối với hấn tươi cười, kết quả chính là đem hấn lừa đi nhà tắm. Nhà tắm to như vậy, hấn tìm cả đêm cũng chỉ có thể đổi lấy mấy ngày eo mỗi lưng đau.

Vì thế lần này hấn tuyệt đối sẽ không lại giẫm lên vết xe đổ đó !

"Không." Mặc dù là vạn phần không muốn, bất quá Phục Thành Ngạn cự tuyệt ăn vào một bao kẹo chứa đầy độc dược này.

Nha? Đợi khi Hường Lăng Ba trong lòng hấn quay đầu đi, rút đi mất phượng mím cười giả vờ có tình ý, đánh giá hấn.

Phục Thành Ngạn thế nhưng là người đầu tiên không bị "Mỹ sắc" của hấn mê hoặc, nhưng này thất bại lần này chẳng những không có làm cho hấn cảm thấy ngăn trở, trái lại làm hấn càng muốn trêu chọc Phục Thành Ngạn.

Tâm ý quyết định, Hường Lăng Ba tươi cười trên mặt càng sâu.

Một bao kẹo chứa độc dược thường mới là thứ hấp dẫn người ta nhất .

"Xin hỏi Phục công tử, diện mạo Lăng Ba so ra kém bốn vị tỷ tỷ sao? Nếu không, làm thế nào khiến Phục công tử cự tuyệt tình ý của Lăng Ba đâu?" Hường Lăng Ba đưa tay đặt trên ngực Phục Thành Ngạn cảm thụ nhịp tim đập tăng tốc.

Nguyên lai, hấn cũng không phải là không động tâm đâu!

Hường Lăng Ba bạc môi cười yếu ớt càng trở nên xinh đẹp hơn.

Phục Thành Ngạn nuốt nước miếng, mệnh lệnh chính mình nhất định phải coi thường tuyệt sắc trước mắt.

Thiên địa huyền hoàng, Vũ Trụ hồng hoang, Nhật nguyệt doanh trắc, Thần tức liệt trương, Hàn lai thử vãng, Thu thu đông tàng, Nhuận dư thành tuế, Luật lữ điều dương, Văn đăng trí vũ, Lộ kết vi sương... (thật chết người với cái thiên tự văn này) Này nụ cười xinh đẹp, này đôi mắt đẹp chờ mong, làm cho tâm xao xuyến... (chém một tí, nhưng đại ý vẫn là vậy)

Thật con mẹ nó, thế nào mà 《 thiên tự văn 》 sẽ biến thành cái dạng này? !

"Phục công tử?" Nhịn xuống tiếng cười vọt tới bên môi, Hường Lăng Ba tiếp tục cố gắng sắc dụ Phục Thành Ngạn."Lăng Ba tự biết dung nhan so ra kém bốn vị tỷ tỷ, mà quan trọng hơn là Lăng Ba là thân nam nhi, không thể mang cho người vui thích... Ngô!"

Hường Lăng Ba tròn to mắt, chưa nói xong lại bị đôi môi nóng hổi ra che lại.

Dung mạo của hấn sẽ so ra kém tứ đại hoa khôi? Hấn(LB) cho rằng thân nam nhi thì không thể mang cho hấn(TN) vui thích?

Phục Thành Ngạn cánh tay chăm chú kiểm chế vòng eo thon gầy Hường Lăng Ba, làm cho thân thể mảnh khảnh của hấn không có khe hở dán sát vào hấn.

Tiểu tử này đang trêu đùa người nhưng không nghĩ đến hậu quả phải không? Vậy hôm nay hấn sẽ để cho tiểu hài tử bướng bỉnh này một bài học, khiến cho hấn hiểu rõ người nào không nên khiêu khích!

Đôi môi nam tính dùng sức chà đạp môi đỏ mọng, đem đôi môi hồng hào bị lấy một tầng tình dục yên sắc, càng làm cho người ta thấy hấp dẫn dụ hoặc.

"Không... Ngô..." Hường Lăng Ba giãy giụa, lại phát hiện sức lực của chính mình thế nhưng đối nam nhân trước mắt không tạo nên bất cứ tác dụng gì.

Lần này, hấn đùa rất quá đáng sao? !

Bất ngờ, hấn cảm thấy dây lưng quấn ở thắt lưng bị người thô bạo mở ra, thượng bào mất đi chống đỡ hướng hai bên mở rộng, lộ ra nội y trắng như tuyết.

Mà đôi môi nam tính tràn ngập cướp đoạt cũng hướng trắng nõn hạo gáy hôn tới, ấn xuống ký hiệu -- ký hiệu chứng minh Hường Lăng Ba hấn là thuộc về Phục Thành Ngạn!

"Phục Thành Ngạn, người dừng tay cho ta! Dừng tay!" Lần đầu tiên trong đời, Hường Lăng Ba trên mặt lộ ra biểu tình kinh hoàng.

Hai cổ tay hấn bị Phục Thành Ngạn nắm trên đỉnh đầu, hoàn toàn không có năng lực chống đỡ, chỉ có thể dùng lúc rảnh miệng hé ra mệnh lệnh cho nam nhân không thể không chế kia.

Phảng phất không có nghe thấy lời của hấn, lực đạo trên tay cùng trên môi Phục Thành Ngạn hoàn toàn không có giảm bớt nửa phần, tiếp tục động tác xâm lược.

"Người dừng tay cho ta! Phục Thành Ngạn, người mau dừng tay cho ta!" Hường Lăng Ba thay đổi khẩu khí, bởi vì bàn tay tà ác kia thỉnh linh đưa vào trước ngực của hấn, mô phỏng theo động tác trêu chọc vừa rồi của hấn, chậm rãi vỗ về chơi đùa."Người, người, người... Dừng tay cho ta!"

Lần này, Phục Thành Ngạn rốt cuộc nghe lời dừng tay, lại đem thân thể cường tráng đặt trên người Hường Lăng Ba, cảm thụ thân thể mảnh khảnh kia

của hắn.

Hắn thở sâu, đem thú tính gần như không khống chế được ngăn chặn.

Hắn vốn chỉ là muốn dạy dỗ một chút tiểu tử đùa giỡn quá phận này mà thôi, lại thiếu chút nữa diễn giả làm thật. Hắn... Thế nhưng đối một thiếu niên động thú tính? !

Hắn... Thế nhưng muốn giữ lấy hắn? !

Hắn gần đây tính tình quá dị, là đại biểu hắn thích hắn (LB) sao? Thích một thiếu niên?

Phục Thành Ngạn cúi đầu, nhìn Hường Lăng Ba bị chính mình đặt ở dưới thân. Hường Lăng Ba hung hăng trừng ở hắn, ánh mắt kia phảng phất muốn đem hắn thiên đao vạn quả.

Tiểu tử này, đẹp đến mức không ăn nhân gian khói lửa! Vẻ đẹp của hắn so với Hoa Khôi các tứ đại hoa khôi càng tốt hơn. Kia mày liễu cong cong không vẽ mà rõ, mũi thẳng xinh xắn, cánh môi bị hắn hôn sưng đỏ, cùng với đôi mắt ẩn chứa lửa giận... Vì sao như vậy hấp dẫn hắn, làm tâm mắt hắn không thể rời khỏi?

Chẳng lẽ hắn thật sự có long dương chi phích mà không biết?

"Người muốn nhìn tới khi nào? Còn chưa dứt đi! Người còn muốn đề ta tới khi nào!" Một câu tức giận so với một câu còn hơn, đến một câu cuối cùng, Hường Lăng Ba cơ hồ là dùng sức rống .

Nam nhân này cũng dám đối với hắn làm ra chuyện vô lễ như vậy? ! Mặc dù đùa giỡn là do hắn mở đầu, nhưng không có nghĩa là hắn(TN)có thể tùy ý đùng vào thậm chí hôn thân thể hắn..

Nhưng đã kích lớn nhất là hắn thể nhưng tránh không được một đại phu còn dùng đang bệnh? ! Đây không thể nghi ngờ là một đã kích lớn đối với tự tôn của hắn. Hắn sao có thể không thể đẩy ngã nam nhân này?

"Lăng Ba đệ đệ, lần này là giáo huấn của người không nên khiêu khích bất luận kẻ nào." Phục Thành Ngạn không để ý đến tức giận của tiểu tử dưới thân, nằm trên người của hắn thuyết giáo.

"Ta không thích nghe cái gì giáo huấn, ta chỉ muốn người lập tức, lập tức dứt đi xuống cho ta, đừng nằm ở trên người của ta nữa!" Một chút bình tĩnh vào lúc này cũng không còn sót lại chút nào, hiện tại trong đầu Hường Lăng Ba chỉ có ý niệm đem Phục Thành Ngạn hung hăng ném ra khỏi phòng.

"Đừng nổi nóng như thế! Trước hết nghe ta nói mấy câu, sau đó ta sẽ lập tức buông người ra, được không?" Phục Thành Ngạn chuyện trò vui vẻ, tựa hồ chuyện đem một thiếu niên thân mật đặt ở dưới thân là một việc phi thường bình thường.

"Người!" Cùng Phục Thành Ngạn chung sống mấy ngày, Hường Lăng Ba biết rất rõ hắn rất cố chấp."Người có lời gì thì nói nhanh!"

"Lăng Ba đệ đệ, người phải biết người có một khuôn mặt tuyệt sắc, nếu như người sinh là thân nữ nhi, nhất định sẽ khiến nam nhân trong thiên hạ đều quý gồi dưới giày của người." Ngón tay dài tựa như khinh bạc xoa hai má non mềm của người dưới thân, Phục Thành Ngạn mượn tên thuyết giáo thực hành cử chỉ sờ sảng.

"Đáng tiếc ta là thân nam nhi!" Mặc kệ Hường Lăng Ba quay mặt thế nào, cũng ném không ra ngón tay dài hạnh kiểm xấu trên mặt, cuối cùng hắn buông tha giấy giữa, mắt trừng thẳng Phục Thành Ngạn phản bác.

"Đúng vậy! Người là thân nam nhi, không phải nữ nhi." Phục Thành Ngạn phối hợp nói.

"Điều người muốn nói chính là cái này? Nói xong liền lập tức dứt đi xuống cho ta, đừng đề nặng ta nữa!" Phục Thành Ngạn thân cường tráng rất nặng, Hường Lăng Ba bắt đầu cảm thấy có một chút hô hấp khó khăn .

Làm như phát hiện hắn khó chịu, Phục Thành Ngạn thoáng xê dịch thân thể, làm cho người dưới thân dễ chịu một chút -- nhưng cánh tay hắn vẫn là chăm chú hoàn trên người hắn.

"Mặc dù người là nam nhi, nhưng một bộ dáng họa thủy, không chỉ nam nhân cam nguyện quý dưới giày của người, thậm chí ngay cả nữ nhân cũng vì người mà tranh giành tình nhân... Đây làm ta rất thấy phức tạp." Một câu cuối cùng, Phục Thành Ngạn gần như thì thầm.

Hơi thở ấm áp phả phất bên tai, nguyên lai tai trắng nõn đáng yêu cũng nổi lên một tầng đỏ ửng."Muốn sinh thành bộ dáng gì ,thứ cho ta vô không cách nào thay đổi! Người nếu như muốn tiếp tục nói chuyện này ta không có hứng thú chút nào, người liền dứt ra ngoài cho ta!" Hường Lăng Ba sắc mặt hung ác nhắm che giấu ý niệm thẹn đỏ mặt sinh ra trong lòng.

"Lời này ta chỉ nói một lần. Chớ xem thường khuôn mặt họa thủy của người, đừng có tùy ý khiêu khích bất luận kẻ nào, bất luận nam nữ, bọn họ nhất định sẽ không từ thủ đoạn đem người đoạt được vào tay!" Phục Thành Ngạn thay biểu tình nghiêm túc vô cùng một chữ một câu đều mang theo ý cảnh cáo.

Nói xong, hắn rút cuộc như Hường Lăng Ba mong muốn, khởi động thân thể cao to rời khỏi sường phòng.

Lửa nóng dưới khó làm động tác của hắn có điểm chậm chạp. Còn không ly khai, hắn sợ chính mình sẽ không thể chống lại ngọn lửa cháy mạnh ngút trời tự đáy lòng, thực sự cướp đoạt đồng trình của hắn.

Thật là... Con mẹ nó! Hường Lăng Ba bị lưu lại một mình trên giường chật vật chống tay đứng dậy, hung hăng trừng bóng lưng Phục Thành Ngạn rời khỏi.

Hai tay hoảng loạn y sam bị mở ra phân nửa sửa soạn, ánh mắt của hắn lơ đãng liếc hướng gương đồng bóng loáng, lại bị hình ảnh trong gương làm cho sợ đến mức không cách nào phát ra tiếng.

Trong gương, tóc đen mất trật tự, môi đỏ mọng sưng sưng, khuôn mặt phong tình như bộ dạng vừa cùng tình lang hẹn hò đắm lạc một phen...

Này, chính là hắn?

Yêu hoặc phong tình đến bậc này, thật là hắn?

Hường Lăng Ba run run nâng lên gương đồng, ngơ ngác nhìn người trong gương.

Người trong gương đang nhìn hắn, hơn nữa, người trong gương trên cổ xuất hiện mấy dấu răng thuộc về nam nhân -- kia dấu vết, cũng đồng dạng xuất hiện ở trên cổ hắn.

Nguy rồi!

Tim của hắn, thế nhưng mất đi quy luật bình thường, lấy một loại tốc độ không khống chế được đập mạnh.

Hắn sẽ không nên...

Không nên đổi tên Phục Thành Ngạn vô lại này... Động tình đi?

Cho nên nguy rồi...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Lưu Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Trong phòng khách, cô nương xinh đẹp cười nói dịu dàng chiêu đãi khách nhân.

Hường Lăng Ba từ trên cột nhà được điêu khắc phượng hoàng bay lượn, ánh mắt nhàn nhạt vẫn nhìn toàn bộ phòng khách, không cho phép bất luận kẻ nào ở Hoa Khôi các hồ nháo gây sự.

"Ái chà, Lăng Ba đệ đệ, ngươi hôm nay thế nào lại không cười?" Phục Thành Ngạn xuất hiện nói.

Hường Lăng Ba biết Phục Thành Ngạn cố ý làm bộ quên, miễn cho hắn cảm thấy xấu hổ, túng quẫn. Nhưng Hường Lăng Ba làm thế nào cũng không thể quên một màn hắn hôn hắn ngày hôm đó.

Nghĩ đến điều này, tim Hường Lăng Ba lại bắt đầu gia tăng tốc độ.

"Ngươi không đợi vị trí của mình, tôi đây làm cái gì?" Hường Lăng Ba cố gắng ép buộc chính mình giả vờ lộ ra vẻ mặt bình thản dường như không có việc ấy.

"Một mình ở đó rất buồn chán. Ta chạy tới làm bạn với ngươi nha!" Phục Thành Ngạn nói.

"Ta không cần ngươi theo ta làm bạn, đi trở về vị trí của ngươi đi." Hường Lăng Ba lấy ra ngữ khí nhàn nhạt cự tuyệt ý tốt của Phục Thành Ngạn.

Nếu như Phục Thành Ngạn cả đêm đứng ở bên cạnh hắn, hắn còn có thể chuyên tâm làm việc sao?

"Lăng Ba đệ đệ, ngươi thực sự là lãnh đạm. Ta là Thành Ngạn ca ca của ngươi nha! Ngươi thế nào nhẫn tâm lạnh lùng đứng với ta như vậy?" Phục Thành Ngạn giọng điệu đùa giỡn một tay đè lại ngực, khoa trương nói: "Nha, trái tim của ta tan nát..."

Lần này, Hường Lăng Ba liếc mắt một cái liền nhìn cũng không nhìn Phục Thành Ngạn.

Thật là lãnh đạm! Phục Thành Ngạn không thể làm gì được nhún nhún vai ngoan ngoãn trở về vị trí của mình nhưng không có chuyên tâm trông coi phòng khách, quan sát nhất cử nhất động mọi người, mà lại nhìn ra xa phía Hường Lăng Ba.

Thật giống tiểu tử mới biết yêu! Hắn tự giễu cười cười.(chém, nhưng đại ý là vậy)

Không phát hiện nhất cử nhất động của mình đều lọt vào trong mắt Phục Thành Ngạn, Hường Lăng Ba quan oanh thanh yến ngữ trong phòng khách.

Bất ngờ, hắn nhú mày, trừng mắt nhìn nam nhân mập mạp hướng hắn đi tới.

Trần đại nhân, một tham quan nổi danh, cũng là lão biến thái thèm nhỏ dãi hắn từ lâu.

"Ha ha ha, Lăng Ba tiểu tâm can, đã lâu không gặp rồi sao?" Trần đại nhân hỏi, một đôi mắt nhỏ mê gái qua lại ở trên thân thể thon dài của Hường Lăng Ba dò xét.

"Nếu như không gặp được ngươi, ta nghĩ ta sẽ tốt hơn." Đứng mặt với lão biến thái có ý đồ nhúng chàm hắn, Hường Lăng Ba đứng với tôn chỉ "Khách hàng vĩnh viễn đúng" mà hắn luôn đặt trong lòng, lập tức bỏ qua sau đầu.

"Ha ha ha, lời này cũng không thể nói như vậy nha! Lăng Ba tiểu tâm can, không gặp ngươi hai ngày, ngươi trở nên đẹp hơn, càng ngon miệng hơn." Trần đại nhân lè lưỡi liếm quá môi dưới."Lần trước ta đưa ra bằng giá ngươi hài lòng chứ? Nếu là không đồng ý, ngươi cứ việc đưa ra một cái giá, ta nhất định sẽ cho ngươi, chỉ cần ngươi bồi ta ba ngày là được rồi."

Ánh mắt mê gái, phảng phất muốn đem y sam trên người Hường Lăng Ba từng món một lột ra.

"Ma ma sẽ không đồng ý." Hường Lăng Ba thoải mái mà đem tất cả trách nhiệm đều đẩy cho Hoa ma ma. Dù sao trời sắp xuống có Hoa ma ma thay hắn chống -- đây là Hoa ma ma chính miệng nói.

"Mặc kệ ta nói thế nào, Hoa ma ma cũng không chịu cho ngươi đi theo ta." Nói đến đây, Trần đại nhân liền giận, nữ nhân kia ý vào chỗ dựa của mình vững chắc đủ cường ngạnh, trở nên không cách nào vô thiên.

"Kia thỉnh Trần đại nhân hồi phủ." Kiếp này đừng vọng tưởng nhúng chàm hắn!

"Không không không, hôm nay ta còn không muốn trở về." Trần đại nhân lắc lắc đầu, chậm rãi bước đi thông thả trở về cái bàn của mình, gọi tới một ca nữ, uống rượu mua vui.

Bằng vào hắn cũng không dám ở Hoa Khôi các gây sự!

Hường Lăng Ba chán ghét quay mặt đi, tiếp tục công việc quan sát khách nhân trong phòng khách của hắn.

"Ha ha ha..." Đột nhiên, tiếng cười dâm dăng chói tai từ nơi khác vang lên." Lăng Ba tiểu tâm can, qua đây bồi Trần đại nhân uống một chén đi!" Bàn tay của người đang nói chuyện cùng lúc nắm cổ tay Hường Lăng Ba.

"Không thể, Hoa ma ma quy định tất cả hộ vệ cũng không được phép uống rượu." Tay rút khỏi bàn tay đưa tới, ngữ khí bình thản, nhưng chỉ có Hường Lăng Ba biết hắn có bao nhiêu muốn dùng lực đem bàn tay vọng tưởng nhúng chàm tay hắn bẻ gãy.

"Lăng Ba tiểu tâm can của ta, chỉ là một chén rượu mà thôi, ngươi thế nào nhẫn tâm cự tuyệt ta như vậy đâu?" Trần đại nhân bày ra thần tình bi thương buồn cười, chén rượu trong tay lại đưa tới bên môi Hường Lăng Ba.

"Đại nhân, ngài cũng đừng ép Lăng Ba, ma ma nói, có ai dám không nghe đâu? Ngài vẫn là trở về để chúng ta cùng ngài uống đi!" Vốn là ca nữ đang hầu hạ Trần đại nhân mở miệng nói giúp muốn Trần đại nhân đừng ép rượu nữa.

"Không, các ngươi cảm miệng cho ta!" Trần đại nhân xoay người hung ác mắng: "Ta chỉ muốn Lăng Ba bồi ta uống, ta chỉ muốn hắn! Không phải là lũ dong chỉ tục phản các ngươi!"

"Ái chà, ta còn đang suy nghĩ là ai đang đứng với Lăng Ba của chúng ta lưu luyến, thì ra là Trần đại nhân si tình thắm thiết nha!" Hoa ma ma trên mặt nở nụ cười dịu dàng, trong miệng lại lời nói chứa đầy ẩn ý.

Phục Thành Ngạn đứng bên người Hoa ma ma, vốn dĩ là đôi mắt tràn đầy ý cười lúc này lại đầy vẻ lo lắng.

Phòng khách to như vậy, vì Hoa ma ma xuất hiện trong nháy mắt trở nên lặng ngắt như tờ, sợ mình trở thành đúng tượng phật hỏa kế tiếp của Hoa ma ma.

"Hoa... Hoa ma ma!" Trần đại nhân vừa nhìn thấy Hoa ma ma tươi cười rạng rỡ, kêu ngao đầy người lập tức biến mất hơn phân nửa.

"Hạ lệnh cho tất cả hộ vệ không được uống rượu, là quy củ của bản các, mong Trần đại nhân thông cảm." Nụ cười trên mặt Hoa ma ma nhìn như muôn vàn nhu tình, lại khiến Trần đại nhân không lạnh mà run.

"Ta chỉ là... Chỉ là..."

"Chỉ là cái gì? Trần đại nhân?" nụ cười trên mặt Hoa ma ma vì lời nói của Trần đại nhân mà cứng ngắc trong chốc lát rồi trở lại bình thường.

Hay cho tên họ Trần to gan, cho mình là con chó bên người hoàng thừa tướng thì có gan chó đến Hoa Khôi các của nàng cường cướp dân nữ... Ách, là mỹ thiếu niên!

Lúc này Hường Lăng Ba lại một tay tiếp nhận cốc sứ trên tay Trần đại nhân, "Hoa ma ma, cũng chỉ là một chén rượu, để Lăng Ba uống đi! Như vậy, Trần đại nhân sẽ hài lòng, đúng không, Trần đại nhân?" Hần ghé mắt nhìn về phía lão biến thái.

"Đúng, đúng!" Trần đại nhân lên tiếng trả lời liên tục, ánh mắt dâm đãng lại hiện lên một tia sáng. "Chỉ cần ngươi uống chén rượu này, ta sẽ lập tức rời đi."

Lăng Ba tiểu tâm can, chỉ cần ngươi uống xong chén rượu này, ngươi rất nhanh sẽ trở thành người của ta...(đáng chết con heo mập ~ xé xác nó đi)

Hắn một lòng muốn đạt được Hường Lăng Ba lại quên ở dưới tầm mắt của mọi người, hắn ngay cả cơ hội chạm Hường Lăng Ba cũng không có huống chi đưa hắn đến chỗ không người tùy ý dâm dục?

"Như vậy a?" Hoa ma ma nhìn về phía Hường Lăng Ba, hiểu rõ hắn không muốn vì Trần đại nhân mà cản trở việc làm ăn của Hoa Khôi các. "Được rồi, ta liền phá nước mắt một lần, Lăng Ba ngươi cứ uống đi!"

Hường Lăng Ba gật gật đầu, đem chén rượu để sát vào chóp mũi, ngửi thấy mùi rượu không khác bình thường mới uống một hơi cạn sạch, đem cái chén để lại trên bàn. "Lăng Ba đã uống, thỉnh đại nhân..." Một trận mắt hoa thỉnh thoảng đánh úp về phía hắn, hắn lắc lư người cơ hồ chống đỡ nổi thân thể của mình. "Ngươi..."

"Lăng Ba!" Phục Thành Ngan lập tức tiến lên tiếp được Hường Lăng Ba, lại bị hắn đẩy ra. "Lăng Ba?"

Hoa ma ma vội vã tiếp nhận thân ái dưỡng tử. "Ngươi bỏ thuốc ở trong rượu? ! Ngươi ở trong rượu bỏ cái gì?" Nàng trừng mắt Trần đại nhân chất vấn.

"Ta... Ta..." Trần đại nhân bị Hoa ma ma tức giận làm kinh sợ, thật lâu cũng nói không được một câu đầy đủ.

Trên đầu chữ "Sắc" có một cây đao, một câu nói kia từ Trần đại nhân trên người là một ví dụ chính xác nhất.

"Ma ma..." Hường Lăng Ba ngã vào người Hoa ma ma đứt quãng hô, khô nóng từ bụng không ngừng xâm nhập khắp thân thể, trong nháy mắt cho hắn biết mình rốt cuộc đã uống thuốc gì. "Mau mang ta trở về phòng..."

"Được, ma ma lập tức mang ngươi trở về phòng." Hoa ma ma đỡ Hường Lăng Ba, "Phục Thành Ngan, ngươi đi đem cái lão biến thái kia trói lại, ném tới sái phòng, đợi ta trở lại trừng trị hắn."

"Ta thân là mệnh quan triều đình, là người bên người hoàng thừa tướng..." Trần đại nhân bị Phục Thành Ngan ngăn chặn vẫn đang kêu gào không ngớt.

"Ngươi cho là ngươi vọng tưởng nhúng chàm dưỡng tử của Bình Dã vương, hắn sẽ dễ dàng buông tha ngươi như vậy sao?" Hoa ma ma quá tức giận đại não không kịp suy nghĩ liền nói ra người bên gối quyền cao chức trọng.

"Ta..."

Không hề để ý tới hắn, Hoa ma ma cùng mấy ca nữ cấp tốc đem Hường Lăng Ba trở về phòng.

"Cái kia ngươi ngươi ngươi... Ta cho ngươi bạc, ngươi lập tức buông ta ra." Trần đại nhân nhìn về phía Phục Thành Ngan, mở miệng thương lượng.

"Ngươi, mơ, tưởng!" Phục Thành Ngan bị Hường Lăng Ba đẩy ra, cảm giác trống rỗng khiến lửa giận bốn phía, vừa vặn kẻ chết thay có thể cho hắn trút giận.

Chỉ thấy ngân quang chọi lóe, mấy cây ngân châm vững vàng cắm vào mấy huyệt đạo trên người Trần đại nhân, bao gồm á huyệt, nhất thời làm Trần đại nhân "mất tiếng".

Trần đại nhân tàn bạo từng Phục Thành Ngan, bắt đắc dĩ lại không mở miệng được.

"Dám ra tay đứng với Lăng Ba đệ đệ của ta, ngươi đáng chết !" Một tay đưa hắn ném vào sái phòng lại hung hăng ở trên người hắn đập mấy đá, Phục Thành Ngan mới xoay người rời khỏi.

Hiện tại chuyện gì đều không quan trọng bằng Lăng Ba đệ đệ, lão biến thái chết tiệt này đợi sau khi hắn xem qua Lăng Ba đệ đệ xong lại đến hảo hảo mà trừng trị hắn!

"Lăng Ba a, ngươi cảm thấy thế nào? Muốn ma ma đi tìm đại phu tới giúp ngươi xem qua sao?" Hoa ma ma cẩn thận từng li từng tí đem Hường Lăng Ba đỡ lên giường, hỏi.

Vừa chạm tới giường, Hường Lăng Ba liền vô lực nằm ở trên giường. Cho dù mồ hôi đầm đìa, hắn vẫn kéo chăn qua đem chính mình cẩn thận bao lại.

"Lăng Ba, ngươi rất lạnh sao?" Hoa ma ma thấy hắn mồ hôi chảy đầy mặt nhưng vẫn đem chính mình bao lại, không khỏi lo lắng hỏi.

"Ma ma, hạ lệnh cho tất cả mọi người không được tới gần phòng của ta, nhất là nam nhân." Hường Lăng Ba cắn cánh môi sưng đỏ, đứt quãng nói.

Hắn tóc dài rối tung trên vai gầy yếu, khuôn mặt tuấn mỹ đỏ ửng. Bộ dáng này không cần Trần đại nhân nói ra đã bỏ thuốc gì, Hoa ma ma cũng đoán được.

"Lăng Ba ngoan của ta, ủy khuất người." Hoa ma ma yêu thương nói.

"Ma ma, Lăng Ba một chút cũng không cảm thấy ủy khuất..." Hường Lăng Ba thờ dốc không ngớt, giả vờ kiên cường an ủi Hoa ma ma.

"Lăng Ba..." Hoa ma ma muốn nói lại thôi, đôi mắt đẹp tràn đầy không muốn.

"Ma ma có việc mời nói." Hơn nữa mời nói nhanh lên một chút, hắn sắp không chịu nổi!

"Ma ma tìm người giúp người... Giúp người giải..."

"Ma ma, không thể." Hường Lăng Ba chậm rãi lắc đầu."Lăng Ba không thể để cho ma ma ngại mạo hiểm như vậy. Hơn nữa ma ma an tâm, Lăng Ba còn có thể chịu đựng." Hắn cậy mạnh nói.

"Lăng Ba... hài tử ngoan của ta... Ma ma đi đem tên Trần đại nhân kia xả thành tám khối, trả lại người một công đạo." Hoa ma ma lòng đầy căm phẫn nói.

"Hảo... Ma ma muốn làm cái gì thì làm cái đó... Lăng Ba nhất định sẽ ủng hộ ngài..." Nhanh lên một chút nhanh lên một chút, hắn sắp chịu không nổi...

"Được được được, ma ma lập tức ra ngoài." Mang theo một thân tức giận, Hoa ma ma cho tất cả mọi người lui xuống đi, cũng đem cửa phòng đóng lại.

Hắn hắn là... Có thể nhịn xuống đi...

Hắn là có thể? Không, Hường Lăng Ba rất là khó chịu, cơ hồ sắp không kiềm chế được, hắn hiện tại khát vọng muốn ra bên ngoài tìm người để giải quyết... Dục hỏa trong cơ thể tàn sát bữa bãi, mồ hôi chảy xuống, dính ướt tơ lụa trên người.

Nóng... Nóng quá...

Tay trắng nõn nắm thành quyền, hắn liều mình ngăn cản chính mình cởi ra của mình y phục. Không thể... Không thể...

Hắn muốn... Nghĩ muốn cái gì... đó làm giảm đi khô nóng của mình...

Lửa nóng trong cơ thể khiến hắn than nhẹ một tiếng, bàn tay rút cuộc khó nhịn mở ra chặn mền đắp ở trên người, bắt đầu xé mở y phục, lộ ra bộ ngực được dùng tầng tầng lớp lớp vải trắng bao lại.

Da thịt lộ ra bên ngoài vải trắng bị nhiễm một màu hồng nhạt, càng mê hoặc lòng người hơn bất kỳ mỹ nữ nào.

Không thể... Không thể lại cởi vải...

Lòng bàn tay đặt trên ngực, hắn suy nghĩ muốn cởi ra tấm vải trên người, nhưng... Không thể...

Hắn dùng lực hít sâu, nhưng mà nhiệt khí không chỉ chạy toàn thân hắn, thậm chí còn xông lên đầu, khiến lý trí của hắn thối lui một ít...

Thuốc thúc tình trong cơ thể so với tưởng tượng của hắn còn muốn lợi hại hơn, cuối cùng hắn vẫn là không ngăn cản được chính mình kéo xuống tấm vải dư trên người, lộ ra phần đầy đà chỉ thuộc về nữ tử mới có --

Hắn... Nên nói là nàng, lớn nhất bí mật chính là -- nàng, Hường Lăng Ba, vốn là nữ nhi đang tuổi dậy thì.

Đây mới là nguyên nhân từ đại hoa khôi nguyện ý cùng nàng đồng sàng cộng chẩm.

Trời ạ!

Phục Thành Ngạn không thể tin được sự thật mà hai mắt hắn nhìn thấy. Đây là ... Lăng Ba đệ đệ của hắn?

Vừa bước vào sương phòng, Phục Thành Ngạn liền nhìn thấy Lăng Ba đệ đệ của hắn... Không, muối muối... Không... Nói chung, đầu của hắn lúc này rất hỗn loạn, chỉ còn lại thân thể xích lửa không mảnh vải che thân của nàng...

Nàng... Đẹp quá!

Bởi vì tình dục quá nhiều khiến đôi mắt đẹp của nàng bị nhiễm một tầng hơi nước, mị hoặc làm cho người khác không cách nào di chuyển tầm mắt; hai gò má nổi lên một tầng đỏ ửng, giống như vừa được yêu thương, làm hắn không cách nào không chế tiến lên, đem thân thể mềm mại của nàng ôm vào trong lòng.

"Người thế nào tiến vào?" Hường Lăng Ba bị Phục Thành Ngạn ôm chặt trong ngực không có giấy giả, trái lại nhu thuận dựa trong ngực của hắn.

"Nàng dĩ nhiên là nữ tử." Ánh mắt hắn qua lại trên thân thể không mảnh vải của nàng, Phục Thành Ngạn vừa như kinh ngạc lại vừa như ca ngợi.

Bị tình dục dần vặt, Hường Lăng Ba hoàn toàn không có che giấu xúc động, chỉ là thờ đốc tựa trên người Phục Thành Ngạn. "Người không phải là danh y sao? Không phải y thuật cao minh sao? Mau cứu ta!" Muốn cùng nàng nói chuyện phiếm cũng phải đợi lúc nàng không mất đi lý trí, trước giúp nàng giải quyết vấn đề rồi nói.

"Lăng Ba, thuốc giải của thúc tình chỉ có hai loại. Một loại là nhẫn nại, đợi được hiệu quả đi, nàng sẽ bình yên vô sự; hai là nam nữ giao hoan. Nàng nghĩ ta dùng loại nào phương pháp giúp nàng?" Phục Thành Ngạn hô hấp dần dần trở nên gấp gáp, giọng nói cũng ngày càng khàn khàn.

Chỉ cần nàng nói một câu nàng muốn người trước, hẳn nhất định sẽ lập tức đứng dậy rời khỏi gian phòng kia. Ép buộc mà có được vui thích, hẳn Phục Thành Ngạn không muốn làm!

"Ta... Ta... Nóng quá..." Mồ hôi nóng không chỉ triệt để dính ướt thân thể của nàng, liền trên người hần y sam cũng vì vậy mà bị dính ướt.

"Đúng vậy, sẽ nóng, nhưng nhịn một chút sẽ gặp qua thôi." Ôm chặt thân thể của nàng, không cho nàng sẽ trên người hần nhúc nhích, khiêu chiến thú tính của hần.

"Ta..." Sau một khắc, mặt của nàng càng đỏ hơn. Nàng thế nhưng... Thế nhưng cảm thấy nơi tư mật giữa hai chân bắt đầu thấm ướt. "Ta... Ta phải nhẫn nại bao lâu?"

Cảm thấy tình hình khó xử như thế, nàng còn phải nhẫn nại bao lâu?

"Ba canh giờ, năm canh giờ, hoặc là cả ngày, coi được tính mà định." Hần từ từ nói ra đáp án khiến nàng muốn đụng đầu vào tường ngay tức khắc.

"Người là nói... Ta còn phải chịu đựng..." Nàng không có tự tin có thể chống đỡ lâu như vậy.

"Đúng. Nhưng nếu người không muốn nhịn, chỉ còn cách nam nữ giao hoan để giải trừ được tính thúc tình dục." Phục Thành Ngạn con người đen thâm trầm. "Đáp án của nàng là gì?"

"Ta..."

"Chỉ cần một câu nói của người, chỉ cần người một câu 『không cần』, " lòng bàn tay của hần từ từ vỗ về da thịt trên cánh tay nàng, "Ta sẽ lập tức buông nàng ra, cũng tìm phương pháp khiến nàng không quá mức vất vả."

Không cần sao?

Con người nổi lên một tầng hơi nước nhìn hần thật lâu, nội tâm lại giãy giụa không ngớt.

Đem thân thể của mình giao cho một nam tử vừa quen biết ở chung chỉ bất quá một tháng? Nàng thậm chí ngay cả thân phận của hần cũng không biết, chỉ biết tên của hần, biết hần là con của thần y.

Hần có được một thân hảo y thuật, lại mang trên người ngàn vạn độc dược; hần có thể cứu người, lại đồng thời có thể giết người vô hình...

Một nam tử như vậy, nàng có thể mạo hiểm sao, nàng có thể bảo đảm an nguy của Hoa ma ma cùng với các tỷ tỷ sao, sẽ không vì nam tử này mà khiến các nàng lâm vào hiểm cảnh sao?

Nàng... Có thể chứ?

"Lăng Ba, chỉ cần một câu nói của nàng." Nụ hờ nóng rực, mềm nhẹ ấn trên trán của nàng.

"Người rốt cuộc là ai?" Nàng không cách nào không suy nghĩ cho an nguy của Hoa ma ma cùng các tỷ tỷ, nàng không thể chỉ vì chính mình.

"Phục Thành Ngạn, con của thần y Phục Danh." Hần nói.

Cái này nàng biết, nhưng nàng biết rõ, thân phận của hần không chỉ là cái này. Rốt cuộc hần cũng là không muốn nói cho nàng biết.

Thở sâu, nàng run lên mở miệng: "Người... Đi!"

"Ta là nghĩa tử của Túy Hồ sơn trang chủ Mạc Ngôn." Hần nói, cắt ngang việc nàng gần như mở miệng cự tuyệt.

"Túy Hồ sơn trang?" Thế ngoại đào nguyên trong lời đồn đãi kia?"Người là một trong bốn nghĩa tử của Mạc Ngôn?"

Trên giang hồ, không người nào chưa từng nghe qua bốn tên nghĩa tử của Túy Hồ sơn trang chủ Mạc Ngôn. Đồn đại bọn họ mỗi người thân thủ bất phạm, hơn nữa tinh thông bất đồng ám khí cùng binh khí.

Chỉ cần là bọn họ muốn gì đó, chưa từng có lý do không chiếm được.

"Đúng vậy, ta đứng hàng thứ ba. Túy Hồ sơn trang là tổ chức giao dịch thế giới ngầm, bao gồm giết người cùng với trộm cướp bảo vật. Mà cái đêm nàng nhặt ta trở về, ta mới từ phủ hoàng thừa tướng trộm đi ngọc Bô Tát hẳn coi là trân bảo." Nụ hôn của hần, tiếp tục mềm nhẹ rơi trên mặt nàng.

"Vì sao... Muốn nói cho ta? Không sợ ta bán các ngươi?" Nàng khẽ nhắm mắt lại, giống như hưởng thụ ôn tồn hân dành cho mình.

"Ta cũng không rõ lắm." Hắn cũng không rõ tâm ý của chính mình.

"Phải không?" Tay trắng nõn, ôn nhu quàng trên cổ hắn, đưa hắn chậm rãi kéo gần chính mình. "Ta cũng không rõ được, vì sao mới nhận thức ngươi một tháng, ta thế nhưng sẽ nguyện ý đem chính mình giao cho ngươi... Phục Thành Ngạn, giúp ta, ta thật là thống khổ." Hắn nguyện ý nói thật, nàng kia cũng nguyện ý tin tưởng hắn.

Cho dù, hắn có thể là đang lừa gạt nàng; nhưng tất cả đều trở nên không quan trọng.

"Lăng Ba, một khi bắt đầu, ta sẽ không thể rời khỏi, cầu xin của nàng, mệnh lệnh của nàng cũng sẽ không tạo nên bất cứ tác dụng gì với ta nữa, ngươi hiểu không?" Phục Thành Ngạn vô cùng nghiêm túc nói cho nàng biết.

Một khi bắt đầu, cho dù chết, hắn cũng sẽ không buông tay!

"Ta hiểu rõ, hơn nữa, ta chỉ muốn ngươi giúp ta." Nhỏ và dài lòng bàn tay cho vào thượng mặt của hắn gò má, môi đỏ mọng chủ động đón nhận hắn.

Từ nhỏ lớn lên ở Hoa Khôi các, mặc dù chưa bao giờ đích thân thể nghiệm qua, nàng cũng hiểu được cách câu dẫn bộ phận của nam nhân.

Tỷ như, nàng muốn trước đem cái lưỡi thơm tho dò vào trong miệng nam nhân, quần lấy lưỡi hắn, sau đó nam nhân này sẽ ...

"Ấn..." Phục Thành Ngạn vì treu đùa của nàng mà phát ra một tiếng hô trầm thấp.

Đúng, nam nhân sẽ như vậy!

Môi của nàng biên nhện không được nổi lên ý cười, bởi vì, nhiều năm làm nam tử như vậy, nàng rốt cuộc có thể cùng các tỷ tỷ giống nhau, khiến nam nhân điên cuồng.

"Nàng cảm thấy rất đắc ý?" Phục Thành Ngạn hơi dờ môi, thấp giọng hỏi.

Đắc ý, nàng đương nhiên phải cực kỳ đắc ý!

Nàng câu môi hắn trở lại, không muốn cùng hắn tách ra lâu. Không thể phủ nhận, tư vị hôn hắn thật tốt, nàng hôn đến nghiện !

Theo nàng! Hắn không hề kiên trì cái gọi là tự tôn nam tính, khiến cho nàng thỏa mãn tự tôn nữ tính thật lớn của nàng.

Bàn tay bao trùm mềm mại trước ngực nàng, ngón tay dài hơi dùng sức kẹp lấy nụ hoa dần dần đứng thẳng, tùy ý xoa nắn, làm cho lồi quả nho nhỏ bị màu sắc tình dục nhiễm đỏ tươi.

"Ấn a..." Lần này, đôi nàng ngâm nga phát ra âm thanh mê người.

Đây là cảm giác gì? Vừa như đau nhói vừa là cảm giác thoải mái, khiến nàng khó chịu nhũ mảy, thân thể trở nên mẫn cảm, lại không biết là muốn đón nhận hắn đụng vào hay là muốn tránh thoát sự dẫn dắt như vậy.

"Không nên..." Nàng lắc lắc đầu, cảm thấy nơi tư mật giữa hai chân vì hắn vỗ về chơi đùa càng thêm ẩm ướt, dịch thể không biết tên ồ ồ chảy ra, khiến nàng xấu hổ kẹp hai chân lại, không để hắn thấy.

"Thân thể thật mẫn cảm." Hắn thấp giọng, không để ý kháng nghị của nàng, tách ra hai chân kẹp chặt của nàng, ngón tay thon dài treu ghẹo hạt đậu hồng nhạt ẩn giấu giữa hai chân.

"Dừng tay... Không nên..." Hắn sao có thể chạm đến địa phương xấu hổ của nàng? Nàng hoảng loạn đóng đưa vòng eo, muốn tránh xấu hổ bậc này chạm vào người.

"Lăng nhi của ta, một khi bắt đầu, ta sẽ không thể dứt ra rồi khỏi. ta đã nói qua, cầu xin của nàng, mệnh lệnh của nàng đối với ta không tạo nên bất cứ tác dụng gì nữa."

Hắn bỗng nhiên hôn lên môi của nàng, che lại nàng mở miệng kháng nghị, hoặc là cầu xin...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Lưu Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Ngón tay dài không để ý tới kháng nghị của nàng, kiên định mà bá đạo dò vào tiểu huyết bắt đầu tràn ra mặt hoa.

Hương Lăng Ba chấn động mạnh, bị sự xâm lấn thình lình xảy ra dọa đến."Ta... Người..." Nàng hoảng hốt nói không được, đột nhiên trong đầu chỉ còn có lời của hắn.

Hắn sẽ không dừng lại!

"Xuyt... Lăng nhi, đừng sợ." Phục Thành Ngạn tựa ở bên tai Hương Lăng Ba thấp giọng nói, động tác trên tay không có dấu hiệu chậm lại chút nào.

Ngón tay dài thật sâu tham nhập hoa huyết chặt trất, động tác mô phỏng nam nữ giao hợp, tùy ý ra vào, mang ra ào ạt mặt hoa, dính ướt tay hắn.

Đôi mày đẹp của Hương Lăng Ba nhăn lại, bị cảm giác quái dị này mê hoặc. Khát vọng vì thúc tình được gọi lên, cũng không bởi vì động tác của ngón tay dài mà đánh tan, trái lại bởi vậy sản sinh nhiều hơn khát vọng..

Nàng muốn... Muốn càng nhiều hơn, nàng muốn không chỉ cái này..

Nàng giờ lên trông mắt khát vọng dừng trên người Phục Thành Ngạn, im lặng nói cho hắn biết, khẩn cầu hắn, hi vọng hắn sẽ nhân từ giúp đỡ nàng.

Phục Thành Ngạn sáng tỏ. Nàng nghĩ muốn cái gì, tình huống phản ánh ở đôi mắt nàng.

Hắn khởi động thân, đem trên người tất cả y phục bỏ đi, trong nháy mắt trần như nhộng, cùng nàng xích lõa, trên thân thể cường tráng có không ít vết thương.

Trong đó một cái là gần đây mới thêm vào mà nàng vì hắn trị liệu .

Hắn cũng không phải là người ngoài mặt vô năng nhất gan như vậy, hắn vô lại, là dùng để che giấu một mặt nhanh nhẹn dũng mãnh của hắn, làm cho người ta đối với hắn giảm bớt cảnh giác; mà hắn, liền lợi dụng cơ hội này, giết hết tất cả những kẻ là địch nhân của hắn.

Một thân vết thương, cùng với bàn tay đầy vết chai do kiếm và tư thái cường tráng cao to, vừa lúc phản ánh hắn "Trong ngoài không đồng nhất" .

Hắn là một dũng sĩ chân chính, nam nhân anh dũng không kiêng kỵ cường quyền.

Nàng không khỏi bị đầu độc, thân thủ xoa từng đạo vết thương, bàn tay trên bụng ôn nhu qua lại nhẹ vỗ về, tựa như sợ mình dùng sức sẽ làm đau hắn.

Vì nàng lần đầu ôn nhu, hắn ngăn ra, nhưng rất nhanh liền hồi phục bình thường.

Bởi vì nàng lúc này rất cần hắn!

Mà dục hỏa điên cuồng trong cơ thể hắn cũng cần nàng đến vì hắn dập tắt.

"Sẽ đau, nhưng vì ta, nhịn một chút." Phục Thành Ngạn vươn tay đẩy ra sợi tóc che trên trán Hương Lăng Ba, mềm giọng nói.

Nàng như là bị giọng nói mỉa mai của hắn mê hoặc cực kỳ bé nhỏ gật gật đầu.

Thế nhưng, lúc đau đớn sau một khắc hắn tiến vào lại khiến nàng khó có thể chịu đựng đỏ vành mắt. Nàng trừng lớn hai mắt, muốn ngăn cản nước mắt chột trào ra khỏi mắt.

Đau quá! Đau đến giống như bị dao nhỏ đâm vào người!

Hắn đè xuống xúc động rong ruổi, thân thể cứng ngắc treo ở phía trên nàng."Nhịn một chút, Lăng nhi của ta, nhịn một chút cho ta."

Hắn cũng không phải là nữ tử, bởi vậy hắn vĩnh viễn cũng không thể biết, khi nữ tử bị phá thân trở thành phụ nữ có bao nhiêu đau; nhưng nàng cố nén nước mắt bộ dáng quật cường, xác thực làm hắn đau lòng.

Hắn cúi người, đem lời quả đứng thẳng trước ngực nàng ngậm vào trong miệng, chậm rãi ngậm cắn, để dời chú ý của nàng lực, cũng trừu chọc tình dục của nàng.

Tay kia của hắn cũng nhẹ nhàng xoa bóp hỉ nhạc nguồn nước giữa hai chân nàng, ngón tay dài tách ra hai cánh hoa non mềm, xoa viên thịt nhỏ ở giữa, câu dẫn ra nhiều hơn mặt hoa.

Mặt hoa ào ạt chảy ra làm tròn địa phương hai người giao hợp, cũng khiến đau đớn của nàng từng chút từng chút một biến mất, kéo theo vui thích khát vọng!

Bản năng nữ tính khiến nàng đứng đưa thân thể, địa phương hai người giao hợp truyền đến tê dại khoái cảm, khiến hai người không khỏi đồng thời phát ra một tiếng than nhẹ.

"Muốn sao?" Hắn cúi đầu hôn đôi môi hồng hào của nàng, làm cho đôi môi ướt át dính vào hơi thở thuộc về hắn.

Nàng không nói gì đem mặt dán lên mặt hắn, im lặng trả lời vấn đề của hắn. Như vậy cảm giác khó xử như vậy, nàng thế nào cũng không thể nói ra khỏi miệng.

Nhưng khát cầu trong cơ thể lại khiến nàng không thể không cầu hắn, vì vậy nàng chỉ có thể đem mặt dán vào hắn làm biện pháp cầu hòa.

"Tốt, như nàng mong muốn." Hắn thấp giọng cười ra tiếng, vì nàng khó có được xấu hổ. Thất lung nam tính bắt đầu luật động, mang đến cảm giác khoái hoạt.

Từng đợt sóng khoái cảm như thủy triều bàn hướng nàng vọt tới, nàng không khỏi nắm lấy vai hắn, sợ hãi sa vào tình triều.

Hắn luật động, tốc độ càng lúc càng mau, lực đạo cũng càng lúc càng nặng, nàng có chút không cách nào thừa nhận, muốn né tránh dẫn vật cỡ này, không ngờ lại bị hắn coi là cử động đón ý nói đùa.

Hắn mỗi một lần ra vào đều mang theo hỗn hợp trong suốt mặt hoa cùng với máu xừ nữ, tiếng vang lúc giao hợp có càng thêm lớn, âm thanh càng thêm treu chọc lý trí của bọn họ.

Hắn hai tay nâng hông của nàng lên, khiến bộ vị giao hợp của hai người gần hơn, cũng làm cho hắn càng tiến vào dững đạo ấm áp của nàng.

"A... Không nên nhanh như vậy... Chậm một chút..." Nàng khó khăn lắc đầu, một mặt sợ hãi chính mình sẽ bị động tác càng lúc càng thô của hắn làm bị thương, mặt khác thuận chờ mong chuyện sắp phát sinh, thậm chí có một loại cảm giác cho dù bị hắn phá hư cũng không sao cả.

Nàng... Trở nên thật kỳ quái, này rõ ràng cũng không phải là nàng nha...

Nước mắt cố nén ở viền mắt cũng nhịn không được nữa chảy xuống, nước mắt từng giọt một trong suốt xẹt qua khuôn mặt trắng nõn, chảy vào trong tóc mai.

"Lặng nhì, Lặng nhì của ta, đừng sợ, ta ở trong này." nước mắt của nàng, không thể ngờ làm hắn yêu thương không dứt, nhưng không đủ để làm hắn dừng lại động tác xâm lược, chỉ là động tác chậm lại mà thôi.

Như lúc trước hắn nói, một khi bắt đầu, hắn liền không cách nào dứt ra, lúc trước của nàng, nàng khóc nức nở cũng không thể làm hắn dừng lại.

Nàng cắn môi, sưng mủ dày đặc ngưng đọng trong mắt liếc nhìn hắn.

"Đừng có ngừng... Ta... ngại dừng dừng lại..." Mang theo tiếng nức nở, hai tay của nàng che mặt mình, không cho hắn nhìn thấy khuôn mặt mình trầm luân trong tình dục.

"Sẽ không, ta sẽ không dừng lại." Bởi vì hắn cũng không có cách nào khiến chính mình dừng lại, càng không muốn vào lúc này lại có lý do làm cho mình dừng.

Dã thú bị giam cầm bởi tình dục một khi thoát ra muốn khống chế cũng được quan trọng chính là nhất định phải đạt được thỏa mãn.

Mà bây giờ, hắn đang ra sức lấy lòng nàng, đồng thời vì mình tạo ra vui vẻ.

Khoái cảm như nước thủy triều từng đợt từng đợt đánh ập vào nàng, chân của nàng không tự chủ quàng lên bân hồng của hắn, theo mỗi lần xâm nhập của hắn mà gãy dựa eo nhỏ.

Khoái cảm như từng đợt sóng nổi lên, chỗ sâu trong bụng dưới chậm rãi ngưng tụ, làm cho thân thể của nàng trở nên càng thêm mất cảm, cảm quan càng thêm nhạy bén.

Cảm nhận được hoa huyết của nàng bắt đầu co rút nhanh, hắn tăng thêm tốc độ cùng lực đạo của thất lung, mỗi một lần đều là cơ hồ rút ra, lại dùng lực xâm nhập chỗ sâu nhất.

"Không... Ngơ ngơ..." Nàng ngậm chặt cánh môi, quyết ý không cho từng tiếng rên rỉ xấu hổ chết người trong miệng kia tràn ra.

Nhưng hắn lại hiểu rõ động cơ của nàng, đầu lưỡi hữu lực liền cạy mở khớp hàm của nàng ra, làm cho nàng mất đi bảo hộ, nũng nịu thờ dốt, một tiếng lại một tiếng từ trong miệng không ngừng hô lên.

"Ân... A... Không nên..." Rất quá đáng! Hắn tại sao có thể đối với nàng như vậy?

"Ta muốn nghe." Hắn giải thích hành động của mình, lại khiến nàng càng thêm e lệ.

Trần đại nhân chết tiệt kia, hắn rốt cuộc cho nàng uống thuốc gì? Vì sao nàng không giống người bình thường trúng phải thuốc tình dục, ngoại trừ khát vọng vui thích nam nữ giao hợp mang đến, cũng hoàn toàn mất đi lý trí, không biết mình đang làm cái gì?

Nàng bây giờ ngoại trừ đồng dạng khát cầu nam nữ giao hợp vui thích, cư nhiên hoàn toàn, biết rõ Phục Thành Ngạn đang làm cái gì với nàng!

Môi của hắn ngậm quả nhỏ trước ngực nàng, không hề kiêng kỵ khê cắn, mút, hơn nữa còn thỉnh thoảng ở trên người nàng ấn xuống ký hiệu thuộc về hắn...

Nghĩ đến điều này, nàng cảm thấy mình đã không cách nào thừa nhận tiểu huyết chạy nước rút tràn ra càng nhiều hoa dịch, địa phương hai người giao hợp càng thấm ướt.

Ý cười bên môi hần cũng sâu hơn...

Trong cơ thể khoái cảm chồng chất trời dậy, khiến thân thể của nàng không khỏi run rẩy. "Ta... Nhanh lên một chút... Lại nhanh một chút..." Vì thân thể có được cực hạn vui vẻ, khiến nàng không cách nào không run giọng mở miệng cầu hần.

"Được, tất cả của ta đều cho nàng, Lãng nhi của ta!" Lời cầu xin của nàng làm cho hần mất đi lý trí, cuồng dã qua lại đẩy đưa.

Nàng dùng đưa thân thể đón ý nói hòa cùng hần, cuồng loạn chạy nước rút, tại lúc quá nhiều vui thích chồng chất vì chạm qua điểm mấu chốt, nàng quán chặt hần, đạt đến lần đầu cao trào trong đời.

Hoa huyết truyền đến từng trận co rút rất nhanh kích thích đến dục vọng nam tính trong cơ thể nàng, Phục Thành Ngạn gầm nhẹ một tiếng, dùng sức đâm vào chỗ sâu nhất của nàng, thả ra tất cả ái dục, để lại ấn ký vĩnh viễn không thể nào xóa trong cơ thể nàng.

Tứ đại hoa khôi sớm đã nghĩ đến xem Hướng Lăng Ba, thậm chí nguyện ý trở thành giải dược cho Hướng Lăng Ba, cho Hướng Lăng Ba ăn sạch sành sanh, các nàng cũng không có vấn đề gì.

Chỉ là Hoa ma ma ra lệnh một tiếng chỉ cho phép vào lúc mặt trời lên mới có thể đến sương phòng Hướng Lăng Ba nhìn xem tình trạng của nàng, vì thế mới khiến các nàng lòng nóng như lửa đốt chạy đi gặp Hướng Lăng Ba nhưng không dám cãi lại mệnh lệnh của Hoa ma ma, các nàng chỉ có thể cả đêm ngoan ngoãn đợi ở trong phòng của mình, âm thầm khẩn cầu ban ngày nhanh tới một chút.

Mặt trời mới mọc lên đường chân trời, bốn người không hẹn mà cùng mở cửa phòng.

"Các người..." Bốn người nhìn qua lại trên mặt tỷ muội đồng dạng lộ vẻ lo lắng, sau đó không nói hai lời, đồng loạt bước vào cửa phòng, hướng sương phòng của Hướng Lăng Ba đi đến.

"Lăng Ba, Lăng Ba tốt của tỷ tỷ, các tỷ tỷ tới thăm người... Ách? !" Mang giày thêu mới bước vào sương phòng, một mùi hương xộc vào mặt khiến các nàng hoàn toàn sững sờ đứng ở cửa, thật lâu không cách nào phản ứng kịp.

Các nàng từ nhỏ lớn lên ở Hoa Khôi các, sẽ không ngu dốt không hiểu được mùi hương này đại biểu cho cái gì. Mùi hương này nam nữ sau khi giao hoan mới có.

Cũng chính là đại biểu, Hướng Lăng Ba của các nàng, đêm qua cũng không phải là cô đơn gối chiếc ngủ mà là có người làm bạn ở bên cạnh nàng, hơn nữa còn cùng với nàng làm chuyện mà chỉ có nam nữ ở chung mới có thể làm.(aizz, cái này thì nam nam ở chung cũng làm được hơ hơ ~ xem đam mỹ thì biết liền J)

Thế nhưng, có ai có lá gan lớn như vậy, dám cãi lời mệnh lệnh của Hoa ma ma?

"Ồ o nha... Ta, ông trời của ta ơi! Lăng Ba nàng... Lăng Ba nàng cùng, cùng..." Liễu Nghênh Xuân run chỉ, chỉ một đôi nam nữ giao triền trên giường.

Hướng Lăng Ba của các nàng thể nhưng phục hồi thân nữ nhi, toàn thân xích lửa bị Phục Thành Ngạn vững vàng ôm ở trước ngực, nhu thuận giống như con mèo nhỏ mà Đinh Liên Đồng nuôi.

Hơn nữa trên người nàng đầy vết hôn nagy cả trước ngực cũng có đều này nói cho các nàng biết, "Tình hình chiến tranh" đêm qua của hai người có bao nhiêu kịch liệt...

Liễu Nghênh Xuân chịu không nổi đã kích này, mềm mại tựa trên người Miêu Thu Ngừ.

Ba vị hoa khôi khác cũng không cách nào tiếp nhận hiện thực, ngây ngốc tại chỗ, hoàn toàn không thể tiếp thu việc Hướng Lăng Ba mà các nàng coi là tình nhân hoàn mỹ, lấy tư thái mỉa hoặc lòng người bậc này nằm trước ngực một người nam nhân.

"Ra ngoài!" Thẳng đến khi Phục Thành Ngạn giọng nói khàn khàn ở trong phòng vang lên, mới có thể gọi hồi thần trí tán loạn bốn người.

Ở trong nháy mắt khi tứ đại hoa khôi đi vào trong phòng kia, cảnh giác nhạy cảm bồi dưỡng nhiều năm đã làm hần lập tức tỉnh táo lại.

Đem hư mềm thân thể của Hướng Lăng Ba ôm vào lòng, hần kéo cao chắn đem lửa lò da thịt của nàng một tác cũng giấu giếm che lại, bá đạo không cho cánh xuân thuộc về mình để bất luận kẻ nào nhìn thấy -- nhất là tứ đại hoa khôi lúc nào cũng cười muốn Hướng Lăng Ba.

"Không, đừng mà..."

Cho dù động tác của hần mềm nhẹ, vẫn làm Hướng Lăng Ba tỉnh giấc.

Bị hoạt động thân thể nàng lập tức mở mắt nhập nhèm mắt nhĩ, cho rằng quán nàng cả một đêm hần lại muốn cùng nàng mây mưa thất thường một phen, vội vã lấy ngọt mềm giọng nói cầu xin tha thứ.

"Không được... Ta không được..." Thân thể của nàng vừa chua xót lại mềm, không thể lại thừa thụ như vậy kịch liệt hoan ái.

Nghe tiếng này, tứ đại hoa khôi không khỏi cùng nức nở kêu lên.

Hương Lăng Ba mà các nàng ôn nhu săn sóc được như tình nhân, lại, thế nhưng phát ra cái loại thanh âm mềm mại này? ! Thực sự đem giọng nói nũng nịu mềm mại các nàng thường ngày sử dụng trước mặt khách nhân mà so sánh thì các nàng thể nào cũng không bằng!

Nhất là Miêu Thu Ngữ, nàng cơ hồ có thể khẳng định, nếu như Hương Lăng Ba nguyện ý mở miệng vì khách nhân hát một bài, danh hiệu hoa khôi của nàng nhất định phải chấp tay nhường cho.

Sau đó Hoa ma ma sẽ để cho Hương Lăng Ba thay thế vị trí của nàng, mà nàng thì sẽ bị biếm lãnh cung... Nha, không, Hoa ma ma sẽ biếm nàng làm tiểu nữ tỳ, muốn nàng làm hết tất cả việc nặng, mà đôi bàn tay kia nhỏ và dài mềm của nàng kia sẽ trở nên vừa thô lại vừa khó coi...

Cảnh tượng vô cùng thâm thúy nha! Ô ô... Nàng sẽ không như vậy a...

Phảng phất trông thấy tình trạng tương lai của mình, lần này đến phiên Miêu Thu Ngữ vô lực ngã vào người Hạ Tự Hà, nức nở bi ai cho những ngày bị thâm sau này.

"Không có chuyện gì, ngoan ngoãn ngủ lại một hồi." Phục Thành Ngạn sùng ái vạn phần nhẹ vỗ về mái tóc dài của Hương Lăng Ba, tư thế kia dường như Hương Lăng Ba là trân bảo quý giá nhất của hắn.

"Hào..." Đêm qua nàng cơ hồ cũng không có nghỉ ngơi qua... Hương Lăng Ba ôn thuận đem hai má cọ cọ Phục Thành Ngạn, chuẩn bị đi vào giấc ngủ lần thứ hai.

Thế nhưng... Nhưng là như thế nào lại như nghe được âm thanh nức nở?

Mắt nàng hiện lên đầy vẻ khó xử, từ trong lòng hắn xoay người, nhìn thấy tứ đại hoa khôi hai mắt đăm đăm, nhất là Liễu Nghênh Xuân cùng với Miêu Thu Ngữ càng khóc thâm thúy.

"Các nàng... Vì sao lại ở trong này?" Hương Lăng Ba ngủ đến mức phân không rõ đông tây nam bắc vẫn chưa rõ ràng tình trạng của mình.

"Lăng Ba..." Liễu Nghênh Xuân không để ý sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Phục Thành Ngạn xông lên phía trước, nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại vô lực của Hương Lăng Ba, nức nở nói: "Lăng Ba... Người thể nào, làm sao sẽ..."

Nàng làm sao vậy?

Hương Lăng Ba bị âm thanh nức nở khiến cho đầu rất choáng, khó có được phát giác, rút tay về, trở mình đem mặt vùi vào lồng ngực nam nhân rắn chắc ấm áp.

Nàng không muốn để ý nàng!

Nàng bây giờ chỉ cảm thấy thân thể rất khó chịu, giống như vừa bị người ta xé ra, chỗ tư mật giữa hai chân càng làm người khó có thể mở miệng thỉnh thoảng truyền đến một chút đau đớn...

Nàng hiện tại chỉ nghĩ muốn ngủ, chỉ nghĩ muốn nghe tiếng tim đập cường tráng của nam nhân này, tiếp tục ngủ...

Chờ một chút!

Tiếng tim đập của nam nhân? !

Hương Lăng Ba bỗng nhiên mở một mí mắt, ngẩng đầu nhìn nam nhân cũng đang đồng dạng cúi đầu nhìn nàng, chuyện phát sinh đêm qua lúc này tất cả đều hiện lên trong đầu.

Bao gồm việc hắn như thế nào quấn lấy nàng, thế nào một lần lại một lần tiến vào nàng làm cho nàng không chịu được run lên co giật; mà nàng là như thế nào cầu xin hắn, thế nào kẹp chặt hắn, muốn hắn một hồi lại một hồi tiến vào nàng, làm cho nàng phát ra tiếng rên rỉ xấu hổ chết người...

Ông trời ơi! Hương Lăng Ba than nhẹ một tiếng, làm đả điều đem mặt chôn trước ngực Phục Thành Ngạn, không muốn phải đối mặt với bất kỳ người nào.

Nàng không rõ một chút rung động trong lòng đêm qua đại biểu cái gì, nàng cũng không muốn tỉ mỉ suy nghĩ tình cảm trong lòng kia đại biểu cái gì, nàng chỉ biết là nàng chỉ có thể có được nam nhân này một đêm.

Tối hôm qua qua đi, hắn nhất định phải rời khỏi.

Cho nên nàng mới như vậy không để ý hậu quả, cho dù được lực thúc tình được đã sớm biến mất, nhưng nàng vẫn không biết thẹn lằn nữa cầu hắn, làm cho hai người triền miên cả một đêm.

Phục Thành Ngạn nâng lên cằm dưới của Hương Lăng Ba, làm cho nàng không thể trốn tránh đón nhận con người đen như mực của hắn. "Lăng Ba, nhìn

ta." Hấn khàn khàn nói.

"Ngươi..." Hường Lăng Ba luống cuống khẽ cắn cánh môi.

Hấn lại cúi đầu, hôn môi của nàng, đầu lưỡi hữu lực cạy mở cắn môi đỏ mọng sưng đỏ của nàng, thuận thế tham nhập vào trong miệng của nàng, đảo tới đảo lui quấn lấy cái lưỡi thom tho của nàng.

Chỉ là một đêm, thân thể của nàng bị hấn dạy dỗ làm mẫn cảm không ngớt, chỉ cần một cái hôn điên cuồng của hấn, liền đủ làm cho nàng phát ra từng tiếng rên rỉ yêu kiều.

"Không nên..." Vào lúc mỗi Phục Thành Ngạn trượt tới sau gáy của nàng, Hường Lăng Ba không khỏi cầu xin tha thứ.

"Không muốn sao?" Hơi thở nóng hổi nam tính phun vào bên tai nàng, trêu chọc giác quan mẫn cảm của nàng.

"Lăng nhi, thực sự không muốn sao?"

Thân thể của nàng thực sự rất đau cũng rất mệt, nàng mệt đến mức một đầu ngón tay cũng không muốn hoạt động. Thế nhưng... Khi hấn mị hoặc nói nhỏ ở bên tai nàng, tiêu huyết đau xót của nàng lại bắt đầu trở nên ngứa ngáy.

Không, không có khả năng!

"Ân a... Không nên..." Hường Lăng Ba nhin không được nước nở lên tiếng, vì một phần khát vọng trong cơ thể kia cùng với cảm giác đầy hồ thẹn.

"Lăng nhi, chỉ cần nàng nói một tiếng, ta liền lập tức cho nàng." Phục Thành Ngạn thấp giọng cười ra tiếng, hai tay ở trên của thân thể nàng mẫn cảm vuốt ve.

Nàng nhắm chặt mắt, thờ dốc lên tiếng, lúc lòng bàn tay hấn lướt qua hạt nhỏ mẫn cảm trước ngực, nàng không khỏi ngậm khẽ một tiếng. "A..."

Nghe thấy của nàng thờ dốc, hấn càng thêm làm càn lấy hai ngón tay kẹp lấy lồi quả đỏ tươi mẫn cảm đứng thẳng của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn.

"A... Dừng tay..." Hường Lăng Ba kinh ngạc thờ hồn hên một tiếng, nàng vừa tiếp nhận qua lễ rửa tội tình dục, sao có thể thừa nhận hấn khiêu khích như vậy?

"Lăng nhi, thực sự muốn ta dừng tay sao? Nàng bỏ được sao?" Phục Thành Ngạn tà mị lấy chớp mũi đỉnh lộng nàng trước ngực giằng phồng lồi quả.

Nàng không biết mình có thật sự muốn hấn dừng tay hay không, gò má nàng nổi lên một tầng đỏ ửng, đôi mắt đẹp bắt lực nhìn hấn.

"Nàng vậy nhìn ta như vậy, ta sẽ trở nên điên cuồng." Rốt cuộc đánh không lại suy nghĩ về dục vọng muốn nàng kêu gào nơi đáy lòng, hấn lấy hai ngón tay tham nhập hoa huyết của nàng, thử thăm dò độ ẩm của hoa huyết.

Hấn mới tham nhập hai ngón tay, thịt non trong hoa huyết thành thực liền chăm chú bao lấy hấn, một điểm khe hở cũng không có.

Chỉ có hấn biết, Lăng Ba của hấn rốt cuộc có bao nhiêu mê người!

"Lăng nhi, nàng thật ướt." Mang theo giọng nói trêu tức ở bên tai Hường Lăng Ba vang lên, làm đôi phương thêm xấu hổ chết người.

Nàng oán hận liếc mắt nhìn hấn một cái.

Bị nàng lòng dạ ngoan độc nheo, lại khuôn mặt xinh đẹp vừa oán vừa thẹn mê hoặc, hấn thay đổi khẩu khí. "Nàng thật là tiểu yêu nữ dụ hoặc người!"

Về mặt hấn vô tội lên án nàng, cũng chịu không được nữa lật thân thể của nàng qua, làm cho mông tuyết trắng của nàng đối diện hấn, sau đó liền đem nam tính sưng to của hấn tham nhập hoa huyết tràn đầy mật hoa của nàng.

Nam tính vừa sưng to lại nóng cứng chôn sâu trong hoa huyết chặt trắc, cảm giác nóng cháy tràn ngập toàn thân nàng, làm cho nàng chỉ cảm thấy nóng và nóng.

"Ân... Không..." Vẫn không thể thích ứng nam tính to lớn, trong hoa huyết truyền đến từng trận đau đớn, nhưng đồng thời cũng mang đến càng nhiều khát vọng khoái ý.

Khoái ý tột cùng cùng cảm giác thống khổ đồng thời đánh thẳng cảm quan (cảm giác+giác quan) non nớt của nàng, nàng không biết phải làm sao đành nắm chặt đệm chăn dưới thân.

Đột nhiên, một cái bót hồng nhạt hình chim trên vai nàng hấp dẫn ở hấn.

Cái bót hồng nhạt kia vì nàng động tình mà càng thêm đỏ lên, mê hoặc hấn thấp thân, hôn lên vết bót mê người kia.

"Ân... Phục Thành Ngạn..." Bị mút ở vai, nàng hai tay chống trên giường, thế nhưng tay hư nhược đã sắp nhin không được.

"Lăng nhĩ..." Bị rên rỉ yếu đuối trong miệng nàng phát ra mê hoặc, hần quyết định tạm thời buông tha vết bớt đặc thù kia của nàng, hôn lên đôi môi phát ra tiếng ngậm mềm mại mê người kia, ngậm vào môi dưới sưng đỏ của nàng, nhẹ nhàng liếm cắn, thất lưng qua lại thúc đẩy.

Nguyên bản hơi đau dần dần bị nhiều hơn vui thích thay thế, nàng nhăn mày liễu, kiềm chế không được giờ lên mộng nhỏ đón ý nói đùa cùng hần.

Hần đột nhiên nhấc lên đùi phải của nàng, lửa nóng càng dùng sức, thật sâu tiến vào hoa huyết tràn đầy mật nước của nàng...

Cho dù được hiệu thúc tình được sáng sớm liền biến mất, nhưng nàng vẫn cho phép hần ở trên người của nàng tạo ra và cướp đoạt từng đợt sóng khoái cảm, cho đến cao trào run rẩy nhún chìm hai người...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Lưu Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

"Ma ma, ngài không thể khinh địch tha cho tên đáng đồ tử này như vậy!" Tử đại hoa khôi nổi giận đùng đùng hô to.

"Ma ma, hần không những không nghe mệnh lệnh của ngài đi vào trong sương phòng của Lăng Ba, thậm chí, thậm chí còn đem Lăng Ba từ đầu đến chân lại từ chân đến cùng, trong trong ngoài ngoài đều ăn hết sạch sẽ!" Liễu Nghênh Xuân quá tức giận vì bị Hường Lăng Ba chê ảm ỉ.

Trước đây bất luận nàng nói bao lâu, có bao nhiêu ảm ỉ, Hường Lăng Ba đều lẳng lặng nghe, ôn tồn đáp lại, cho tới bây giờ cũng sẽ không chê nàng ảm ỉ.

Nhưng sau khi nam nhân kia tới nơi này, Hường Lăng Ba không những không cùng nàng ngủ, thậm chí còn bị nam nhân kia ăn hoàn toàn, muốn nàng thế nào nuốt xuống nỗi giận này? !

"Ta nói Nghênh Xuân a, ngươi thấy được bọn họ thân mật sao?" Hoa ma ma nhướn mày, hỏi lại đại bài hoa khôi đang tức giận không ngớt.

"Ta đương nhiên... Không có." Khí thế tại chỗ giảm phân nửa.

Sở dĩ nguyên nhân nàng nhìn không thấy là bởi vì lúc nàng đang muốn tiến lên tách ra hai người đang hôn nồng nhiệt không ngớt, ba hảo tỷ muội liền thức thời tiến lên đem nàng kéo đi, một chút mặt mũi cũng không cho, đem nàng mang vào sương phòng cách vách, như không lại tiện nghi cho tên hỗn đản Phục Thành Ngạn!

"Nếu không, ngươi liền ngoan ngoãn đứng yên nơi đó cùng Hạ, Thu, Đông, để ma ma giải quyết có được không?" Hoa ma ma có chút đau đầu dụ dỗ Xuân đại bài tính nết như đứa trẻ.

Chu chu môi đỏ mọng, Liễu Nghênh Xuân sau khi giãy giụa một phen liền ngoan ngoãn đi về phía ba tỷ muội kia, bắt quá bước chân giống như là muốn đem sàn nhà giẫm nát, nặng nề làm cho không người nào có thể bỏ qua.

Nàng chính là khó chịu! Thế nào?

Hoa ma ma đề huyết thái dương, đợi sau khi bớt đau đầu, đôi mắt đẹp nheo lại, trừng mắt nhìn nam tử sau khi nghe được thân thế của nàng nhưng một chút cũng không biết sợ.

"Phục Thành Ngạn, ngươi có biết ta là vợ cả của Bình Dã vương?" Nàng bùng lên tách trà lại vừa pha tóa hương thơm ngát, để sát vào môi đỏ mọng khẽ nhấp miệng.

"Thành Ngạn biết." Phục Thành Ngạn không tự ti cũng không kiêu ngạo trả lời.

Trên thực tế, cái đêm hần quyết định ở lại Hoa Khôi các làm tiểu nhị, ngoại trừ thân thế của Hường Lăng Ba, nhị sư huynh đã đem tất cả bối cảnh lớn nhỏ của người trong các nói cho hần.

Đương nhiên cũng bao gồm Bình Dã vương sủng thân, sủng đến mức vô pháp vô thiên.

Bình Dã vương không chỉ cho phép vợ cả của mình ở bên ngoài xuất đầu lộ diện, thậm chí để cho nàng ở kinh thành mở một nơi cầu hoan các, còn cho phép nàng để cho bốn dưỡng nữ -- cũng chính là Xuân Hạ Thu Đông tử đại hoa khôi xuất môn xuất đầu lộ diện, bán rẻ tiếng cười làm tạp kỹ.

"Vậy ngươi càng nên biết, Lăng Ba thân là dưỡng tử... Khụ, dưỡng nữ của ta, ngươi dám cả gan động vào nàng, ngươi đúng là không muốn sống!" Hoa ma ma lạnh giọng nói.

"Thành Ngạn không hối hận." Cho dù muốn hần xuống địa ngục a tì, hần cũng sẽ không làm trái ý muốn con tim của mình.

"Phải không? Ngươi cứ như vậy không sợ chết?"

"Thành Ngan không sợ." Nếu sợ, lúc trước cũng sẽ không muốn nàng. Vì Hướng Lăng Ba, hần liền mạng cũng có thể không cần! Chỉ cần một câu nói của nàng, hần nguyện ý lập tức ở trước mặt nàng tự vẫn.

Chưa bao giờ có bất kì một nữ nhân làm cho hần mê muội như vậy, càng không có bất kì một nữ nhân làm cho hần kim lòng không đậu như vậy; chỉ có nàng, cũng chỉ có nàng.

Hoa ma ma nhìn Phục Thành Ngan vẻ mặt không hề sợ hãi, trầm mặc nói "Phục Thành Ngan, ngươi phá hủy Lăng Ba thuần khiết, ta không có khả năng tiếp tục cho ngươi ở lại Hoa Khôi các. Ngươi lập tức rời khỏi đây, sau này không được gặp Lăng Ba." Sau một hồi lâu, nàng hạ quyết định.

"Vì sao?" Phục Thành Ngan không khỏi kích động hỏi.

"Lăng Ba mặc dù đã trao thân cho ngươi, nhưng ta không cho phép một nam nhân không rõ thân phận, lại lịch cưỡi Lăng Ba của nhà ta." Hoa ma ma giờ tay mềm người mới lái, ý bảo Phục Thành Ngan lập tức thu thập hành trang rời khỏi.

"Ta xem, ma ma không chỉ là bởi vì ta không rõ thân phận, lại lịch, mà cố ý tách ta và Lăng Ba ra. Huống chi, thân phận của ta, Hoa ma ma ngại không phải sớm đã biết?" Cơ trí như hần, sao có thể sẽ xem thường Hoa ma ma năng lực?

Hoa ma ma nhìn kỹ Phục Thành Ngan sau hồi lâu, khuôn mặt nguyên bản lạnh lùng từ từ hiện lên thần sắc thương thức.

"Thật không hổ là môn đồ đắc ý của Mạc Ngôn." Hoa ma ma thờ dãi nói, "Lão gia hỏa kia có bốn sư huynh đệ các ngươi, thực sự là tiện nghi hần."

"Hoa ma ma nhận thức gia sư?"

Không chỉ là Phục Thành Ngan, ở đây tứ đại hoa khôi cũng kinh ngạc không ngớt. Không nghĩ tới Hoa ma ma quen biết khắp thiên hạ, ngay cả "Túy Hồ sơn trang" Mạc Ngôn cũng là người quen cũ của nàng, thảo nào Bình Dĩ vương thường xuyên ghen tuông.

Tứ đại hoa khôi nhớ tới vị vương gia không phải ba thì cũng năm lần chạy tới Hoa Khôi các bắt nưng từ, không khỏi lập tức nghiêm túc đứng thẳng tắp.

"Đương nhiên. Hơn hai mươi năm trước, thời điểm ngươi theo Mạc Ngôn gia nhập Túy Hồ sơn trang, ta cũng có mặt, là ngươi đã quên ta mà thôi." Hoa ma ma mị nhãn chìm vào hồi ức. "Nhớ khi đó ngươi bắt quả là một đứa trẻ mới hơn ba tuổi, thoáng cái liền biến thành anh tuấn nam nhân ngọc thụ lâm phong. Năm tháng không buông tha ngươi a! Liền Lăng Ba cũng sắp mười tám ..." Than nhẹ.

"Lăng Ba vì sao phải cái trang nam tử?" Chuyện Hoa ma ma cùng sư phụ ân ân oán oán hần một chút hứng thú cũng không có, ngược tất cả những việc có liên quan đến Hướng Lăng Ba, hần tuyệt không muốn quên.

"Ai! Lăng Ba của ta... Là một nữ hài số khổ. Nhớ lại quá khứ của nàng, trái tim của ta đau lên." Hoa ma ma nhả một đôi mày liễu lại, "Lăng Ba là công chúa."

Lại một trận than nhẹ, nàng tiết lộ bí mật chôn giấu gần hai mươi năm.

"Công chúa? !" Liễu Nghênh Xuân thét chói tai lên tiếng.

Lăng Ba mà nàng sớm cũng muốn ôm, trẻ cũng muốn ôm, dạ dạ dạ... Dĩ nhiên là một công chúa tôn quý? ! Nha, nàng muốn té xỉu ... Nàng thuận thế ngã trên người Hạ Tự Hà.

Còn lại ba vị hoa khôi cùng Phục Thành Ngan kinh ngạc cũng không thua gì Liễu Nghênh Xuân.

Chỉ là Phục Thành Ngan càng thêm không hiểu, đường đường là một công chúa, làm sao sẽ lưu lạc dân gian, thậm chí trở thành dưỡng nữ của Bình Dĩ vương?

"Lăng Ba cũng không phải là công chúa của chúng ta, nàng là Hoa Triều quốc nhị công chúa." Hoa ma ma tiếp tục nói: "Mười lăm năm trước, ta theo vương gia đi sứ Hoa Triều quốc, trên đường đi qua một thôn xóm, lại phát hiện cái kia thôn xóm mới vừa gặp người tàn sát toàn thôn." Hoa ma ma thử không nên nhớ tới khi đó huyết tinh cảnh.

"Thời điểm chúng ta muốn rời khỏi, một thôn phụ toàn thân đầy máu lại đột nhiên ôm một đứa trẻ vọt tới trước mặt chúng ta, cầu xin chúng ta thu lưu hài tử của nàng. Mới nói xong, nàng liền tắt thở, chết ở trước mặt chúng ta, mà đứa trẻ lại khóc cũng không khóc, lẳng lặng đứng ở thôn phụ bên cạnh, thậm chí bàn tay vì thôn phụ khép lại hai mắt. Vương gia thương thức dừng khí hơn người của nàng, vì thế quyết định thu dưỡng nàng. Mà đứa trẻ kia, chính là Lăng Ba."

"Kia ma ma làm sao biết Lăng Ba là Hoa Triều quốc nhị công chúa?" Một không có ấn ký đứa trẻ, sao có thể nhận ra nàng là công chúa?

"Bởi vì cái bốt phượng hoàng lửa trên vai nàng. Trong thiên hạ chỉ có Hoa Triều quốc hoàng thất ruột thịt, mới có thể xuất hiện cái bốt phượng hoàng lửa trên vai."

Phục Thành Ngan nhớ lại trên vai Hướng Lăng Ba đích xác có một cái bốt hình chim, mê người mà đặc thù. "Lăng Ba có biết thân phận của nàng?" Sau một lúc yên lặng, hần khàn khàn hỏi.

Nếu như nàng biết thân phận chân thật của nàng, nàng sẽ phải rời khỏi ở đây, trở lại quốc gia của nàng làm công chúa của nàng?

"Trên thực tế, năm Lãng Ba mười sáu tuổi cũng đã biết." Hoa ma ma còn nói ra một sự thực kinh người. "Tỷ tỷ của nàng, Hoa Triều quốc nữ hoàng Uất Trì Phụng Nhi sau khi bước lên hoàng vị, vẫn luôn không buông tha việc tìm kiếm muội muội mất tích nhiều năm. Sau khi nghe ngóng tin tức của Lãng Ba, nàng liền phái người tới trung thổ, tính toán tiếp Lãng Ba về nước, chỉ là Lãng Ba cự tuyệt."

"Vì sao?" Đinh Liên Đông vì chúng tỷ muội hỏi ra suy nghĩ trong lòng.

"Nàng nói, nàng không thích trở lại một địa phương tràn ngập quy củ." Vẫn muốn sống cuộc sống tự do tự tại, muốn nàng một lần nữa trở lại địa phương tràn ngập quy củ, cũng là làm khó nàng.

Vừa nghe đến Hướng Lãng Ba căn bản cũng không có nguyện ý về nước, Phục Thành Ngạn tâm treo phân nửa rốt cuộc hồi phục bình thường.

"Về phần nàng tại sao muốn cải trang thành nam tử, là bởi vì dung mạo của nàng quá xuất chúng, nếu như lấy nữ trang xuất hiện ở ta Hoa Khôi các, những tên cầu quan có sắc đảm giống như Trần đại nhân nhất định sẽ không từ thủ đoạn muốn có được Lãng Ba, ta cũng không muốn làm đường nữ mà ta yêu thương phải chịu loại mạo hiểm này." Hoa ma ma lòng đầy sợ hãi nói.

"Nhưng khuôn mặt xinh đẹp của nàng kia không những khiến nam nhân thêm nhỏ dãi mà thậm chí ngay cả nữ nhân cũng vọng tưởng có được được nàng." Phục Thành Ngạn đôi mắt liếc nhìn bốn vị hoa khôi đang bày ra vẻ mặt vô tội.

"Chỉ ít... Nữ nhân sẽ không đối với Lãng Ba gây ra thương tổn gì lớn." Hoa ma ma không chịu thừa nhận nàng đã từng hối hận để cho Hướng Lãng Ba nữ giả nam trang

"Từ nay về sau, Lãng Ba liền giao cho ta bảo hộ." Hấn sẽ cẩn thận, tỉ mỉ đem nàng che chở trong lòng bàn tay, không cho nàng chịu bất cứ thương tổn gì.

"Người nói giao liền giao à?" Bất mãn hết sức với sự bá đạo của hấn Liễu Nghênh Xuân lập tức chu môi phản đối không muốn để hấn thực hiện được.

Cần biết Hướng Lãng Ba là người lớn rồi cũng không phải là Phục Thành Ngạn nói được thì liền được.

Đến bây giờ nàng như cũ vẫn không chịu thừa nhận muội muội mà nàng yêu thương đã trở thành người của Phục Thành Ngạn.

Bất quá, ở đây sợ rằng chỉ có một mình nàng là đang cố gắng đấu với hấn, bởi vì Hoa ma ma cùng với ba vị hoa khôi đã nhìn thấy chấp nhất trong mắt Phục Thành Ngạn, cùng với phần tình cảm yêu say đắm điên cuồng của hấn đối với Hướng Lãng Ba.

Cái tình phần tình cảm sâu đậm kia thật sâu đã động các nàng.

"Ta hi vọng người sẽ không phụ Lãng Ba của ta." Hoa ma ma mở miệng: "Nếu như người khi để ái nữ của ta, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người!" Nàng sẽ sử dụng danh nghĩa của vương gia, đem hấn lăng trì đến chết, bầm thây vạn đoạn.

"Ta lấy tính mạng của ta mà thề, nếu ta Phục Thành Ngạn có phụ Hướng Lãng Ba, nguyện ý bị ngũ lôi đánh trúng, chết không có chỗ chôn." câu chữ kiên định từ miệng hấn nói ra, từng câu từng chữ lại rõ ràng vang vọng ở trong sương phòng thanh nhã.

"Hảo, rất tốt." Thề đủ độc, cùng vương gia năm đó lập lời thề độc hướng cha nàng cầu thân là một dạng! Hoa ma ma mặt mày rạng rỡ gật gật đầu.

"Ma ma, Thành Ngạn còn có một việc muốn nhờ." Phục Thành Ngạn lần thứ hai mở miệng.

"Nói." Tâm tình quá tốt, Hoa ma ma rộng rãi để cho hấn nói.

"Ta nghĩ mang Lãng Ba về Túy Hồ sơn trang một chuyến."

"Cái gì? Ta không chịu!" Hoa ma ma còn không kịp đáp lại, lại bị Liễu Nghênh Xuân cướp lời.

Lãng Ba cũng đã bị hấn ăn từ đầu đến chân, trong trong ngoài ngoài ăn sạch sẽ, lần này nàng sao có thể lại để cho Lãng Ba cùng nam nhân này đi? Ô ô ô... Nàng sẽ không cho phép!

Hoa ma ma đầu đầu trừng mắt nhìn đứa con gái nuôi sắp trở nên vô pháp vô thiên này, "Ai nói không được? Phục Thành Ngạn, ta chuẩn người mang Lãng Ba hồi Túy Hồ sơn trang, muốn lúc nào trở về liền về..." Cứ như vậy không suy nghĩ nói ra khỏi miệng, muốn ngăn cũng ngăn không được.

"Tạ ma ma." Phục Thành Ngạn làm bộ như không nhìn thấy biểu cảm đau khổ của Hoa ma ma.

Hoa ma ma bắt đầu dĩ thử dài, ai bảo nàng luôn luôn nhất ngôn cửu đỉnh? Chuyện này Hướng Lãng Ba không đi là không thể.

Đình đài lầu các, cây liễu chấp chôn, sân nhà cảnh sắc được thiết kế tỉ mỉ của Hoa Khôi các thể nhưng cũng được coi là tuyệt nhất trong thành Giang Nam.

Không ít văn nhân họa sĩ đều đến Hoa Khôi các lấy cảnh hội họa, mỗi người chỉ cần đưa bạc là được.

Hoa ma ma công lực kiếm tiền đã đến mức xuất thần nhập hóa, liền ngay cả đại gian thương đen tối nhất trong thành cũng không dám cùng nàng tranh phong.

Ai bảo chỗ dựa vững chắc phía sau Hoa ma ma cứng ghê đâu?

Hướng Lăng Ba hoang mang ghé vào bên khung cửa sổ, nửa con mắt híp lại nhìn ra xa đình đài lầu các bên trong vườn, cây liễu chấp chờn cảnh sắc ưu mỹ.

Cảnh sắc mà từ nhỏ đến lớn nhìn phát chán, thế nào hôm nay thoát nhìn lại có điểm bất đồng? Hay là gần đây vương gia lại phái người đến tu sửa sân nhà mà nàng không biết sao?

"Meo!" Mèo con màu trắng lông dài nghiêng đầu, tò mò nhìn bộ dáng côi lòng đầy tâm sự của nàng.

"Meo meo, lại đây." Nàng vỗ vỗ vị trí bên cạnh, đợi sau khi mèo con linh hoạt nhảy lên bệ cửa sổ, liền đem nó ôm phía trước.

Mèo con thoải mái mà gối đầu trước ngực mềm mại đầy đặn của nàng, khiến nàng bất ngờ nhớ lại sáng nay lúc Phục Thành Ngạn rời khỏi giường, thuận tay đem vải nàng dùng để buộc ngực tất cả xé nát, hơn nữa không cho phép nàng buộc ngực lần nữa.

"Ta không cho phép nàng lại buộc thứ này lên bộ ngực. Nếu như nàng lại quán ngực, ta nhất định sẽ hảo hảo mà trừng phạt nàng, biết không?" Hấn tựa bên tai nàng hơi thở nóng cháy vô cùng, đủ để cho nàng biết cái gọi là "Trừng phạt" trong miệng hấn là chỉ cái gì.

Bởi vậy, nàng chỉ có thể không quán ngực mặc vào nam trang, xác thực nhìn chẳng ra cái gì.

"Meo meo, ta rốt cuộc làm sao vậy?" Một tay nhẹ vỗ về da lông mềm mại của mèo con, nàng nhẹ nhắn mảy liễu, vô ý vì mình tăng thêm một tia mềm mại đáng yêu xuân sắc thuộc về nữ tử.

Nàng biết rõ mình là Hoa Triều quốc công chúa, mặc dù nàng đã cùng hoàng tử nói rõ nàng tuyệt đối sẽ không về nước, nhưng...

Hôn sự của nàng là tự mình làm chủ sao? Hướng chi, Phục Thành Ngạn nguyện ý cưới nàng sao?

Biết nàng là công chúa, hơn nữa còn là một công chúa gặp xui xẻo, hấn sẽ lấy tâm trạng gì mà đối mặt với nàng?

Vấn đề từng người từng người một khiến nàng phiền lòng hiện lên trong đầu, nàng thở dài một tiếng, trên tay lơ đãng dùng lực, làm đau con mèo trắng trong lòng.

"Meo!" Mèo con giống như kháng nghị thấp giọng ô một tiếng, thành công khiến cho nàng áy náy.

"Ta thật xin lỗi, không làm bị thương ngươi chứ?" Vì bù đắp sai lầm lúc này, nàng vội vã dùng lực đạo nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, đổi lấy từng tiếng thoải mái lẩm bẩm than của mèo con.

Nàng thực sự không biết phải đối mặt với Phục Thành Ngạn như thế nào cho phải, bởi vì sau khi trải qua chuyện này Hoa ma ma nhất định sẽ đem hấn đuổi đi.

Đã không còn có thể gặp mặt, nàng làm sao lại đau khổ suy tư hai người sau này nên đối mặt như thế nào? Hấn sẽ lấy ánh mắt gì nhìn nàng?

Mà thôi, mà thôi, nàng cũng nên đem sai lầm đêm qua hảo hảo quên đi... Nhưng vấn đề là, nàng quên rồi chứ?

"Có thể, Hướng Lăng Ba, ngươi có thể quên." Nàng tự nói với mình như vậy.

"Ngươi thực sự có thể chứ? Ngươi có thể quên đêm qua hấn ôn nhu yêu ngươi như thế nào? Hấn là như thế nào sắp đặt ngươi, để lại trên người ngươi dấu vết thuộc về hấn?" Nhưng mà, trong lòng nàng lại có một tiếng nói khác đem nàng phản bác.

"Nói cho ta biết, ta nên thế nào là mới có thể quên hấn đi?" Hướng Lăng Ba ôm lấy con mèo trắng đang hí nửa con mắt, nhẹ giọng hỏi nó.

"Lăng nhi, nàng muốn quên cái gì?" Phục Thành Ngạn vừa bước vào sương phòng, liền thấy nàng ôm mèo con ngồi trên bệ cửa sổ, ngơ ngác nhìn cảnh sắc phương xa, hé ra cái miệng nhỏ nhắn thì thầm nhẹ giọng.

Bất ngờ, hấn neho nửa con mắt lại, vì đầu mèo con lúc này đang thoải mái mà gối lên mềm mại đầy đặn của nàng -- mềm mại chỉ nên thuộc về hấn kia!

"Ngươi..." Hướng Lăng Ba quay đầu lại, kinh ngạc thấy hấn vẫn không bị Hoa ma ma đuổi đi.

"Thế nào? Hoa ma ma không có đuổi ta đi rất kinh ngạc sao?" Phục Thành Ngạn khoe miệng mỉm cười bỏ vật gì đó cầm trong tay lên trên bàn, sau đó tiến lên phía trước, một tay bắt đi mèo con gối trên người nàng.

Mèo con bắt mất giấy giũa, lại kháng nghị vô hiệu, vẫn bị nam nhân có lòng ghen tỵ rất nặng thả trên mặt đất, không cho phép nó lại gần bên người Hướng Lăng Ba.

Hương Lăng Ba không trả lời, chỉ là ngưng mắt liếc nhìn Phục Thành Ngạn, không nói một câu.

"Lăng nhi, Hoa ma ma cùng sư phụ ta là quen biết, nể mặt sư phụ ta, nàng đương nhiên sẽ không đem ta đuổi khỏi Hoa Khôi các." Phục Thành Ngạn đến gần bệ cửa sổ, hai tay chống bên người Hương Lăng Ba, đem nàng vây trong bệ cửa sổ cùng ngực hắn.

"Đừng gọi ta là Lăng nhi." Cái tên ái muội như vậy không thích hợp với nàng! Nàng không vui nói: "Còn có, người nói Hoa ma ma... Nàng không đuổi người?" Nàng làm trái lệnh khiến nàng (LB) có chút kinh ngạc.

Hoa ma ma không nể mặt tăng cũng không nhìn mặt phật, thế nhưng lần này sẽ nể mặt Túy Hồ sơn trang trang chủ Mạc Ngôn mà bỏ qua cho Phục Thành Ngạn?

"Là nể mặt sư phụ ta a. Nhưng mà Lăng nhi à... Đêm qua nàng không có cự tuyệt ta gọi người như vậy nha!" Phục Thành Ngạn ngồi trên bệ cửa sổ, không để ý Hương Lăng Ba yếu ớt giãy giụa, đem nàng ôm đến trên đùi, cẩn thận ôm vào trong ngực.

Hương Lăng Ba sắc mặt đỏ lên. Đêm qua hắn tựa hồ gọi nàng như vậy, nhưng trong tình huống đó, nàng sao có thể còn lý trí mà đi cự tuyệt hắn? Nhớ tới điều này, nàng giãy giụa suy nghĩ muốn thoát ra khỏi cái ôm của hắn

"Xuyt... Ngoan ngoãn ngồi giống như con mèo nhỏ lúc nãy tựa vào người nàng vậy." Hắn nhẹ dỗ nàng, nhẹ nhàng mà dụ dỗ nàng.

"Ta không phải mèo con." Tránh không được kiểm chế trên lưng, Hương Lăng Ba ngẩng đầu, trừng Phục Thành Ngạn phản bác.

"Đương nhiên, nàng so với nó đáng yêu hơn." Phục Thành Ngạn cười yếu ớt lấy chóp mũi cọ xát hai má Hương Lăng Ba, da thịt mềm nhẵn kia làm hắn yêu thích không muốn buông tay.

"Ta mới không đáng yêu! Người có thể nói ta tuần tú, có thể nói ta ngọc thụ lâm phong, tao nhã, cái đó ta đều nhận, nhưng ta tuyệt không tiếp nhận cái từ đáng yêu này." Nàng nghiêm túc nói.

"Vì sao không?" Hắn hỏi.

"Bởi vì một đại nam nhân bị người hình dung đáng yêu, người nói điều này có thể nghe được sao?" Quá quen thói giả thành nam tử, làm cho nàng nhất thời đã quên thân phận nữ nhi của mình.

Nghe vậy, Phục Thành Ngạn cười lớn ra tiếng, phảng phất nghe được lời nói buồn cười nhất trên đời, cũng làm cho Hương Lăng Ba phát hiện mình nói sai cái gì.

"Người cười cái gì?" Nàng trừng khuôn mặt đáng ghét của hắn, đối với phản ứng của hắn thập phần không vui.

"Lăng nhi, nàng thực sự rất thú vị." Hắn muốn cùng nàng làm bạn cả đời, cuộc sống của hắn nhất định sẽ không nặng nề.

Đúng vậy, hắn muốn cùng nàng làm bạn cả đời, vĩnh viễn không chia lìa.

"Người nói lời này là có ý gì? Ta thú vị là chỉ cái gì?" Nam nhân này, vĩnh viễn trong lời đều có ẩn ý.

"Ý trên mặt chữ." Phục Thành Ngạn cúi đầu, nhìn về phía nam trang trên người nàng – dừng ở phía ngực không bị trói buộc của nàng thực sự có điểm chướng mắt. "Lăng nhi, ta nghĩ muốn thấy bộ dáng mặc nữ trang của nàng. Ta nghĩ nhất định sẽ rất đẹp."

"Buồn chán!" Nàng quay mặt đi, đối với đề nghị của hắn một chút hứng thú cũng không có.

"Buồn chán? Để nữ nhân mình yêu thích trang điểm thật xinh đẹp dắt ra cửa đạo phủ, làm cho mọi người hâm mộ đổ kị, làm sao buồn chán được?" Hắn chỉ vật trên bàn. "Hơn nữa, ta ngay cả y phục cũng thay nàng chuẩn bị xong."

"Y phục? Y phục gì?" Hương Lăng Ba mở to hai mắt, trừng mắt nhìn trên bàn thủy đồng tờ lụa màu lam trên bàn.

"Nữ trang, nàng mặc nó vào sau đó cùng ta đi dạo phố." Hắn thanh thanh sở sở đem mục đích của hắn nói cho nàng biết.

Hắn vẫn muốn nhìn thấy bộ dáng nàng mặc vào quần lụa.

"Không có khả năng!" Từ ngày nàng được Bình Dã vương thu dưỡng, nàng không còn có mặc qua nữ trang, liền cái yếm mà phụ nữ mặc, nàng cũng chưa từng dùng qua.

"Lăng nhi, nàng là bởi vì không biết mặc thế nào mà cự tuyệt sao? Không quan hệ, ta hiểu, ta có thể giúp người thay." Nói xong bàn tay sắc lang liền hướng váy của nàng tìm kiếm.

Hương Lăng Ba một tay đẩy tay hắn. "Vì sao người biết được mặc nữ trang thế nào? Chẳng lẽ người có thói quen giúp nữ nhân thay quần áo sao?" Nghe không ra trong giọng nói bản thân có chứa ghen tuông, nàng hơi giận hỏi hắn.

Nam nhân háo sắc này!

"Lăng nhi, nàng đang ghen phải không?" Tay bị đẩy ra lại lần nữa trở lại trên người nàng, hấn kích động hỏi lại nàng.

"Ghen? Ta làm sao sẽ vì tên dân trùng nhà ngươi mà ăn giấm chua? Ngươi đừng nằm mộng!" Nàng nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, dùng sức ở bàn tay to vươn ra cho vào dưới bộ ngực đầy một cái tức giận ngút trời bước tiến rồi xa hấn.

"Lăng nhi!" Hấn ôn tồn kéo nàng, "Ta thừa nhận ta trước khi nhận thức nàng không phải một nam nhân thủ thân như ngọc, nhưng sau khi nhận thức nàng ta không còn có cùng bất kỳ nữ nhân nào... Nha, không, trừ ngươi ra không cùng nữ nhân bên ngoài quần quýt không rõ."

Thình thịch!

Hướng Lăng Ba tần suất tim đập nhanh vài cái, nhiệt độ trên mặt cũng càng lúc càng rõ ràng.

Nhất định là bởi vì trời rất nóng, mà nam nhân này cứ dán vào nàng, mới có thể khiến nàng cảm thấy nóng. Nàng tuyệt đối không phải là bởi vì lời nói của nam nhân này mà cảm thấy đỏ mặt.

"Lăng nhi, trái tim của ta hiện tại đều là nàng, không còn không gian để dung nạp những nữ nhân khác. Vì thế, tin ta được không?" Hấn một tay giơ lên sờ đầu nàng.

"Hừ!" Nàng không có đáp lại, nhưng nàng cũng không phủ nhận, bởi vì lời nói của hấn, lòng của nàng cảm thấy một trận ấm áp.

Nói không động tâm, thật ra là có một chút khó.

"Vì thế, Lăng nhi, nàng nguyện ý vì ta thay nữ trang sao?"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Lưu Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Nàng nhất định là điên rồi!

Nếu không phải là nàng điên rồi, vì sao nàng sẽ để nam nhân kia vì nàng thay một bộ thủy lam sắc lã lã váy áo, mang vào giày thêu để mềm chỉ có phụ nữ mới có thể mang, thậm chí trên đầu còn vấn vân kế thấp, cài vào tử ngọc trăm thanh nhả tú lệ, cùng nam nhân này đi ngoài dạo phố?

Dọc theo đường ánh mắt mọi người đều đặt trên người nàng, là ánh mắt nàng hết sức quen thuộc -- ánh mắt ái mộ.

Nhưng chỗ bất đồng là, thời gian trước đây nàng mặc nam trang, nhiều nhất là nữ nhân lấy loại ánh mắt này nhìn nàng; nhưng hiện tại mặc vào nữ trang, chỉ có nam nhân lấy ánh mắt ái mộ đối với nàng, nữ nhân thì lại lấy ánh mắt ghen tị nhìn nàng.

Nàng mặc vào nữ trang có đẹp không?

Nhiều năm thân ở với mỹ nữ như mây trong Hoa Khôi các, khiến nàng không cho là mỹ mạo của mình có chỗ nào xuất chúng -- cho dù hiện tại nàng trang điểm đi chăng nữa.

Hướng Lăng Ba ôm hoang mang, nhưng nam nhân bên người nàng lại đầy bụng tức giận!

Lực chú ý của người bên đường đều đặt ở trên người Hướng Lăng Ba, hấn nên cảm thấy kiêu ngạo, nên cảm thấy tự hào, thử hỏi có ai có thể gặp may mắn như hấn có một nữ nhân xinh đẹp như vậy bầu bạn?

Nhưng ánh mắt tà dâm của các nam nhân khác lại làm hấn cảm thấy tức sùi bọt mép!

Sớm biết nàng thay nữ trang sẽ hấp dẫn ánh mắt của mọi người như vậy, hấn cũng sẽ không để cho nàng thay nữ trang, cùng hấn đi ra ngoài dạo phố.

Đi qua trà lâu, hấn nắm tay nhỏ bé của nàng bước vào trong trà lâu, ngăn chặn tất cả ánh mắt nóng bỏng của những nam nhân si tâm vọng tưởng.

"Ngươi khát sao?" Lúc đang dần dần đối những thứ trên đường cảm thấy có hứng thú, đột nhiên bị kéo vào trà lâu Hướng Lăng Ba không hiểu hỏi.

"Đúng." Phục Thành Ngạn vẻ mặt lo lắng trả lời, âm thầm thề tuyệt đối không để cho nàng biết hấn sờ đi kéo nàng tiến vào trà lâu, là bởi vì buồn cười ý muốn giữ lấy buồn cười nam nhân.

"Nha!" Hướng Lăng Ba nghe hướng tiểu nhị. "Làm ơn cho ta một bình trà xanh lạnh cùng điểm tâm sáng. Còn ngươi?" Nàng nhìn về phía nam nhân vừa nói khát kia.

"Hai bình." Hân hiện tại cũng cần trà lạnh trừ hỏa -- lửa giận. Nhưng thấy tiểu nhị về mặt kính điểm nhìn chăm chăm Hường Lăng Ba, lửa giận thoáng bình phục lại lại lần nữa mãnh liệt bốc lên. "Ngươi còn sững sờ ở nơi này làm cái gì? Còn không nhanh mang trà ra!" Hân dùng lực rống tiểu nhị.

"Dạ dạ dạ..." tiểu nhị vô tội bị rống đến nổi ba hồn không gặp bảy phách, cầm lấy khăn lau hướng phía phòng bếp, không dám dừng lại.

"Ngươi làm sao vậy?" Rốt cuộc nàng cũng phát giác ra sự dị thường của hân.

Bình thường cũng không thấy hân rống người, hôm nay lại bởi tiểu nhị tay chân không lanh lẹ mà rống người, nam nhân này trúng tà sao?

"Không có việc gì." Hân quay mặt đi, giả bộ chuyên tâm nghe thuyết người Thuyết thư *diễn xuất. (từ này hình như là người hay kể chuyện ở mấy quán trà á, tự nhiên hôm nay ta lại không nhớ ra nó là từ gì - mọi người thông cảm)

"Ta còn tưởng rằng chỉ có nữ nhân vào thời điểm có quý thủy tính tình mới thay đổi, không ngờ nam nhân cũng có?" Hường Lăng Ba về mặt bưng bình đại ngộ.

Hân mất lạnh từng nàng.

"Ta hiểu rõ, ta hiểu rõ có đau khổ nói không nên lời là thế nào." Về mặt nàng như người từng trải vỗ vỗ bờ vai của hân giải bày.

"Nàng lúc quý thủy đến đặc biệt đau?" Hân nhú mày.

"Đây không phải là trọng điểm." Sắc mặt nàng đỏ lên, phản bác nói.

"Là trọng điểm. Nếu như nàng đau, đại biểu nàng ở thời điểm lần đầu có quý thủy không biết chăm sóc cơ thể hoặc là có nguyên nhân gì đó. Nếu không muốn lại đau phương pháp duy nhất chính là ở thời điểm sinh nở hào hạo điều trị..." Chưa xong nói, bị một cái tay nhỏ bé che lại.

"Câm miệng!" Hân tại sao có thể ở trước mặt mọi người nói thẳng ra việc riêng tư như thế? Hại nàng ngay cả người cũng không dám nhìn.

"Nàng vẫn không trả lời ta, ngươi có quý thủy đau hay không đau?" Hân phi thường nghiêm túc hỏi.

"Lại chuyện không liên quan ngươi."

"Trong lúc nàng mang thai ta phải hào hào thay nàng điều trị." Hân trả lời như lẽ đương nhiên. Thân là người mà nàng thân mật nhất, tại sao có thể không hào hào thay nàng điều trị thân thể?

Nguyên bản mọi người len lén nhưn tai nghe trộm, vừa nghe đến hai người thân mật như vậy, lập tức thất vọng về mặt suy sụp. Ô ô ô... Thế nào tuần nam, mỹ nữ, lại không phải huynh muội mà là vợ chồng đâu?

"Ngươi!" Nàng mặt đỏ lên, quay mặt đi không nhìn hân, không ngờ lại phát hiện lực chú ý của mọi người trong trà lâu hoàn toàn đặt trên người của nàng cùng hân, hơn nữa rõ ràng đem đối thoại vừa rồi của bọn họ một chữ cũng không lọt nghe vào trong tai.

Mặt của nàng càng đỏ hơn, không biết là bởi vì xấu hổ hay là bởi vì phẫn nộ.

"Trà tới! Trà tới! Thành hai vị từ từ dùng." điểm tiểu nhị vừa mới bị Phục Thành Ngạn rống đến nổi ba hồn không gặp bảy phách đưa lên trà lạnh cùng với điểm tâm sáng, lại lập tức lui sang một bên tiếp tục thưởng thức tiểu mỹ nhân thành linh xuất hiện.

Mỹ nhân mà, người người đều thích nhất là nam nhân.

"Uống chén trà, đừng tức giận. Lão nhân gia nói nữ nhân hay tức giận sẽ mau già, nàng không muốn một đêm già đi mười tuổi đi?" Hân cười hi hi cầm lấy ấm trà, hướng cốc sứ trắng đỏ vàng nước trà vàng óng.

Sau một khắc, nụ cười trên mặt hân thối lui, về mặt lạnh lùng nhìn cốc sứ.

"Ngươi sao vậy?" Hường Lăng Ba hứng thú rồi hỏi. Nam nhân này hôm nay thay đổi bất thường, so với nữ nhân càng khó nắm bắt.

"Không có gì." Hân ngẩng đầu, con ngươi đen như mực không dấu vết dò xét bốn phía trà lâu.

"Không có gì?" Nàng hoài nghi.

"Xuyt... Đứng lên tiếng, uống hạ chén trà này trước." Hân đem cốc sứ trắng để sát vào bên môi hồng hào của nàng, đem độc trà đút vào trong miệng của nàng.

Hường Lăng Ba mặc dù hoài nghi, nhưng vẫn là không nói hai lời uống cạn vật trong cốc.

"Không sợ có độc?" Phục Thành Ngạn nhú mày, một bên trêu tức hỏi, một bên vì mình rót chén trà, uống một hơi cạn sạch.

Nàng liếc hân một cái, đối với vấn đề ngu ngốc này thập phần không để ý. Nam nhân này cho rằng nàng tin hân có thể tùy ý nàng uống xong chén độc trà kia?

Bất ngờ, một trận mắt hoa đánh ập nàng, nàng trừng nam nhân vẫn đang ý cười dịu dàng.

"Sai rồi, ta sẽ không để nàng uống trà có độc. Đây chẳng qua là mông hân được bình thường mà thôi, một việc vui nhỏ thôi, bây giờ nàng ngoan ngoãn ngủ một giấc, ta sẽ bảo vệ nàng." Hắn cười hi hi ở gò má của nàng trộm hôn, đôi lấy nàng một cái nhìn căm tức.

Nàng quay mặt đi, không hề nhìn hân trương ra khuôn mặt tuần tú làm người ta tức giận đến nghiến răng kia, âm thầm vận khí bức lui được tính, cuối cùng không địch lại được tính nằm úp sấp trên mặt bàn, ngất đi.

Phục Thành Ngạn khước mắt dư quang nhìn thấy mấy đại hán rục rịch bên cạnh, màu mắt lam kia... Không phải người Trung Nguyên! Vậy sẽ là...

Hoa Triều quốc? !

Đồn đại nhân dân Hoa Triều quốc đa số đều có mắt lam, chỉ có một phần nhỏ người dân là con lai với người dân quốc gia khác là không phải mắt lam.

Hướng Lăng Ba liền là một công chúa có lai tạp huyết thống Trung Nguyên quốc, cho nên màu sắc con người nàng là màu đen huyền.

Chỉ bất quá, người Hoa Triều quốc đến Trung Nguyên làm cái gì? Tìm Hướng Lăng Ba?

Con người trở nên u ám, Phục Thành Ngạn hai mắt nhắm lại, từ từ nằm úp sấp trên bàn gỗ.

Vừa thấy hai người "Té xiu" trên mặt bàn, vốn dĩ ở một bên ôm cây đợi thỏ đại hán cấp tốc đi tới trước bàn hai người.

"Các người khẳng định nữ nhân này là nhị công chúa?" Trong đó một gã đại hán không coi ai ra gì lấy Hán ngữ hỏi.

Quả nhiên, mục đích của bọn họ là Hướng Lăng Ba. Nhưng, vì sao?

Phục Thành Ngạn bất động thanh sắc, đem đối thoại của bọn họ nghe vào tai.

"Đây là tin tức đáng tin cậy, nhị công chúa vẫn ẩn thân ở Hoa Khôi các kỹ viện. Chúng ta dò xét toàn bộ Hoa Khôi các, chỉ có cô gái này cùng khuôn mặt nữ vương có vài phần tương tự, ta đoán nàng nhất định là nhị công chúa!" Một đại hán khác giống như thuộc hạ trả lời.

Dù sao nàng là nhị công chúa thì xem như thành công, không phải nhị công chúa, giết nàng là được.

"Tốt lắm, cẩn thận một chút, đem nàng mang đi."

"Vâng." Hai người cẩn thận từng li từng tí từ hai bên trái phải nâng Hướng Lăng Ba dậy.

"Ngạch Long đại nhân, kia nam nhân này xử lý thế nào?"

Đại hán trầm ngâm, "Cũng đều mang đi."

"Vâng." Hai tên đại hán khác cũng mang Phục Thành Ngạn đi.

Gãi đúng chỗ ngứa!

Phục Thành Ngạn ở lúc không người phát giác, lộ ra một cái cười lạnh.

Sau khi hai người bị đại hán mang đi, trong trà lâu mọi người đều hai mắt nhìn nhau.

Đã xảy ra chuyện gì?

Đầu đầu muốn nứt ra...

Hướng Lăng Ba chậm rãi tỉnh, lại cảm thấy giống như trời đất thay đổi, muốn chống người đứng dậy, hai tay lại không còn chút sức lực nào, không khỏi vô lực đảo hồi trên giường.

Chết tiệt Phục Thành Ngạn, thế nhưng làm cho nàng uống vào độc trà!

Nam nhân kia đi nơi nào?

Ngẩng đầu dò xét trong phòng, toàn bộ cửa sổ đều đóng lại, ánh đèn trong sương phòng tối mờ, chỉ có một ngọn đèn với ánh lửa dập dờn bất diệt.

Đột nhiên, cánh cửa bị người bên ngoài đẩy vào, trong sương phòng lập tức sáng lên.

Nàng nheo mắt lại, nhìn vào nam nhân – thân thể tròn trịa tay chân ngắn kia, cũng không thấy Phục Thành Ngạn.

"Nhị công chúa rốt cuộc tỉnh chưa?" Người tới thanh âm khàn khàn, rất chói tai.

"Người là ai? Bất ta tới nơi này làm gì? Còn có, nam nhân ở cùng ta đang ở chỗ nào?" Hường Lăng Ba lắc đầu choáng váng, trầm giọng chất vấn.

"Nhị công chúa, thần là đại thần Hoa Triều quốc -- Ngạch Long. Thần lần này đến Trung Nguyên, là đem nhị công chúa nghênh hồi Hoa Triều quốc. Nhị công chúa chính là thiên kim chi khu, sao có thể lấy lưu lạc dân gian, ở trong kỹ viện làm hộ vệ đâu?" Ngạch Long cung kính cúi người xuống hành lễ, một đôi mắt háo sắc lại mê muội nhìn về phía người xinh đẹp kia.

"Mấy năm trước ta đã cùng tỷ tỷ nói rõ ràng, ta thà rằng ở Hoa Khôi các làm một gã hộ vệ, cũng không muốn trở về Hoa Triều quốc làm một công chúa có tiếng mà không có miếng. Chẳng lẽ ngươi không biết sao?" Cảm thấy hoa mắt thoáng thoắt lui, Hường Lăng Ba xuống giường chất vấn.

"Việc này sợ rằng không phải do nhị công chúa làm chủ." Ngạch Long lạnh lùng cười.

"Người nói cái gì?"

"Triều vương gia, cũng là tam vương thúc của người đã đem nữ vương nhốt lại, đợi sau khi nghênh tiếp nhị công chúa về nước, lập tức phế đi nữ vương, muốn ủng hộ lập nhị công chúa làm tân nhiệm nữ vương." Ngạch Long dương dương đắc ý nói ra kế hoạch của mình.

"Làm càn! Ngạch Long, ngươi cùng Triều vương gia thực sự là có gan chó rất lớn, dám đem nữ vương giam lỏng? !" Hường Lăng Ba chột quát lên tiếng.

Nghe vậy, Ngạch Long cười lớn ra tiếng. "Nhị công chúa, ta khuyên ngươi vẫn là ngoan ngoãn nghe theo lời nói của Triều vương gia, ngoan ngoãn làm một con rối nữ vương, nghe lệnh với Triều vương gia, như vậy ngươi còn có thể hưởng thụ tất cả vinh hoa phú quý của thế gian. Nếu không, ngươi cũng chỉ có thể giống như nữ vương, vĩnh viễn đều bị nhốt ở chỗ sâu trong hoàng cung, kêu trời, trời không thấu, kêu đất, đất không nghe."

"Ta tuyệt đối sẽ không để cho các ngươi thực hiện được !"

"Chẳng lẽ nhị công chúa cho rằng lấy thực lực của bản thân ngươi, có thể ngăn cản Triều vương gia sao?" Ngạch Long trào phúng cười ra tiếng.

"Nếu như có Thịnh vương triều, Ta nghĩ các ngươi muốn thực hiện được cũng rất xa vời." giọng nam biếng nhác miễn cưỡng ở phía sau hai người vang lên.

"Ai?" Ngạch Long kinh hãi trả lời: "Ngươi không phải là bị hôn mê sao?"

"Ta nếu dễ dàng bị các ngươi hạ mê dược như vậy, ta còn có thể ở trên giang hồ đặt chân sao?" Phục Thành Ngạn nhún nhún vai, không có điểm ra bản thân có được thân thể bách độc bất xâm.

"Phục Thành Ngạn!" Hường Lăng Ba chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ có một ngày nghĩ muốn nhìn thấy nam nhân này như vậy.

"Lăng nhi, nàng không sao chứ?" khoanh tay đánh giá nàng một hồi, Phục Thành Ngạn thấy nàng bình yên vô sự, lực chú ý mới từ từ trở lại trên người Ngạch Long.

"Người rút cuộc là ai?"

"Người điếc sao? Không nghe thấy Lăng nhi của ta gọi tên ta sao?" Phục Thành Ngạn vung lên một nụ cười biếng nhác, lạnh lùng trào phúng. "Bất quá thấy người tuổi già tai điếc, ta tạm thời sẽ nói cho ngươi biết một lần được rồi. Ta, Phục Thành Ngạn, nhi tử Phục Danh."

"Người là nhi tử của ai cùng ta một chút quan hệ cũng không có, tóm lại cần ta thì chết!" Ngạch Long cất giọng gọi người, "Người tới, đem tên cường đồ này bắt lại cho ta!"

"Người là đang gọi ai?" Phục Thành Ngạn một chút cảm xúc khẩn trương cũng không có, nhàn nhạt nói: "Nếu như ngươi là đang tìm đám thù hạ nhìn thì được nhưng không làm được gì của ngươi, như vậy thì không cần. Bọn họ sẽ không vào, một cũng sẽ không."

"Người... Người làm cái gì?" Ngạch Long lúc này mới phát hiện mình quá khinh địch, khinh thường nam nhân nhìn như biếng nhác này.

"Ta? Ta chẳng qua là cho bọn hán nếm thử mị lực của Nam Vực thất hồn hương mà thôi." Phục Thành Ngạn ngữ khí bình thản không giống như vừa mới hạ độc giết sạch thuộc hạ Ngạch Long.

"Nam Vực thất hồn hương? !"

"Chưa từng nghe qua sao? Nam Vực thất hồn hương là từ một loại quả có mùi hương nồng đậm, chỉ cần một viên thất hồn hương chiết xuất từ chất lỏng loại quả đó, có thể bãi binh một chỉ quân đội. Khi đó ta tốn không ít khí lực, đem chất lỏng luyện thành hương phấn, có thể ở trong thời gian ngắn giải quyết không ít người. Mà bây giờ, chỉ còn lại một mình ngươi mà thôi." Phục Thành Ngạn câu dẫn ra một mặt cười lạnh lùng, nhón giữa vừa xoay, nhảy ra hai viên thuốc nhỏ nhỏ ánh sáng huyền ảo.

"Người, ngươi muốn làm cái gì?" Ngạch Long đem đầy ngập ý sợ hãi đè xuống, từng bước lui về phía sau.

"Không có gì, chỉ bất quá muốn cho ngươi nếm thử Nam Vực thất hồn hương quả tinh luyện thành dược hoàn mà thôi. Ta có thêm vào nước đường, mùi vị không sai." Phục Thành Ngạn mặt cười trên mặt kia, lạnh lùng tựa như lúc Diêm vương cười lạnh lấy mạng người, ngoài miệng lại gạt người nói.

"Người..." Ngạch Long thấy không đường thối lui, đem hạ quyết tâm, rút ra thất lưng đại đao, một phen kéo qua Hường Lăng Ba vẫn hừ mềm vô lực, đem đao gác ở trên cổ mảnh khảnh của nàng, về ra một cái vết máu. "Người tới nữa ta sẽ nhị công chúa cùng ta chôn cùng."

"Ngô!" Hường Lăng Ba hừ nhẹ một tiếng, cảm giác đau đớn theo bên gáy truyền đến.

Thấy thế, Phục Thành Ngạn dừng bước lại.

"Nếu như người nghĩ muốn bảo toàn mạng sống của Nhị công chúa, hiện tại đem hai viên thuốc trên tay người hoàn toàn nuốt vào trong miệng." Ngạch Long tiến thêm một bước yêu cầu, đao nhỏ càng thêm ấn vào cổ trắng nõn.

"Không thể!" Hường Lăng Ba giãy giụa, không để ý như vậy có hay không thương tổn được chính mình.

"Lăng nhi, nếu như ta chết, nàng có thể hay không vì ta mà thương tâm?" Cho dù vào lúc này, Phục Thành Ngạn vẫn còn hưng trí nói đùa, tuyệt không khẩn trương.

"Người không thể chết..." Nàng lắc đầu.

"Ta đã hướng Hoa ma ma cam đoan, sẽ hảo hảo mà bảo hộ nàng, không để nàng chịu một chút thương tổn. Hiện tại không chỉ để nàng bị người buộc tới nơi này, thậm chí còn để nàng bị thương. Ta không giữ được hứa hẹn, đành phải lấy chết tạ tội." Dứt lời, Phục Thành Ngạn liền đem hai viên thuốc nuốt vào trong miệng.

"Không nên!"

"Ha ha ha, người cuối cùng cũng không phải là thua dưới tay ta sao? Dám cùng ta đối địch toàn bộ sẽ không có kết cục tốt, trông hấn chính là một ví dụ rất tốt, nhị công chúa, người vẫn là ngoan ngoãn nghe theo Triều vương gia..." Ngạch Long cười lớn ra tiếng, lại quên Phục Thành Ngạn căn bản không có ngã xuống.

Đột nhiên, Ngạch Long nói loạn một hồi, không dám tin tưởng cúi đầu, nhìn ngực mình chẳng biết lúc nào nhiều hơn một thanh chủy thủ, từ phía sau lưng đi qua trước ngực, không chút nào tổn thương Hường Lăng Ba phía trước hấn. "Người... Người làm sao sẽ..."

"Ta có được thân thể bách độc bất xâm, Nam Vực thất hồn hương đối với các người hữu dụng, nhưng đối với ta một chút tác dụng cũng không có." Hơn nữa lúc nhàn rỗi còn là thức ăn vặt của hấn. "Người quá tự phụ, quá khinh địch."

Phục Thành Ngạn hảo tâm nêu lên chỗ thất bại của Ngạch Long.

"Người..." Ngạch Long vẫn muốn phản kháng, lại bị cưỡng ép nuốt một viên Nam Vực thất hồn hương, liền cuối cùng một chút phản kháng cũng không có gục xuống.

Sau khi xác định Ngạch Long tắt thở, Phục Thành Ngạn đem Hường Lăng Ba đang sững sờ ôm vào trong lòng, ôn nhu nhẹ dỗ: "Lăng nhi, ta không sao."

Hấn rất cao hứng Hường Lăng Ba lo lắng cho hấn như vậy, nhưng hấn lại tuyệt không muốn dọa đến nàng.

Sau một hồi khá lâu, nàng lấy lại tinh thần. "Người... Không chết?" Nuốt xuống hai viên dược hoàn chí độc, hấn lại một chút việc cũng không có?

"Đúng. Người nghe một chút, ta còn có nhịp tim." Hấn đề tai trái của nàng tới gần ngực.

Bên tai truyền đến chính là một chút lại một chút tiếng tim đập cường tráng, nàng thở sâu, hai tay đặt ở hai bên gò má của hấn, chủ động nhón chân hôn hấn.

Nàng cần... Cần một chút gì đó chứng minh sự tồn tại của hấn, biết hấn bình yên vô sự.

Hấn đầu tiên là ngẩn ra, sau khi tiếp nhận bàn tay lại còn nụ hôn tình linh xuất hiện. Lúc bàn tay nhỏ bé của nàng đưa tới đại lưng hấn, hấn ngăn trở cử động của nàng.

"Ồ đây không thích hợp." Hấn ôm lấy nàng, dùng khinh công chạy như bay về Hoa Khôi các. "Chúng ta về Hoa Khôi các trước."

Hấn không muốn hai người ở địa phương trần ngập huyết tinh hoan ái, nàng đáng giá thứ tốt hơn.

Phục Thành Ngạn một cước đá văng cửa sương phòng, lại một cước đóng cửa, cùng Hường Lăng Ba môi kề môi từ đầu tới đuôi cũng không có tách ra quá.

Hường Lăng Ba chăm chú quàng trên cổ Phục Thành Ngạn, nửa khắc cũng không muốn cùng hấn tách ra, hưởng thụ cảm giác giao triền.

Mảnh khảnh bôi phủ nằm trên giường, nàng lập tức dùng tay kéo qua nam nhân đang bận rộn cởi ra trang phục trên người, xoay người đem hấn đặt ở dưới thân.

Nàng không biết mình đang làm cái gì, nàng bây giờ, trong đầu trống rỗng, thậm chí ngay cả mình rốt cuộc đang làm cái gì cũng không biết.

Nàng chỉ biết là, hiện tại nàng cần chứng minh nam nhân này không bị trúng độc.

Hắn lúc nào trở nên quan trọng như vậy? Quan trọng đến mức an nguy của hắn ảnh hưởng đến lòng của nàng như vậy, khiến nàng hoảng loạn?

"Lặng nhì, ta không sao." Môi trên bị nàng ngậm, lời nói của hắn có một chút không rõ ràng lắm.

Nàng biết, nàng biết hắn không có việc gì, nhưng tâm như treo lơng không cách nào tiêu tan.

Môi nhỏ đỏ tươi buong môi trên của hắn ra, lại muốn ngậm môi dưới hắn, tình tế gặm cắn. Tay nhỏ bé trắng nõn kéo đai lưng bên hông hắn, hai tay khiến áo của hắn mở ra, lộ ra lồng ngực tinh trắng.

Môi nhỏ đi xuống tới cổ hắn, khi thì lấy đầu lưỡi lướt qua hầu kết của hắn, khi thì học phương thức của hắn xuyên nút ngực hắn, dẫn hắn từng tiếng gian nan gặm nhẹ.

"Lặng nhì..." Hắn tháo xuống tử ngọc trâm của nàng, tức khắc tóc đen như bịch bàn lập tức rối tung thả xuống, rơi trên vai của nàng cùng trên người của hắn.

"Đáp ứng ta, sau này không nên như vậy..." Nàng ngẩng đầu, con ngươi dịu dàng nước khăn cầu chăm chú nhìn hắn, yêu cầu hắn đồng ý.

"Lặng nhì, ta có được thân thể bách độc bất xâm, độc bình thường đối với ta cũng không có tác dụng..."

"Ta mặc kệ!" Nàng tùy hứng cắt ngang lời của hắn, "Ta chỉ muốn ngươi hảo hảo ... Ông trời của ta! Ta làm sao sẽ đối với ngươi coi trọng như vậy? Làm sao sẽ... Làm sao sẽ..." Vô lực dán trên người của hắn, nàng tựa hồ khó có thể tiếp thu sự thật này.

"Nàng coi trọng ta... Đại biểu nàng giống ta. Ta thà rằng bị thiên đạo vạn quả, bầm thây vạn đoạn, cũng không hi vọng nàng bị mây may thương tổn." Bàn tay to mon trớn tóc dài rơi xuống của nàng, hắn ở trên trán của nàng hôn khẽ, ngón tay dài chạm nhẹ vết máu bên gáy nàng, "Đau không?"

"Không đau..." Nàng lắc lắc đầu.

"Nàng nên bôi thuốc trước." Vết thương kia làm hắn tim ần ần đau.

"Không! Không nên bôi thuốc..." Nàng ôm chặt hắn. "Muốn ta... Được không?" Nàng cảm thanh yêu cầu.

"Ta sao có thể cự tuyệt được nàng?" Yêu cầu của nàng, chính là nguyện vọng của hắn.

Nàng lộ ra một mặt tuyệt điểm cười, nửa chống đứng dậy, thân thủ đem quần là áo lụa trên người từng món một cởi ra.

Sau một hồi, nàng nhảy qua ngồi trên hông của hắn, trên thân thể hoàn mỹ tinh khiết chỉ còn lại chiếc yếm hồng nhạt cùng với tiết khố tuyết trắng.

"Nàng như vậy sẽ khiến ta điên cuồng." Vẻ đẹp của nàng, so với Bao Tự, Đất Kỷ càng mê hoặc nhân tâm.

"Ta có thể khiến chàng điên cuồng?" Nàng nghi ngờ hỏi.(đôi xưng hô thui)

"Nàng sao có thể hoài nghi nị lực của mình?" Hắn đỡ lấy eo của nàng, động thân ngồi dậy. "Dung mạo của nàng tuyệt đối có thể khiến nữ nhân đổ kị, nam nhân không thể chống cự cam tâm trở thành quỷ gối xưng thần dưới váy nàng."

Ngón tay dài ở trên mà nàng qua lại vuốt ve, khiến nàng ngứa ngáy rứt cổ.

"Lặng nhì, đến, dùng phương pháp mà nàng biết đến thu phục ta." Bàn tay to nắm lấy tay mềm nhỏ và dài đưa vào trong ngực cường tráng.

Nghe vậy, tay nhỏ bé ở trước ngực hắn từ từ dọc theo cơ thể văn lộ, bắt đầu thăm dò thân thể hắn.

Lòng ngực của hắn, theo hắn chậm rãi biến thành tiếng hút hô trầm giọng bất định.

Nóng, nóng.

Lén lút giương mắt nhìn hắn một cái, đầu ngón tay của nàng xoa đầu đầu nhũ nhỏ của hắn, bưng bình đùa , sau đó lại thỉnh linh cúi người, đem đầu nhũ đứng thẳng hàm nhập vào trong miệng, lấy lưỡi nóng đùa giỡn rước tới từng tiếng rên nhẹ .

"Ngô!" khoái cảm cường liệt làm hắn hừ nhẹ lên tiếng. Xem ra, hắn quá xem thường tiểu nữ nhân năng lực mê người này.

Hắn hừ nhẹ nghe thật gọi cảm... Mặt nàng nóng lên, cảm giác được thân thể của mình thậm chí có phản ứng.

Rõ ràng chính là nàng khiêu khích hắn, mà hắn cái gì cũng không làm, liền một câu khiêu tình nói nhỏ cũng không có, nhưng thân thể của nàng lại nổi lên phản ứng, huyết nhỏ cứ nhiên ướn, chảy ra mặt hoa.

Chẳng lẽ nàng trời sinh chính là dâm oa, đùa một chút cũng sẽ khiến nàng khó chịu không thôi?

Đồng thời, nàng lại không có dừng lại động tác, sau khi hai bên đầu nhũ xuất hiện biến hóa, môi lưỡi của nàng tiếp tục đi xuống, thẳng đến hông bụng của hắn.

Hắn gầm nhẹ lên tiếng, trên người cơ thể băng bó quá chặt chẽ. Bất đắc dĩ, nàng đành phải sửa cán thành liềm, ở trên người của hắn làm mưa làm gió.

Thân thể càng lúc càng nhạy cảm... Nhận thấy được phản ứng mãnh mẽ của thân thể, nàng ngâm khẽ lên tiếng, ngồi trên người hắn hai chân trở nên hư mềm, rất vô lực.

Hắn cũng sớm chuẩn bị xong. Dem phản ứng của hắn nhìn ở đáy mắt, nàng vừa thẹn lại chát, vẫn là động thủ coi ra y phục còn dư lại trên người hắn.

Nàng ghen hờn trừng mắt nhìn trần trời nam tính đã đứng thẳng, chưa từng nghĩ tới thân thể của nàng thể nhưng có thể dung nạp được hắn...

"Biểu tình này của nàng sẽ làm cho nam nhân rất thỏa mãn." Hắn thấp giọng cười ra tiếng, rốt cuộc chịu không được kéo thân thể của nàng, bỏ đi tiết khổ của nàng.

Đưa ngón tay theo mặt hoa ẩm áp, dò vào trong hoa huyết chặt trát.

"Nàng cũng có cảm giác y như ta hiện giờ, đúng không?" Hắn hỏi, ngón tay dài bắt đầu ở của nàng trong huyết nhỏ làm động tác trườn đưa.

Nàng nhìn xuống rên rỉ tràn đến bên môi, "Cảm... Cảm giác gì?"

"Dem nàng... Ăn sạch!" Hắn đầy ý cười công bố đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Lưu Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8

Dem hắn ăn sạch ư?

Cái ý niệm này khiến Hường Lăng Ba nhìn không được nở nụ cười ngọt ngào, cũng phi thường thỏa mãn tự tôn nữ tính của nàng.

Mềm huyết chịu không được thấm ra thơm ngọt mật dịch, không tới một hồi liền cỏ dại lan tràn, không chỉ làm ướt cả bàn tay hắn, thậm chí chảy tới trên bụng rắn chắc của hắn. "Nàng đều ướt đầm, nghĩ muốn ta như vậy sao?" Nàng miễn cưỡng tiếp phản ứng khiến Phục Thành Ngạn hài lòng cực kỳ, không khỏi nói ra càn rỡ nói.

Muốn! Nàng muốn!

Ngón tay thon dài hữu lực làm cho cảm giác của nàng dần dần không thỏa mãn được nàng, nàng cần càng nhiều, cần cảm giác càng nhiều...

Nàng một tay chống trên lồng ngực của hắn, hơi nâng đứng dậy, làm cho ngón tay của hắn rời khỏi mềm huyết, sau đó nâng thân mình dậy, huyết nhỏ ướt sũng nhấm ngay gắng gượng nóng bỏng nam tính, thông thả ngồi xuống.

Vừa ẩm vừa nóng hoa huyết từng chút từng chút cắn nuốt nam tính của hắn, thị giác cùng với thân thể kích thích làm hắn kiềm chế không được giờ cao hạ thân, trong nháy mắt mai nhập chỗ sâu nhất của nàng.

"Ân!" Nàng hừ nhẹ một tiếng.

Bị như vậy dừng đạo nhỏ hẹp truyền đến một trận hơi đau đớn, nhưng lại cấp tốc bị hắn tùy theo dựng lên luật động thay thế.

Khoái cảm theo địa phương hai người giao hợp truyền đến, khiến nàng từng đợt mãnh mẽ vô lực yêu kiều. Hắn luật động vừa thâm sâu vừa mạnh, mà tư thế ngồi ở trên người hắn này, càng làm cho dục vọng của hắn tiến vào hoa huyết càng sâu.

Nàng khép lại mắt nhỏ mơ màng, hưởng thụ cảm giác thoải mái này.

Nhưng hắn lại lựa lúc này ngừng lại!

"Không nên... Đừng có ngừng lại..." Nàng mở con ngươi nhỏ đầy nước mắt động, đáng thương không ngớt nhìn hắn.

"Lăng nhi ngoan." Hắn bắt được mắt cá chân trắng tinh của nàng, làm cho hai chân nàng tách ra đạp ở trên giường đệm, bộ vị hai người giao hợp có thể thấy được rõ ràng.

"Không nên như vậy." Nàng vội vàng muốn khép lại hai chân, mới không muốn hắn nhìn thấy địa phương xấu hổ chết người như vậy.

Hắn cũng không cho phép."Lăng nhi, nàng không phải nói đừng có ngừng sao? Không muốn dừng lại, liền tự mình đến." Hắn tà khí nói.

"Ta không hiểu..." Nghe vậy, nàng trừng lớn con ngươi, không dám tin tưởng lắc lắc đầu.

Nàng chỉ bắt quá hương qua hai lần nam nữ khoái hoạt mà thôi, nàng làm sao hiểu được thế nào... Tự mình đến?

"Ta biết nàng không hiểu." Hắn đương nhiên hiểu rõ nàng đối với việc nam nữ khoái hoạt vẫn ngây thơ không rõ, sao có thể sẽ hiểu được thế nào lấy lòng song phương?"Vì thế ta đây không phải đang dạy nàng sao? Ngoan, cúi đầu nhìn."

Hắn cố ý rất thẳng lưng, khiến cho nàng thét một tiếng kinh hãi.

Nàng sợ hãi cúi đầu, cảnh tượng ánh vào đáy mắt lại khiến nàng ngượng ngùng cơ hồ muốn bất tỉnh. Nàng vội vã muốn quay mặt đi, trốn khỏi hình ảnh "Ô nhiễm" thị giác bậc này.

"Lăng nhi, ta nhưng không cho phép nàng không đánh mà chạy. Nhìn!" Hắn giữ mặt của nàng, làm cho tầm mắt của nàng ngoan ngoãn dừng lại ở vị trí hai người giao hợp, sau đó bàn tay to nâng lên vòng eo mảnh khảnh, lại buông tay --

"A!"

Thân thể tuyết trắng nặng nề mà ngã ngồi bên hông của hắn, không ngờ lại kích thích một ba làm người ta vừa sợ lại không muốn khoái cảm.

Nhưng hắn không có khinh địch như vậy buông tha nàng, bàn tay to liên tục tái diễn động tác nâng lên rồi lại buông tay, làm cho nàng cảm thụ khoái cảm tuyệt diệu kia.

Đáng trách chính là hắn lại giống như vừa rồi ngay lúc nàng bắt đầu cảm thấy khuây khỏa lại ngừng lại.

"Đã hiểu sao?" Hắn hỏi.

"A?" Nàng ngẩn ra, đối với vấn đề của hắn tựa hồ trong khoảng thời gian ngắn phản ứng không kịp.

"Ngốc Lăng nhi." Hắn yêu thương chế nhạo nàng, sau đó lại làm một lần động tác vừa rồi."Này, đã hiểu sao?"

Lần này nàng hiểu rõ hắn đang hỏi cái gì, nàng đỏ mặt gật gật đầu.

"Rất tốt." Quả nhiên tự thể nghiệm là tốt nhất, phương pháp giáo rõ ràng nhất."đã hiểu sao? Như vậy kế tiếp tới phiên nàng."

Nàng chần chừ, sau đó bắt đầu ngây ngốc dùng động tác lấy lòng hai người.

Dần dần, nàng quen thuộc phương pháp này, động tác dần dần trở nên thông thuận, hơn nữa cũng tăng nhanh tốc độ, cảm thấy khoái cảm càng nhiều hơn.

Nàng cười trên người hắn lên xuống, hai vú tuyết trắng trước ngực nảy ra từng đợt sóng hoa mắt, đỏ tươi cái miệng nhỏ không nhịn được dật ra từng tiếng thở gấp vừa ngọt vừa mềm.

Tình cảnh mê người như vậy làm cho lửa nóng của Phục Thành Ngạn càng bùng cháy, ở lúc nàng ngồi xuống thẳng lưng nghênh hướng nàng, làm cho khoái cảm gấp bội.

"Ân... Như vậy... thật xấu hổ..." Nàng cúi đầu, nhìn thấy bộ vị giao hợp của hai người, trông thấy mặt hoa của mình thế nhưng nhiều đến mức dính ướt hồng của hắn.

Mà mỗi một lần lượt động, đều phát ra tiếng giao hợp xấu hổ chết người, kết hợp yêu kiều của nàng cùng thô suyền của hắn, tiếng vang ái muội sắc tình tự nhiên khiến thân thể của nàng càng mẫn cảm, thấm ra nhiều mặt hoa hơn.

"Ngô... Lăng nhi, hào bông! Lại nhanh một chút..." Hắn cũng rơi vào tình dục, chỉ nghĩ cướp đoạt khoái cảm trên người nàng.

"Ừ... Không nên... A..." Bất ngờ, rên rỉ của nàng trở nên cấp tốc, đùi cơ thể buộc chặt lại.

"Là ở đây sao?" đâm vào nơi thịt non khác lạ, hắn nắm chặt hông của nàng trúc trắc hỏi.

Nàng lắc lắc đầu, không rõ hắn muốn làm gì. Nhưng sau một khắc, nàng đã hiểu.

Bởi vì sau mỗi một lần chạy nước rút hắn đều hướng phía khối thịt non kia, bức nàng hô lên một tiếng lại một tiếng giống như thỏa mãn lại tựa khát cầu kêu gọi.

"A a... Không nên... Nơi đó không nên..." khoái cảm nhạy bén mới lạ đánh úp về phía cảm quan mẫn cảm non nớt của nàng.

Gay cấn vui thích kia khiến nàng sợ hãi, muốn cự tuyệt, thế nhưng về phương diện khác, thân thể của nàng lại chủ động nghiêng hướng khoái cảm cực hạn, mất thuần tâm lý làm cho nàng không khỏi tràn ra một tiếng nức nở.

"Lăng nhi... Của ta Lăng nhi..." Hắn thỉnh linh rời khỏi mật huyết của nàng, làm cho nàng nằm úp sấp phục ở trên giường, nâng lên mông nhỏ tuyết trắng hướng về phía hắn, lấy lửa nóng ở hoa huyết xâm nhập cạp sát .

Ở lúc nàng nhẹn không được mở miệng cầu xin, hắn mới để chính mình xâm nhập chỗ sâu nhất của nàng, hung hăng dùng sức trều cấn, hưởng dụng thân thể của nàng.

Hắn cúi đầu, lấy răng cắn sợi dây yếm buộc sau lưng nàng cỡi ra, làm cho cái yếm hồng nhạt rớt xuống trên giường, bàn tay to tiến lên phía trước cầm một cái vú mềm, tùy ý xoa bóp, nhũ tiêm bị đầu ngón tay chơi đùa sớm đã đứng thẳng.

"Lăng nhi, nói cho ta biết có thích không?" Hắn tiến tới bên tai nàng hỏi.

"Ân... vui, thích... A a..." Nàng bị loay hoay làm thần trí mơ hồ, ngay cả mình nói gì cũng không rõ ràng lắm.

Đương khoái cảm từng tầng một trong cơ thể ngưng tụ, nàng nâng mông nhỏ để hắn xâm nhập vào. "Van cầu chàng... Phục Thành Ngạn... Cho ta..."

Hắn làm theo lời nàng tăng thêm lực đạo vòng eo, xâm nhập thật sâu vào nàng, mang cho nàng khoái cảm.

Khoái ý trong cơ thể vượt qua nhưng mức độ tiếp nhận của nàng, nàng không chịu được liên tiếp phát ra tiếng ngâm mê người mềm mại, mười ngón không khỏi quàng chặt sau lưng của hắn, ở trên lưng của hắn lưu lại vết cào.

"Ta, ta không được... Từ bỏ..." Phảng phất như bị lơ lửng trên không trung, tâm lại bị vướng lại, loại cảm giác làm người ta vừa sợ vừa yêu này khiến cho nàng mở miệng hướng nam nhân trên người cầu xin tha thứ.

"Chờ ta, chúng ta cùng nhau." Hắn thô giọng mở miệng, nam tính tráng kiện tập trung công kích điểm mẫn cảm trong cơ thể nàng, trong nháy mắt đem nàng đưa đến thiên đường.

Đại lượng lớn mật hoa chảy ra huyết khẩu, làm cho nam nhân công kích xâm phạm càng thêm thông thuận, cũng làm cho thân thể mẫn cảm của nàng run rẩy, hoa huyết ướt đầm một trận co rút nhanh, chăm chú bọc khỏa mạnh mẽ cường tráng ở trong cơ thể.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, nhanh chóng ở trong huyết nhỏ chặt trất luật động, đem bạch trọc dục hóa toàn bộ xả ra trong thân thể nàng...

Hắn dùng khí lực còn dư thừa trở mình, một tay đem thân thể hư mềm của nàng kéo vào trong lòng, không muốn đem nàng nhỏ nhắn xinh xắn đè ép hư.

Nàng thở phì phò, một hồi hoan ái vừa rồi kia cướp đi tất cả khí lực của nàng, hiện tại thân thể của nàng mệt mỏi không chịu nổi; nhưng mà, đầu của nàng lại rất thanh tỉnh.

Thân hoàng tử của nàng, Uất Trì Phụng Nhi!

"Làm sao vậy?" Cảm thấy thân thể nàng dần dần cứng ngắc, Phục Thành Ngạn lập tức cúi đầu hỏi.

"Hoàng tử của ta... hoàng tử của ta nàng..." Hường Lăng Ba bắt chặt cánh tay Phục Thành Ngạn, trong lòng như có lửa đốt mất bình tĩnh kiềm chế thường ngày.

Nàng thật đáng chết! Hoàng tử hiện tại đang ở trong nước sôi lửa bỏng, nàng thế nhưng cùng nam nhân trên giường mây mưa thất thường? !

"Yên tâm" Hắn trước trấn an nàng, "Như Ngạch Long nói, hiện tại Hoa Triều nữ vương chỉ là bị cầm tù trong cung điện, nhất thời bọn họ sẽ không dám đối với nữ vương làm gì. Chúng ta lập tức tìm Bình Dã vương thương lượng, xuất binh tương trợ, nhất định có thể cứu hồi nữ vương."

"Vương gia thực sự sẽ giúp chúng ta?" Hường Lăng Ba không thể không hoài nghi.

Tính cách thích làm theo ý mình của Bình Dã vương toàn quốc đều biết, không người nào có thể thay đổi quyết định của hắn. Hắn nếu không có hứng thú, cho dù là hoàng đế hạ lệnh, hắn cũng không làm theo; nhưng nếu một khi khiến cho hắn hứng trí, dù cho cùng tất cả đại thần trong triều thành địch, hắn cũng không thay đổi quyết định.

"Nàng đã quên sao? Nàng còn có một núi dựa lớn." Phục Thành Ngạn nhắc nhở Hường Lăng Ba.

"Ai?"

"Hoa ma ma."

Điều không ngờ được chính là, chuyện cứu Hoa Triều nữ vương không cần Hường Lăng Ba cùng Hoa ma ma cầu xin nhờ Hoa ma ma ở bên gối Bình Dã vương nói tốt vài câu, Bình Dã vương cũng đã chinh đốn tam quân, tùy ý xuất binh Hoa Triều quốc, giúp Hoa Triều nữ vương thu thập loạn thần tặc tử trong nước.

Bởi vì có một người nam nhân, trước lúc Hường Lăng Ba đi cầu xin Hoa ma ma, cũng đã cùng Bình Dã vương đòi thù lao chi ân năm đó cha hắn cứu

Hoa ma ma một mạng.

Công Tôn Minh Trạch, tể tướng Hoa Triều quốc dưới một người, trên vạn người.

Hắn nắm giữ đại bộ phận quyền lực Hoa Triều quốc, vì Hoa Triều nữ vương ra mưu hiến kế, vì Hoa Triều quốc đặt thịnh hưng chi thế.

Bất quá, Bình Dã vương mặc dù đáp ứng Công Tôn Minh Trạch xuất binh thảo loạn thần tặc từ phạt Hoa Triều quốc, nhưng kiên trì không chịu tự mình mang binh, mà đem trách nhiệm hết thảy giao cho một mình Công Tôn Minh Trạch, chính mình thì ở lại Thịnh vương triều cùng Hoa ma ma phong hoa tuyết nguyệt.

Công Tôn Minh Trạch sốt ruột cứu chủ không nói hai lời tiếp nhận, trong vòng 3 ngày ngăn ngừa hoàn toàn quen thuộc với tính cách cùng với bản lĩnh của các tướng lĩnh, đề trong chiến dịch có thể vận dụng người thích hợp.

Năng lực của Công Tôn Minh Trạch cùng với lòng trung tâm cứu chủ cảm động mọi người, bởi vậy chỉ cần ngăn ngừa mấy ngày, đại quân liền chuẩn bị thỏa đáng, chỉ đợi Công Tôn Minh Trạch ra lệnh một tiếng là ngay lập tức đi Hoa Triều quốc, cùng Hoa Triều đại quân nội ứng ngoại hợp, giải cứu Hoa Triều nữ vương.

"Công Tôn tể tướng, ta cũng hi vọng có thể theo quân xuất chinh, hồi Hoa Triều quốc cứu hoàng tỷ." Hường Lăng Ba khôi phục một thân kính suất nam trang, thẳng tiến quân doanh hướng Công Tôn Minh Trạch đưa ra yêu cầu.

Mà Phục Thành Ngạn thì làm bạn ở bên cạnh nàng, theo nàng đến quân doanh.

Hắn không đồng ý nàng theo quân xuất chinh, hồi Hoa Triều quốc nghênh cứu Hoa Triều nữ vương, nhưng nàng yêu tỷ sốt ruột hoàn toàn không nghe hắn khuyên can, vọt tới quân doanh tìm Công Tôn Minh Trạch.

"Nhị công chúa, thứ cho thần đáp không cho phép." Công Tôn Minh Trạch thả xuống công văn trong tay, vẻ mặt kiên quyết phản đối.

"Vì sao? Hoàng tỷ gặp nạn, thân là hoàng muội ta lẽ ra đi trước cứu giúp, vì sao tể tướng lại không chịu đồng ý?" Hường Lăng Ba lòng nóng như lửa đốt, hi vọng Uất Trì Phụng Nhi có thể sớm ngày được cứu, không cần bị cầm tù ở chỗ sâu trong hoàng cung, trở thành tù binh của người khác.

"Bởi vì mục tiêu của Triều vương gia không đơn giản chỉ là nhốt nữ vương, mà là nhị công chúa." Công Tôn Minh Trạch nhìn thẳng dung mạo như hoa kia, tựa hồ muốn tìm kiếm cảm giác quen thuộc.

Dung mạo như hoa kia cùng một dung mạo mỹ lệ khác có vài phần tương tự...

"Là bởi vì Triều vương gia muốn lấy ta làm con rối, thỏa mãn dục vọng của hắn đối với quyền lực?" Hường Lăng Ba nhớ lại lời nói của Ngạch Long.

"Không sai. Triều vương gia đã phái ra vô số phản tặc võ công cao cường muốn bắt giữ nhị công chúa, hiện tại nhị công chúa đang đứng trong nguy hiểm. Nếu như nhị công chúa theo quân xuất chinh lúc này, không thể nghi ngờ là đang cấp cho Triều vương gia một cơ hội thật tốt." Công Tôn Minh Trạch nhàn nhạt phân tích tình thế trước mắt.

"Thế nhưng, hoàng tỷ nàng..."

"Nhị công chúa, xin tin tưởng thần nhất định sẽ cứu nữ vương trở về, cũng đem quân phản loạn trục xuất." giọng nói bình thản không thiếu uy nghiêm.

Hắn cho tới bây giờ đều cẩn thận từng li từng tí bảo hộ Uất Trì Phụng Nhi, tuyệt đối không làm cho nàng có mây may thương tổn, đơn giản chỉ vì nàng là Nữ vương của hắn, cũng là nữ nhân quan trọng nhất của hắn !

Bây giờ Triều vương gia thậm chí còn có gan chó, ý đồ muốn soán vị, còn nghĩ muốn Uất Trì Phụng Nhi cầm tù ở trong hoàng cung, thù này, hắn nhất định sẽ trả lại gấp mấy lần cho Triều vương gia, làm cho hắn muốn sống không được, muốn chết không xong!

"Ta cũng không phải là không tin tưởng năng lực của tể tướng, mà là thực sự không cách nào ngồi yên không để ý đến." Hường Lăng Ba trầm giọng nói, tình tỷ muội không lời nào có thể diễn đạt được. "Từ mấy năm trước Lăng Ba từ biệt hoàng tỷ, cự tuyệt yêu cầu về nước của hoàng tỷ, Lăng Ba đối với việc không cách nào đồng ý yêu cầu tỷ muội đoàn viên của hoàng tỷ vẫn canh cánh trong lòng. Bây giờ nghe được hoàng tỷ bị cầm tù, mà Lăng Ba lại bất lực, tể tướng muốn Lăng Ba thế nào tỉnh táo lại?"

Uất Trì Phụng Nhi là mối quan tâm duy nhất ở Hoa Triều quốc của nàng, cũng là cốt nhục tình thâm duy nhất của nàng.

Hoàng tỷ từ nhỏ liền chăm sóc nàng, bảo hộ nàng, thậm chí mấy năm trước đến Thịnh vương triều yêu cầu nàng về nước bị cự tuyệt cũng dễ dàng tha thứ cho sự tùy hứng cùng ích kỷ của nàng, để cho nàng tiếp tục ở Thịnh vương triều trải qua cuộc sống yên lặng vui vẻ, chính mình thì trở lại trong cung trải qua cuộc sống ngơ lơ ta gát.

Một phần áy náy nồng đậm, vẫn chiếm giữ ở trong lòng Hường Lăng Ba.

"Ta hiểu được." Sau một hồi khá lâu, Công Tôn Minh Trạch mở miệng.

"Tể tướng ngụ ý, là đồng ý cho ta theo quân xuất chinh sao?" Hường Lăng Ba vui mừng không kìm được.

"Đúng vậy." Công Tôn Minh Trạch gật gật đầu, nghĩ thầm nữ vương cũng nhất định phi thường tương niệm mười mười.

"Thật tốt quá!"

"Nhưng vì bảo đảm an nguy của nhị công chúa, thần sẽ phái ra vài hộ vệ bảo hộ nhị công chúa." Công Tôn Minh Trạch tính toán như vậy, lại bị Phục Thành Ngạn cự tuyệt.

"Không cần. An nguy của nhị công chúa các người do ta phụ trách." Nàng là nữ nhân của hắn, tại sao có thể để cho những người khác đến bảo hộ?

"Vị công tử này là?"

"Phục Thành Ngạn." Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ.

"Phục công tử, ta làm sao có thể xác định người có thể bảo hộ được nhị công chúa?" Thấy Phục Thành Ngạn thông dong ứng đối, Công Tôn Minh Trạch liền biết hắn là người không tầm thường.

Nhưng hắn vẫn cần phải cẩn thận đích xác bảo vệ an toàn của Hường Lăng Ba, hắn không cho phép lúc nghênh cứu Uất Trì Phụng Nhi có chuyện phát sinh gì xảy ra, kéo dài thời gian nghênh cứu.

"Nếu như ta không cách nào bảo hộ nàng, như vậy một đám hộ vệ của cũng người kia tuyệt đối không làm được." Phục Thành Ngạn đối với thân thủ của mình mặc dù không có mười phần lòng tin, nhưng hắn đối với công lực hạ độc của mình lại có lòng tin tuyệt đối.

Công Tôn Minh Trạch dưới đáy lòng âm thầm tán thưởng, cũng theo hắn nhìn về phía Hường Lăng Ba trong nháy mắt đoán ra mối quan hệ giữa hai người. "Được, như vậy Phục công tử, an nguy nhị công chúa ta liền giao cho người."

"Yên tâm."

Hắn tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn của nàng, hắn lấy tính mạng của mình lập lời thề!

Đại quân do Công Tôn Minh Trạch dẫn đầu ngày thứ hai liền lên đường, cấp tốc đi Hoa Triều quốc cứu Hoa Triều nữ vương đang bị nhốt.

Dọc theo đường đi, đại quân liên tiếp thắng lợi, mà quân địch cũng bị đánh cho quân lính tan rã, liên tiếp lui về phía sau.

Nhưng Công Tôn Minh Trạch không có bị thắng lợi làm mờ mắt.

Quá mức đơn giản! Quân đội Triều vương gia đại bộ phận đều là binh lính lão luyện, đại quân chân chính, hiển nhiên còn chưa có phái ra ứng chiến.

Triều vương gia nhất định cho là bọn họ không có chuẩn bị quân lương đầy đủ, vì thế tính toán lấy phương thức tiêu hao, từng chút từng chút kéo chậm trễ hành của bọn họ, thẳng đến quân đội Công Tôn Minh Trạch người bị thiếu.

Nhưng hắn sai đánh giá một điểm, đó chính là hắn quá xem thường lực lượng đại quân của Bình Dã vương.

Cho dù một tháng trôi qua, đại quân vẫn không thấy mệt mỏi, trái lại càng chiến càng dũng mãnh, sĩ khí ngút trời hơn nữa quân lương sung túc, Bình Dã vương cũng không dừng ở hậu phương trợ giúp.

Đại quân thẳng tiến cửa thành thủ đô Hoa Triều, nhưng không được vào thành, khiến cho Công Tôn Minh Trạch quyết tâm ngoan tuyệt, cùng phản quân diễn ra cuộc chiến bao vây thành.

Mất thấy tinh thần đôi phương như lửa, bên trong thành, Triều vương gia cũng bắt đầu lo lắng.

"Làm sao bây giờ? Đại quân Công Tôn Minh Trạch đã thủ ở ngoài thành nhiều ngày, nếu chúng ta không nghĩ ra biện pháp, thì rất nhanh sẽ thất thủ!" Triều vương gia hướng thuộc hạ rộng to hơn: "Các người nói chuyện a! Từng người một không nói tiếng nào, các người mỗi người đều bị hạ được cảm không nói được sao?"

"Hừ! Người tìm lũ phế nhân này về, đương nhiên là không có ai dùng được." lời nói lạnh lùng trào phúng từ miệng một thiếu nữ khoảng hơn mười tuổi nói ra.

"Người có kế hoạch gì sao?" Triều vương gia nhìn phía thiếu nữ, lại thiếu chút nữa bị cách ăn mặc kinh thế hãi tục của nàng dọa đến. "Người người người... Người mặc y phục gì vậy? Mau thay ra cho bản vương!"

"Bất quá là một bộ quần áo mà thôi, cần nổi giận sao?" Thiếu nữ nhún nhún vai, trên người mặc một cái yếm ti mỏng cùng với một cái váy ngắn chỉ đến trên đùi, tuyệt không chú ý vai tuyết trắng hương nộn, thắt lưng cùng với hai chân thon dài của chính mình bại lộ ở trước mắt mọi người.

"Người thân là quận chúa, tại sao có thể để người khác thấy thân thể của người? !" Huyết khí dâng lên, Triều vương gia thiếu chút nữa bị đường nữ làm tức chết.

"Được rồi! Người đã muốn ta lập tức đi thay y phục, ta liền đi thay!" Thiếu nữ giả bộ từ ghế dựa điều khắc lớn đứng dậy. "Nhưng thay quần áo xong, ta sợ ta sẽ đem kế hoạch quên hết."

Trong lúc mơ hồ, yếu điệu thân thể như ẩn như hiện, khiến một đám nam nhân nhìn thẳng mắt.

"Hết thầy ra ngoài cho ta!" Triệu vương gia rống cả đám thuộc hạ, sau đó ẩn đường nữ ẩn ngồi vào ghế. "Nói mau ngươi có kế hoạch gì?"

Thiếu nữ tránh khỏi kiềm chế trên người, mở miệng nói: "Trên cơ bản, ngươi bây giờ chỉ có hai con đường có thể đi."

"Đường gì?"

"Một là ngươi lập tức thả nữ vương, cũng hướng Công Tôn Minh Trạch đầu hàng, sau đó ngoan ngoãn thúc thủ chịu trời, may ra ngươi còn có thể toàn thân." Nàng cười hi hi nói, tuyệt không đem sắc mặt Triệu vương gia hăng giọng nhìn vào mắt.

"Con đường thứ hai đâu?"

"Đó chính là bắt giữ nhị công chúa."

"Bắt giữ nhị công chúa? Bắt nàng tới làm cái gì?" Uống trà nói chuyện phiếm sao?

Thiếu nữ không kiên nhẫn trộn mắt một cái, đối với đường phụ vô tri có điểm không thể chịu nổi. Đầu heo như vậy cũng dám vọng tưởng làm hoàng đế? Giống như lấy trứng chọi đá.

Nếu không phải là dọc theo đường đi có nàng cùng ca ca sinh đôi tương trợ, lão già chết tiệt này nhất định không cách nào vẫn bình yên vô sự đến nay.

"Nước chư hầu láng giềng sợ đi không chịu xuất binh tương trợ, cũng bởi vì ngươi danh không chính, ngôn không thuận. Vì thế ngươi bây giờ nhất định phải nhanh chóng đem nhị công chúa bắt trở về, làm cho nàng đảm đương nữ vương bù nhìn, như vậy ngươi có thể danh chính ngôn thuận cầu các chư hầu xuất binh."

"Đúng đúng đúng, thế nào bên ta lại không nghĩ tới đâu? Vẫn là Khổ nhĩ ngươi thông minh." Triệu vương gia hưng phấn gật đầu, sau đó hướng mọi người hạ lệnh. "Nếu như ai có thể đem nhị công chúa bắt đến trước mặt của ta, sau khi thành sự ta liền phong hân làm vương gia!"

Hắn ném ra miếng mồi ngon ngọt.

Từ xưa con người đều có tham niệm, vì lý do mà nhiều người chết; mà chúng sinh lại không cách nào nhìn thấu điểm này, vẫn giống như thiêu thân lao đầu vào lửa chịu diệt vong.

"Nhớ kỹ, muốn bắt nhị công chúa ngươi phải cẩn thận một chút, bởi vì bên người nhị công chúa có một nam nhân tinh thông độc dược."

Thiếu nữ vung lên một nụ cười gần như tàn khốc, dịu dàng đứng dậy, lui ra.

Giúp lão già chết tiệt này lâu như vậy, nàng cũng mệt mỏi, hiện tại nàng chỉ muốn trở lại khuê phòng của mình, hảo hảo mà ngủ một ngày.

Lão già này thành hay bại, nhìn tu vi của hắn vậy!

Tiếng cười lạnh lùng thanh thúy vang lên, vẫn vang vọng ở trong đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Lưu Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Ban đêm, quân doanh Thịnh vương quân.

Không ngờ tới Triệu vương gia sẽ nhẫn tâm đối đãi cháu gái ruột của mình như vậy, hận ý Hường Lăng Ba đối với hắn càng điên cuồng.

"Lăng nhi." nhiệt độ cơ thể nam tính ấm áp từ phía sau truyền đến, vì ban đêm hơi lạnh thêm một tia ấm áp. "Đêm đã khuya, vì sao còn không đi ngủ?"

"Ta ngủ không được." Hường Lăng Ba không có tránh vòng vây Phục Thành Ngạn, nhu thuận ở trong lòng hắn, bắt đầu dĩ trả lời.

Chẳng bao lâu sau, nàng đối với ngực của hắn không còn có cảm giác xa lạ, thậm chí còn sinh ra ý lại cùng với quyến luyến? Điều này đối với nàng mà nói không thể nghi ngờ là cấm kỵ.

Nhưng mà, nàng không cách nào cự tuyệt, bởi vì việc này tựa hồ đã thành một loại thói quen; mà thói quen thường đều là khó có thể thay đổi.

Thật đáng sợ nha! Nam nhân này bắt quá mới xuất hiện một khoảng thời gian, cũng đã triệt triệt để để thay đổi cuộc sống của nàng; nếu tiếp tục nữa, hấn cùng với nàng rốt cuộc sẽ biến thành thế nào?

Là tốt? Là xấu? Là bi thương? Là vui?

"Cho nàng mút quả, mua suy nghĩ bây giờ của nàng." Giọng nói nam nhân trên tức lại vang lên, trong giọng nói mang theo nồng đậm ôn nhu.

Nghe vậy, sắc mặt nàng đỏ lên, không muốn cho hấn biết chính mình đang suy nghĩ về hấn, niệm hấn. "Không có gì, chẳng qua là đang suy nghĩ về hoàng tỷ mà thôi." Nàng nói dối.

"Yên tâm, Triệu vương gia kia cũng nhanh đầu hàng thôi. Đến lúc đó, nàng là được nhìn thấy hoàng tỷ nhớ mãi không quên." Phục Thành Ngạn khẩu vị không đúng nói.

Từ khi nữ vương xảy ra chuyện, tâm tư Hường Lăng Ba toàn đặt trên người nàng, cho dù hấn mỗi ngày ngày ngày thời thời khắc khắc làm bận ở bên cạnh nàng, nàng cũng sẽ hoàn toàn quên người yêu thân mật là hấn, thời gian hai người bồi dưỡng tình cảm ít lại càng ít, làm hấn vừa giận vừa tức.

Bắt quả nhìn ở nữ vương là của nàng thân hoàng tỷ phân thượng, vì thế hấn nhẫn!

"Ta không biết, tâm lý của ta luôn luôn tồn tại một tia bất an." Nàng gồi đầu lên vai hấn, nhắm mắt lại.

"Không cần bất an, Công Tôn Minh Trạch sẽ hảo hảo bảo vệ hoàng tỷ của nàng. Nếu không thể đem hoàng tỷ của nàng bình yên vô sự cứu ra, hấn cũng uống là nam nhân!" Liền nữ nhân mình yêu thích đều không cứu được, loại nam nhân này cũng xứng đáng là nam nhân sao?

Kia quả thực là nói xấu nam nhân!

"Chàng là nói tởm tướng cùng hoàng tỷ bọn họ..." Hường Lăng Ba kinh ngạc mở mắt ra, ở trong lòng Phục Thành Ngạn xoay người nhìn hấn.

"Tám chín phần mười." Công Tôn Minh Trạch thường xuyên xuyên qua Lăng nhi của hấn tường niệm nữ nhân yêu mến, nếu không phải biết Công Tôn Minh Trạch ý không ở trên người Lăng nhi, hấn đã sớm hạ độc độc chết nam nhân kia!

"Bọn họ... Thật khiến người ta ngoài ý muốn." Hường Lăng Ba bất khả tư nghị nói.

Còn nhớ hồi bé Công Tôn Minh Trạch cùng Uất Trì Phụng Nhi hình như bất tự không hợp nhau, cả ngày làm cho lão hoàng đế cùng với tiền tể tướng rất đau đầu.

Cái này kêu là không oán không thành phu thê sao?

"Lăng nhi, thời gian này nàng thật là bỏ quên ta." Thấy Hường Lăng Ba lại bắt đầu đem lực chú ý đặt ở trên người những người khác, Phục Thành Ngạn bộ dạng "Khí phu" oán giận nói.

Thấy thế, Hường Lăng Ba nhin không được bị hấn chọc cười.

"Nàng chỉ biết cười." Hấn mân miệng, vẻ mặt không có hảo ý nhìn nàng. "Còn không mau một chút đến thân thân người yêu thân mật của nàng? Ta đang chờ đây!"

"Chàng bỏ ý định đó đi." Nàng cười khê đẩy hấn ra, không cho hấn thực hiện được.

"A a a, trái tim của ta bị thương, tiểu Lăng nhi của ta thế nhưng đem người tuần mỹ không tỷ vết như ta đẩy ra? Trời ạ! Tiểu Lăng Ba, nàng thật ngoan tuyệt, thật nham hiểm!" Hấn giả vờ bị thương đem mặt vui vào gáy nhỏ của nàng, xấu xa cợt xát.

Nàng ngửa ngáy cười, giãy giụa muốn đẩy hấn ra, không ngờ hấn dính nàng chặt muốn chết, hoàn toàn không cho nàng có cơ hội giãy giụa.

"Mau buông, hiện tại ta mặc nam trang, hai nam nhân ôm cùng một chỗ, còn thể thống gì?" Nàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đứng đắn nói.

"Cho dù nàng là nam nhân, ta cũng nguyện ý vì nàng mà có đoạn tụ chi phích." Hấn vô lại nói, bàn tay to còn làm càn đặt trước ngực nàng.

Nàng mặt đỏ lên, một tay vuốt ve bàn tay đang vuốt ve hông nàng. "Đừng quá phận." Nàng thấp giọng cảnh cáo, lại bất đắc dĩ thấy hấn nở một nụ cười xấu xa.

Nàng không thể tránh được than nhẹ một tiếng, hấn lại đột nhiên bỏ một viên thuốc vào trong miệng nàng. "Ấn." Hấn tựa ở bên tai nàng nói nhỏ.

Căn cứ vào lần trước bị hấn đút vào độc trà, lần này nàng cũng không có như vậy ngoan ngoãn nuốt vào được hoàn. Nhưng hấn lại bắt nàng nuốt vào, bá đạo lấy nụ hôn phong kín môi, thẳng đến viên thuốc tan trong miệng của nàng.

Nàng quay mặt đi, lại ngửi được một trận mùi thơm kỳ dị.

"Mê hương." Hấn thấp giọng giải thích.

Vẫn chưa nói xong, hơn mười tên hắc y nhân liền từ ngoài chạy vào doanh trường. "Giao ra nhị công chúa, ta còn có thể cho ngươi toàn thân." "

"Mơ tưởng." Phục Thành Ngạn dấu tay hướng thất lưng, tính toán lấy ra độc dược làm cho mấy khách không mời mà đến này ném thử.

"Vậy đừng trách chúng ta thủ đoạn độc ác. Lên!" Hắc y nhân rút ra đại đao, đao đao hướng trên người Phục Thành Ngạn khua tới.

Không giống với một đám ô hợp lần trước của Ngạch Long, lần này tất cả hắc y nhân đều có công phu thật tốt, một đao một quyền một cước hoàn toàn nghiêm túc.

Phục Thành Ngạn ôm Hường Lăng Ba lui về phía sau, né tránh đao quyền đến trước mặt, đem độc phấn cất trong ống tay áo hướng hắc y nhân vẩy tới.

Nhưng mà, độc phấn đối với hắc y nhân lại không tạo nên một chút tác dụng, hắc y nhân dường như vô sự tiếp tục lấy đao bổ về phía Phục Thành Ngạn, đao đao trí mạng.

"Lần này có chú ý đâu." Phục Thành Ngạn thấy độc phấn của mình một điểm tác dụng cũng không có, trái lại càng có vẻ thêm hưng trí bùng bùng.

"Chàng có nắm chắc không?" Thấy hán bộ đáng dễ dàng, Hường Lăng Ba tò mò hỏi: "Độc phấn của chàng đối với bọn họ một điểm hiệu quả cũng không có."

"Đương nhiên. Nàng có nhìn thấy kim châm trên đỉnh đầu bọn họ?" Lui mấy bước nữa né tránh, hán bắt ngờ kề gần nàng tai hỏi.

Hường Lăng Ba giương mắt nhìn nhìn, quả nhiên, trên đỉnh đầu bọn họ có kim châm. "Kia có tác dụng gì?"

"Mấy cây kim châm kia che lại mấy huyết vị chủ yếu bên trong cơ thể của bọn họ, có thể trong khoảng thời gian ngắn bách độc bất xâm." Phục Thành Ngạn nhàn nhạt giải thích, một bên rút ra ngân châm dính ở cổ tay.

"Trong thời gian ngắn bách độc bất xâm?" Có lợi hại như vậy?

"Thế nhưng đồng thời cũng sẽ làm bọn hán tuổi thọ rút ngắn." Trở thành danh xứng với thực quỷ đoản mệnh.

Trong lúc nói chuyện, hán ném mấy cây ngân châm, thẳng cắm ở trên cánh tay hai hắc y nhân. Chỉ thấy hai hắc y nhân sau khi trúng châm, không nói tiếng nào té trên mặt đất, không nhúc nhích.

Thấy đồng bạn ngã xuống đất không dậy nổi, mấy hắc y nhân thiếu kiên nhẫn lập tức tiến lên, một đao bổ về phía hai người dường như không có việc gì vẫn có thể dễ dàng nói chuyện nam nữ.

Mấy người đồng thời công kích, Phục Thành Ngạn đem Hường Lăng Ba đặt bên cạnh, trở tay rút ra mười mấy cây ngân châm ném hướng bọn họ, trong nháy mắt khiến mấy đại hán ngã xuống đất không dậy nổi.

Hắc y nhân dẫn đầu mất thấy đồng bạn của mình từng người một ngã xuống đất không dậy nổi, mục tiêu lập tức chuyển dời đến trên người Hường Lăng Ba đứng một bên xem cuộc vui.

Hán xông lên trước, bả đao gác ở trên cổ Hường Lăng Ba, sau đó hét lớn: "Dừng tay! Nhị công chúa hiện tại ở trong tay của ta."

Nghe tiếng, Phục Thành Ngạn quả nhiên dừng lại động tác, nguyên bản tròn mắt mang theo nhột nhột hứng thú trở nên lạnh lùng mà không có nhiệt độ.

Hắc y nhân kia phạm vào lỗi sai tương tự-- hán thế nhưng đem đao gác trên cổ Hường Lăng Ba!

Trong cơ thể có một cỗ tức giận khó có thể ức chế, khiến Phục Thành Ngạn cơ hồ mất đi lý trí muốn tiến lên đem hắc y nhân băm nát vạn đoạn.

Nhưng sau một khắc, Hường Lăng Ba lại một tay bẻ tay hắc y nhân, thân thể gầy yếu nhìn như vô lực lại đem đại hán dùng sức quật ngã!

"Ta chưa bao giờ nói qua ta biết võ công." Hường Lăng Ba nhún nhún vai, hướng một đám hắc y nhân mất thăng bằng giải thích. "Được rồi, các ngươi hiện tại tốt nhất nói cho ta biết, là ai cho các ngươi vào?"

Dây dưa lâu như vậy, nhưng không thấy bất luận một tên lính quèn nào tiến vào điều tra xảy ra chuyện gì, rất hiển nhiên những hắc y nhân này không chỉ có chuẩn bị mà đến, hơn nữa còn có nội ứng tiếp ứng bọn họ.

Hắc y nhân không nói một câu, lại sử dụng chiêu thức ác liệt hơn để đối phó bọn họ.

Hường Lăng Ba lấy đầu ngón chân khoi mào đại đao trên mặt đất, dùng đao pháp gọn gàng rất nhanh phản kích địch nhân. Vừa nhấc chân, đem một trong đó tới gần của nàng đại hán gạt ngã, giẫm nát dưới chân.

"Nói! Ai là nội ứng của các ngươi?" Nàng dưới chân dùng sức, giẫm nát huyết đạo giữa cổ tay đại hán.

Đại hán nhịn xuống tiếng kêu đau, liều chết không chịu lên tiếng.

Thật mạnh mẽ! Hường Lăng Ba một cước giẫm hướng huyết đạo đang đau của hán, sau một hồi không cần thiết, hán hô to một tiếng, miệng sùi bọt

mép ngất đi.

Giải quyết xong một tên, nàng hướng phượng hướng Phục Thành Ngạn đi đến; thỉnh thoảng dư quang khóe mắt thoáng nhìn ngoài doanh trường thế nhưng hiện lên mấy đạo ngân quang, thẳng hướng Phục Thành Ngạn.

Một câu "Cẩn thận" xuất ra khỏi miệng, còn không kịp kêu lên, thân thể của nàng đã làm ra động tác phản xạ, lao thẳng tới bên người Phục Thành Ngạn, lấy thân thể vì hắn chặn lại phi tiêu trí mạng.

"A..." đau đớn tận xương tủy khiến nàng nhin đau không được phát ra tiếng, thân thể vô lực hướng mặt đất gục xuống.

"Lăng nhi!" Phục Thành Ngạn hét lớn một tiếng, một tay ôm thân thể đang trượt xuống của Hưởng Lăng Ba "Nàng... Nàng thế nào rồi?" Hắn lo lắng hỏi.

"Ta... Ngô..." Đau đớn kịch liệt khiến nàng không thể không nhắm mắt lại, liền muốn an ủi hắn một câu cũng nói không nên lời.

"Xuyt... Đừng nói chuyện." Hắn thấp giọng ở cửa nàng bên tai nói, thu lại vẻ mặt như trêu tức trước kia trên mặt hiện lên sự âm lãnh như tử thần đòi mạng.

Nàng bị thương làm lý trí của hãntoàn bộ phá hủy, hắn hiện tại chỉ muốn đem người thương tổn nàng trước mắt một cũng không để lại hết thấy giết sạch.

Con người dày đặc sát ý nhìn thẳng những hắc y nhân còn sót lại, Phục Thành Ngạn giơ tay lên, vài gốc ngân châm băng lãnh hướng phía ngoài doanh trường bay đi, mấy tiếng động ngã xuống đất vang lên.

Giải quyết quân địch bên ngoài xong, hắn tranh thủ thời gian lần thứ hai lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai ném ra ngân châm, chính xác xen vào từ huyết hắc y nhân cấp tốc giải quyết xong những hắc y nhân còn sót lại trong doanh, sau đó vội vã đem Hưởng Lăng Ba đặt trên trường kỷ.

"Lăng nhi, chịu đựng." Hắn lo lắng ở bên tai nàng phân phó, lấy ra một miếng nhân sâm làm cho nàng ngậm trong miệng, bàn tay rút ra phi tiêu sau lưng nàng.

Máu theo vết thương ồ ồ chảy ra, Phục Thành Ngạn cả kinh, vội vàng từ ống tay áo lấy ra mấy viên thuốc giải độc trên quý kéo dài tính mạng nhét vào trong miệng nàng.

"Lăng nhi, nuốt vào, mau nuốt vào!" Thấy nàng đóng chặt môi, không chịu đem được hoàn nuốt vào, hắn lấy lưỡi khai mở môi của nàng, đem được hoàn đưa vào vào trong miệng nàng,

"Phục công tử, rốt cuộc làm sao vậy?" Sau khi nghe tiếng động lộn xộn truyền đến, Công Tôn Minh Trạch mang theo vài hộ vệ đi vào trong doanh trường, lại thấy Hưởng Lăng Ba bị Phục Thành Ngạn ôm vào trong ngực."Nhị công chúa làm sao vậy?"

"Công Tôn Minh Trạch, ta tạm thời đem Lăng nhi giao cho ngươi, ngươi hảo hảo mà đem nàng bảo vệ tốt cho ta." Phục Thành Ngạn cẩn thận từng li từng tí đem Hưởng Lăng Ba đặt trên trường kỷ , lạnh giọng nói.

"Phục công tử, ngươi muốn đi đâu?" Công Tôn Minh Trạch ngăn cản Phục Thành Ngạn rời khỏi, lại bị sát ý trong mắt của hắn làm kinh sợ.

"Đem thương tổn Lăng nhi phải chịu, nhất nhất trả lại cho Triều vương gia!"

Lần trước là bị Ngạch Long làm bị thương cổ, lần này thì là vì cứu hắn khỏi trúng phi tiêu kịch độc mà bị thương phía sau lưng, tất cả những gì Triều vương gia làm đã vượt quá xa điểm mấu chốt Phục Thành Ngạn, nếu như hắn nếu không làm gì, vậy hắn thực sự không xứng làm nam nhân!

"Phục công tử, ngươi tính toán làm thế nào?" Công Tôn Minh Trạch tuy biết Phục Thành Ngạn không phải vật trong ao, nhưng khổ nỗi không cách nào biết được năng lực chân thật của hắn, thế nhưng lần này là một cơ hội thật tốt --

Một nhân tài có thể mời chào, đồng thời lại là cơ hội tốt có thể làm cho nhị công chúa về nước cùng nữ vương đoàn tụ.

"Huyết tẩy hoàng cung!"

Đau...

Trên lưng đau có như hỏa thiêu, Hưởng Lăng Ba từ trong bóng tối vô biên vô hạn tỉnh lại, cảm giác đầu tiên chính là cảm thấy đau đớn từ phía sau.

Nàng nằm thẳng trên trường kỷ thờ phỉ phò, sau một hồi khá lâu, thần trí mới trở về. Nàng cùng Phục Thành Ngạn bị tập kích, nàng vì cứu Phục Thành Ngạn bị thương, như vậy Phục Thành Ngạn đâu?

Nàng chịu đựng đau đớn trên lưng, cố gắng khởi động thân thể hư mềm vô lực.

Đáng chết! Vì sao nàng toàn thân vô lực? Nàng tức giận nắm chặt tay, tay nhu nhược vô lực hướng giường mềm-

Chờ một chút! giường mềm? ! Trong quân sao có thể có giường mềm?

Nàng ngẩng đầu, vẫn nhìn sương phòng bố trí ưu nhã, một cảm giác thân thuộc trong ký ức ập đến. Đây tầm cung là...

Một thân ảnh mờ hồ tiến vào trong đầu, thân ảnh ấy giống như đã từng quen biết --

Phảng phất là... mẫu phi của nàng.

"Nhị công chúa, ngài tạm thời còn không thể đứng lên." Mang theo giọng nói nữ tính kinh hoàng cách xa trường hồng nhật truyền đến.

Sau đó, hai nữ tử trang điểm như cung nữ vén lên sa trường, đi về phía Hưong Lăng Ba đang nửa ngồi ở trên giường.

"Nhị công chúa, nô tỳ là Sắc nhi, nàng là Hồng nhi, sau này liền do hai nô tỳ chiếu cố nhị công chúa tất cả vấn đề ẩm thực và cuộc sống hằng ngày." cung nữ tự xưng là Sắc nhi, cùng một cung nữ khác đồng thời hướng Hưong Lăng Ba phúc thân.

"Nơi này là... Hoàng cung? !" Hưong Lăng Ba hết sức kinh ngạc.

"Vâng."

"Kia hoàng tử đâu?"

"Nữ vương đã bình yên vô sự trở lại Hưong Phượng Cung nghỉ ngơi, cũng phân phó nô tỳ chờ người cần thận hầu hạ nhị công chúa." Cung nữ Hồng nhi cung kính trả lời.

"Tể tướng đã đánh vào thành, giải cứu hoàng tử..." Biết được hoàng tử bình yên vô sự, trong lòng nàng tảng đá lớn rốt cuộc đặt xuống. Nhưng...

"Như vậy Phục Thành Ngạn đâu?" Vì sao làm bạn ở bên người nàng không phải hắn?" Phục Thành Ngạn người đâu? Hắn ở nơi nào?"

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ hắn xảy ra điều gì ngoài ý muốn? Sau khi nàng té xỉu, hắn ra sao? Chẳng lẽ hắn cũng bị thương sao?

Liên tiếp suy đoán làm cho Hưong Lăng Ba kinh hãi không ngớt, không khỏi bắt chặt tay Sắc nhi hỏi tới.

"Nhị công chúa, Phục công tử hắn..."

Không kịp đợi Sắc nhi trả lời, Hưong Lăng Ba sớm đã chống thân thể hư mềm, lao đảo vòng qua bình phong, hướng phía cửa lao đảo chạy đi.

"Nhị công chúa! Thân thể của ngài còn chưa có khỏi hẳn..." Sắc nhi cùng Hồng nhi ở phía sau gọi theo, lại không thể gọi Hưong Lăng Ba trở về.

Kéo một thân thể suy yếu vừa mới có khỏi sắc, Hưong Lăng Ba không có mục đích ở trong hoàng cung hồ xông xông loạn, làm một đám cung nhân vô tội sợ hãi.

Nhưng mà, nàng lại không quản được nhiều như vậy, hiện nay nàng lòng chỉ có hình bóng một nam nhân bao trùm--

Phục Thành Ngạn... Phục Thành Ngạn...

Nàng ở trong lòng reo hò, nơi nơi tìm kiếm, lại tìm không được thân ảnh quen thuộc.

Thể lực dần dần hao mòn, không bao lâu nàng liền thể lực tiêu hao nằm úp sấp trên cầu, thở phì phò.

Vì sao? Vì sao nàng muốn như vậy hoang mang tìm kiếm hắn? Nàng lúc này bất lực cùng hoang mang, so với khi biết hoàng tử bị cầm tù chỉ có hơn chứ không kém.

Vì sao? Chẳng lẽ nàng đem vị trí của Phục Thành Ngạn, đặt trên hoàng tử?

Phục Thành Ngạn...

Lòng như bị kim châm đau đớn. Nguyên lai, nàng đã bất tri bất giác quan tâm hắn như vậy, an nguy của hắn cũng điều khiển cảm xúc của nàng.

Đau đớn này lên viền mắt, cấp tốc hóa thành từng giọt nước mắt tuôn ra viền mắt, như dây truyền trên châu bị đứt dây, từng giọt từng giọt mềm mại nhỏ xuống trên áo.

"Phục Thành Ngạn..." Nàng thấp giọng, vô lực trượt ngồi trên cầu, đem mặt nhỏ khóc ướt vùi giữa hai tay.

Bất ngờ, bàn tay ôn nhu, cùng một câu nói ẩn chứa sự bất đắc dĩ cùng ảo não trách cứ, đem nàng ôm vào một khối ấm áp.

"Lăng nhi, nàng không nên xuống giường."

Mùi hương quen thuộc, giọng nói quen thuộc, nhiệt độ cơ thể quen thuộc, làm cho nước mắt của nàng rơi mãnh liệt hơn, cũng làm cho nàng càng thêm chặt vật.

"Ồ..." Vốn nức nở ngậm ở trong miệng, lúc này cũng nhẹn không được nữa tràn ra bên môi, làm sợ hãi nam nhân nguyên bản đang tức giận.

"Lăng nhĩ?" Hấn đem nàng đặt ở hàng rào trên cầu, một tay giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt loang lổ. "Vì sao khóc?"

"Vì sao ta tìm không được chàng? Chàng... Chạy đi nơi nào?" Đây là một câu lên án, một câu mang theo vô số sợ hãi cùng kinh ngạc lên án.

"Công Tôn Minh Trạch triệu ta đi, cùng ta thương lượng một số chuyện." Phục Thành Ngạn nhàn nhạt nói.

Vì hấn một mình hạ độc quân đội Triều vương gia, hơn nữa còn ngăn ngại trong một đêm, liền làm cho cả đám Triều vương gia khóc lóc la hét muốn đầu hàng, vì thế bị Công Tôn Minh Trạch triệu đi thương lượng, hi vọng hấn có thể ở lại Hoa Triều quốc đảm đương chức vụ hộ quốc tướng quân.

Một mình hấn, có thể hơn hấn quân đội Công Tôn Minh Trạch ở Thịnh vương triều mượn về! Nếu như không đem hấn ở lại Hoa Triều quốc, không phải không công lãng phí cơ hội thật tốt trời ban tặng? !

Nhưng Phục Thành Ngạn không có lập tức đồng ý, bởi vì người trong lòng, so với bất luận cái gì quyền quý càng thêm quan trọng. Nàng ở lại Hoa Triều quốc, hấn liền lưu lại; nàng không chịu lưu lại, hấn cũng tuyệt đối không để nàng một mình, ở Hoa Triều quốc một mình hưởng thụ vinh hoa phú quý.

"Nàng chính là vì chuyện này mà khóc thành cái dạng này?" Đối với nguyên nhân nàng khóc sụt sùi, hấn có điểm bất khả tư nghị hỏi.

Bình thường nàng đợi hấn hình như có cũng được mà không có cũng không sao, lần này làm sao sẽ bởi vì hấn biến mất mà khóc sụt sùi?

Nghe được lời của hấn, nàng cũng phát hiện mình quá nhạy cảm, nhưng... Nàng không khống chế được chính mình không ngừng rơi xuống nước mắt.

Như là vì muốn vấn hồi một chút mặt mũi, nàng không khỏi thấp giọng mắng: "Chàng hỗn đản..." Làm cho nàng lo lắng như vậy!

Phục Thành Ngạn bị mắng thập phần vô tội không có lập tức cãi lại, mà là lặng lẽ nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của nàng, biểu tình nóng bỏng tựa hồ phát hiện một việc -- một việc làm hấn mừng rỡ như điên!

"Lăng nhĩ, nàng đang lo lắng cho ta?" Hấn cẩn thận từng li từng tí thăm dò.

Nàng cắn môi, bị nói trúng tâm sự, một đôi con ngươi bị nước mắt rửa qua trùng trùng nhìn hấn, thế nhưng hiệu quả cũng không lớn.

"Lăng nhĩ, nói cho ta biết, nàng là đang lo lắng cho ta?" Hấn hỏi lại, không để ý cho dù phải cùng nàng hao tổn cả đời.

Lúc Hoa Triều nữ vương gặp chuyện không may, phản ứng của nàng còn chưa có lớn như vậy, chỉ là biểu hiện đến lo lắng, lo lắng, sau đó theo Công Tôn Minh Trạch xuất chinh cứu nữ vương.

Nhưng lần trở lại này, vì hấn, nàng lại lo lắng đến mức khóc sụt sùi, đây là chứng tỏ việc hấn chờ đợi sắp có kết quả?

"Chàng là hỗn đản..." Hường Lăng Ba ảo não trừng Phục Thành Ngạn, thế nhưng không ngăn được nước mắt chảy xuống chứng minh nàng khẩu thị tâm phi.(câu này mình thấy không dịch là hay nhất)

Phục Thành Ngạn rất có tính nhẫn nại chờ đợi, chờ nàng mở miệng nói ra lời thật lòng.

Sau một hồi khá lâu, Hường Lăng Ba than nhẹ một tiếng, hai tay kéo cổ hấn xuống, đem môi nhỏ ấn trên môi hấn, dành cho hấn một nụ hôn ôn nhu triền miên.

"Đúng vậy, ta quan tâm chàng, ta lo lắng chàng, ta... Yêu chàng." Đem bí mật trong lòng toàn bộ nói ra, nàng từng câu từng chữ, thông thả mà rõ ràng nói cho hấn biết.

Hấn nhìn chăm chú vào nàng, trên khuôn mặt tuấn tú chưa từng có biểu tình kịch liệt, dường như nàng nói chẳng qua là "Hôm nay khí trời rất sáng sủa" một ít ngôn ngữ bình thường, mà không phải là lời yêu mà hấn trông đợi từ lâu.

Nhưng phản ứng thân thể bản năng hấn -- hấn đang run rẩy!

Chết tiệt! Tay hấn đang run rẩy, làm cho nàng tình huống thể nghiệm kích động của hấn, hấn mừng rỡ như điên. Hiện tại hấn hận không thể chiêu cáo thế giới, nàng yêu hấn, nàng thực sự yêu hấn!

Cho dù hấn biết việc đó rất ngu ngốc.

Nàng vùng lên một nụ cười ngọt ngào, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào cổ của hấn, nhỏ giọng hỏi lại: "Vậy chàng có yêu ta hay không?"

Nữ nhân đều thích nghe dỗ ngon dỗ ngọt, cho dù nàng biết tâm ý của hấn, vẫn muốn từ trong miệng của hấn đạt được xác minh.

"Đến lúc này nàng còn hỏi ta vấn đề này? Nàng có biết khi nàng bị thương té xỉu ở trong lòng ta, ta có bao nhiêu sợ hãi sao?" Nhớ lại tình cảnh lúc ấy, hấn vẫn còn sợ hãi."Ta chưa bao giờ quan tâm một nữ nhân như vậy, cũng chưa bao giờ vì một nữ nhân lo lắng như vậy." Hấn ôm chặt nàng.

Nàng gật gật đầu, muốn nghe hấn nói tiếp.

"Ta thà rằng bị thương chính là ta, cũng không muốn nàng vì ta bị thương. Ta..." Hắn dừng lại, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói: "Ta nguyện ý vì nàng mà chết, vì nàng mà sống, đời đời kiếp kiếp làm bạn ở bên cạnh nàng, không rời không bỏ. Hướng Lăng Ba, ta yêu nàng, đến chết không hết."

Nụ cười bên môi nàng càng ngọt. Nàng biết, muốn hắn nói ra những lời này tuyệt không dễ dàng.

Nhưng hiện tại nàng nghe được, hơn nữa là những câu xuất từ tâm can hắn, những câu bao hàm thật tình chân ý của hắn. Tình ý của hắn, so với tất cả thế non hẹn biển càng muốn đánh động lòng nàng.

"Đáp ứng ta, lần tới không nên vì cứu ta mà khiến chính mình bị thương." Hắn thỉnh thoảng yêu cầu nói.

Nàng cho hắn một nụ cười yếu ớt, không có chính diện trả lời hắn.

Bởi vì nàng không có thể bảo đảm nha! Cùng hắn như nhau, muốn nàng trở mặt nhìn hắn bị thương, đó cũng là tuyệt đối không thể.

"Lăng nhi!" Hắn tức giận gọi.

"Xuyt... Hôn ta." Nàng ý cười dịu dàng đưa lên môi, dán trên môi mỏng của hắn, trần trọc triển miên, thành công làm hắn gầm nhẹ một tiếng, tiếp nhận nụ hôn của nàng.

Nam nhân a, có một khuyết điểm rất lớn, chính là đối với nữ nhân yêu mến một điểm cự tuyệt cũng không có.

Trông! Trước mắt không phải là một ví dụ tốt nhất chứng minh sao?

Hướng Lăng Ba hai tay leo lên cổ Phục Thành Ngạn, hôn trả hắn.

Các cung nhân đang ở xung quang đồng loạt vui mừng, vì nhị công chúa tìm được phò mã mà vui mừng.

Xem ra, hoàng cung sắp cử hành tiệc mừng!

Vĩ thanh

"Ngô... Chàng không nên... A ân... Không nên ở trong này ..."

Trong sương phòng dán đầy chữ "Song hỷ" bằng giấy đỏ, giọng nói nữ tính mềm mại mê người yêu kiều vang lên, trong phòng nhiều tiếng vang vọng to như vậy.

"Ta đợi không kịp." giọng nói nam tính mang theo tiếng thở gấp dốc chứa đựng một tia hàm hồ, tựa hồ người nói đang bận tới mảy mòi.

Hắn thật vất vả mới thuyết phục Hoa Triều nữ vương đem Hướng Lăng Ba hạ gả cho hắn, điều kiện chính là hắn cùng Hướng Lăng Ba hằng năm có một nửa thời gian nhất định ở lại Hoa Triều quốc, đảm nhiệm chức vụ Hộ Quốc tướng quân; nếu Hoa Triều quốc có việc, cũng nhất định phải về nước trấn thủ, trực tiếp nghe lệnh với nữ vương cùng Công Tôn Minh Trạch.(hạ gả là vì HLB là công chúa nên dễ vậy hay hơn)

Hắn trời sinh đam mê tự do, vì cưới nàng làm vợ, thế nhưng chấp nhận đồng ý cái hiệp ước không bình đẳng này,

Khiến ba sư huynh đệ khác kinh ngạc đến mức miệng không khép lại được.

Nhưng mà tân khách ở bên ngoài từng người một giống như là muốn hắn uống quá chén, nhất là đã biết hắn là người chuyên sử dụng độc, hoàn toàn không để ý tới tới nay là đêm động phòng hoa chúc quan trọng nhất trong đời hắn, lại một chén tiếp một chén kính hắn.

Hai người bọn họ trải qua biết bao trắc trở, thật vất vả mới có thể ở cùng một chỗ, chỉ có đồ ngốc mới tiếp tục ngơ ngác đợi ở bên ngoài để đám người kia chúc cho quá chén!

Vì thế hắn không để ý tới tươi cười ái muội của mọi người, đem mọi người ném qua một bên, trở lại trong tầm cung của hai người.

Vốn định cùng nàng hảo hảo mà nói chuyện phiếm, trước tâm tình sau lại cùng nhau ngọt ngọt như mật vượt qua một đêm động phòng hoa chúc lãng mạn; ai biết vừa thấy nàng kiều mị động lòng người ngồi ở trên giường, nhu thuận chờ hắn, sau khi tháo xuống khăn voan đỏ, một đôi tròn mắt mòng nước ngược ngừng không dám nhìn thẳng hắn, kia tư thái mê người làm lòng hắn ngứa ngáy khó nhịn, kiềm không được muốn cùng nàng mây mưa thất thường, ân ân ái ái.

Giương mặt nhỏ của Hướng Lăng Ba ứng đỏ, mũi phượng sớm bị cởi xuống, đặt ở trên bàn, trên người mặc dù còn khoác khăn quàng vai đỏ thắm, nhưng mà nội y cũng tiết lộ thân thể sớm bị Phục Thành Ngạn bỏ đi.

Hiện tại hai chân nàng bị hắn bắt chặt ở trong tay, bị ép đặt trên đầu vai hắn, hoa huyết nhỏ tràn đầy mặt dịch trắng mịn bị lưỡi nam tính đùa bỡn.

"Không nên như vậy..." Nàng khó khăn mở miệng, hai tay run run đặt ở sau lưng chống đỡ chính mình, làm cho mình ngồi ngay ngắn ở bên giường.

"Vì sao? Nàng không vui sao?" Phục Thành Ngạn trêu tức hỏi, lưỡi linh hoạt qua lại ở mặt huyết chát trát cùng với hoa hạch nở rộ ở giữa.

"A..." Mang theo tiếng khóc nức nở yêu kiều vang lên, "Chàng nên, nên ở bên ngoài... A a... Không, không nên như vậy... Nơi đó không nên..." lúc đầu lưỡi thỉnh thoảng đâm vào hoa huyết, nằng khóc kêu một tiếng, hai tay lại cũng không cách nào chống đỡ buông ra.

Nàng nằm ở trên giường, không cách nào ngăn cản hắn làm ra chuyện càng càn rỡ.

"Lăng nhi, nàng thích, đúng không?" Hắn thu hồi đầu lưỡi, lấy ngón tay dài tiếp tục ở trong thân thể đã trở nên phi thường mẫn cảm của nàng làm mưa làm gió, mỗi một lần trêu chọc đều ma sát qua khối thịt non mẫn cảm nhất trong cơ thể nàng kia.

"Không thích... Ta không thích..." tính cách không chịu hợp tác lại xuất hiện.

"Không thích?" Hắn hiểu rõ nàng khẩu thị tâm phi, vì trừng phạt nàng không hợp tác, đương lúc nàng sắp đến cực lạc thu hồi ngón tay dài.

"A... Không nên đi... Không nên vào lúc này rồi khỏi ta..." thân thể mẫn cảm không ngớt cần hắn xoa, nhưng hắn lại tàn nhẫn thu hồi vui thích hắn dành cho nàng, khiến nàng không khỏi cảm thấy thất vọng, cho vào chỗ cũ.

"Không phải là không muốn sao?"

"Muốn... Cho ta..." Nàng nức nở cầu khẩn nói.

"Ngoan Lăng nhi, cởi quần áo." Như nàng mong muốn, tay hắn trở lại chỗ khoái cảm đang lan tràn tùy ý trêu đùa, mỗi mông thì tựa vào bên tai của nàng nhẹ nhàng dụ dỗ.

Lỗ tai nàng nóng lên, lại nhu thuận đem khăn quàng vai trên người cùng với y phục còn lại toàn bộ bỏ đi, thân thể trắng trẻo trần như nhộng.

"Lăng nhi, nàng thật đẹp." Hắn thở dài, cúi người ở bên gáy của nàng nói, trước ngực nàng ấn liên tiếp những dấu vết chứng minh nàng thuộc về hắn.

"Ân... Ta muốn... Ngạn..." Ngón tay dài mang đến tê dại dần dần không thỏa mãn được nàng, nàng cần nhiều hơn vui vẻ.

"Tốt, đều cho nàng." Hắn đem nàng đẩy vào giường, đứng dậy đem hỉ phục trên người cởi ra, lộ ra thân thể tinh tráng, dụ dỗ nàng.

Thân thể nam tính vững chắc đặt trên thân thể của nàng, nhưng nàng cam tâm tình nguyện tiếp nhận gánh nặng ngọt ngào này.

Sau đó, lửa nóng thuộc về hắn, thông thả mà kiên định đẩy mạnh vào chỗ nữ tính thần bí nhất, dẫn phát một trận kích tình rừng rực.

Nàng thở hổn hển, trong miệng không nhịn được tràn ra một tiếng lại một tiếng khó nhịn yêu kiều; hắn cũng thở hổn hển, được nàng bao bọc làm hắn mê mẩn đắm đuối.

Hắn bắt đầu luật động, nam tính cứng rắn mang theo vô hạn tình lực xâm nhập chỗ sâu nhất của nàng, sau đó dụng lực rút ra, dường như sắp cách nàng mà đi, hại nàng nhịn không được lấy hai chân quàng bên hông hắn, rất sợ hắn sẽ giống như vừa rồi giữa đường bỏ mặc nàng tịch mịch lần qua lần lại.

"A... Ngó ân... Ngạn..." Nàng cất tiếng rên rỉ, bất kể việc sẽ bị các cung nhân canh giữ ở ngoài tầm cung nghe thấy.

Nàng chỉ biết là, chỉ có kêu như thế mới có thể làm thư thái sóng triều cuộn trào mãnh liệt trong cơ thể.

Khoái cảm như mưa rền gió dữ kịch liệt, nhưng trời biết nàng căn bản không muốn thoát đi, cam tâm tình nguyện tiếp nhận kích tình cuồng cuồng như muốn bức điên người này.

"Lăng nhi, Lăng nhi của ta... cái dạng này của nàng thật làm người ta muốn liều lĩnh trầm luân ở thân thể của nàng, cả đời không bao giờ nữa rời khỏi..." Hắn cuồng dã mà xúc phạm xông vào chỗ sâu trong thân thể của nàng, mang theo cấp tốc thờ dốc ở bên tai nàng nói.

Nàng mặt đỏ lên, vì lời của hắn, cũng vì mình càng lúc càng phản ứng rõ ràng.

Hoa huyết nhỏ thành thực, bởi vì quá nhiều kích thích mà phân bố ra càng nhiều mật dịch thơm ngọt, khi hắn ra vào mang ra càng nhiều mật nước hơn, phát ra từng tiếng vang làm người ta mặt đỏ tới mang tai.

Khoái cảm tầng tầng ngưng tụ ở bụng dưới, khiến nàng run rẩy giờ lên mông nhỏ đón chào, làm cho hắn có thể xâm nhập càng sâu, càng dùng sức.

Hoa huyết nhỏ lúc này truyền đến từng đợt co rút nhanh tiêu hồn, tuyên cáo người dưới thân gần đến cực lạc cao phong.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, lực đạo thất lung lại tăng thêm cũng nhanh hơn, mang cho nàng nhiều khoái cảm cùng hỉ nhạc hơn, cũng đem nàng đưa lên đỉnh núi hoàn mỹ.

"A a..." Nàng liên tiếp tràn ra yêu kiều, mê người mà kích thích, thiêu cháy dục vọng đáy lòng của nam nhân.

Hắn nhanh chóng lại luật động mấy cái, dùng hết toàn lực xâm nhập vào trong nàng, thả ra tất cả ái dục; hoa huyết mẫn cảm đáng thương run rẩy, tiếp thu tất cả tình dục của hắn.

Hắn trở mình nằm ở trên giường, đem nàng còn đang run rẩy cẩn thận từng li từng tí kéo vào trong lòng, không muốn nàng nhỏ nhắn xin xắn lại bị đè ép

hư.

Bàn tay vô ý đặt ở trên bụng tuyết trắng, bỗng nhiên nhớ lại mấy lần triền miên, hẳn cũng không có làm tốt dự phòng, có lẽ người trong lòng đã thai con nối dõi của hắn...

Nghĩ tới điều này, hắn mềm nhẽo chế trụ cổ tay của nàng, xem mạch đập của nàng.

Đáng tiếc, hắn hi vọng thất bại.

Hương Lăng Ba nồng đậm khôn ý bị loay hoay thập phần bất đắc dĩ đành phải miễn cưỡng mở mắt ra, lại ngoài ý muốn thấy vẻ mặt thất vọng của hắn.

"Chàng làm sao vậy?"

"Lăng nhi." Phục Thành Ngạn mềm giọng gọi.

"Ân?" Nàng lại lần nữa nhắm mắt lại, đáp lại hắn cho có lệ.

"Lăng nhi, nàng biết không? Nam nhân luôn luôn có một thói hư tật xấu." Hắn dụng tâm kín đáo nói, bất quá muốn trước câu dẫn hứng thú của nàng.

"Thói hư tật xấu gì?" Nàng cũng rất hợp tác hỏi, chỉ muốn hắn nhanh lên một chút nói xong, nàng mệt mỏi có thể ngủ sớm.

"Bọn họ thích nhìn bộ dạng nữ nhân yêu nhất vì mình sinh con dưỡng cái." Hắn trở mình, làm cho nàng nằm úp sấp ở trên người, một đôi bàn tay lại bắt đầu rục rịch.

"Ân..." Nàng không có nghe rõ, lung tung gật gật đầu, muốn thoải mái mà ghé vào trên người của hắn ngủ thật say.

Thế nhưng, hắn lại không có khinh địch như vậy buông tha nàng.

"Như vậy, nàng đáp ứng sao?" Hắn vô lại hỏi, bàn tay to ở trên người của nàng khơi mào một trận chiến hỏa-- tình dục chi chiến.

Xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, Phục Thành Ngạn đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha!

Kết quả là, trong tâm cung nhị công chúa, cả đêm đều quanh quẩn tiếng nữ nhân mềm ngáy lại một mối vô lực ngâm nga, cùng với nam nhân thô suyễn tinh lực đầy đủ thờ dốt.

Cả một đêm...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Lưu Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.